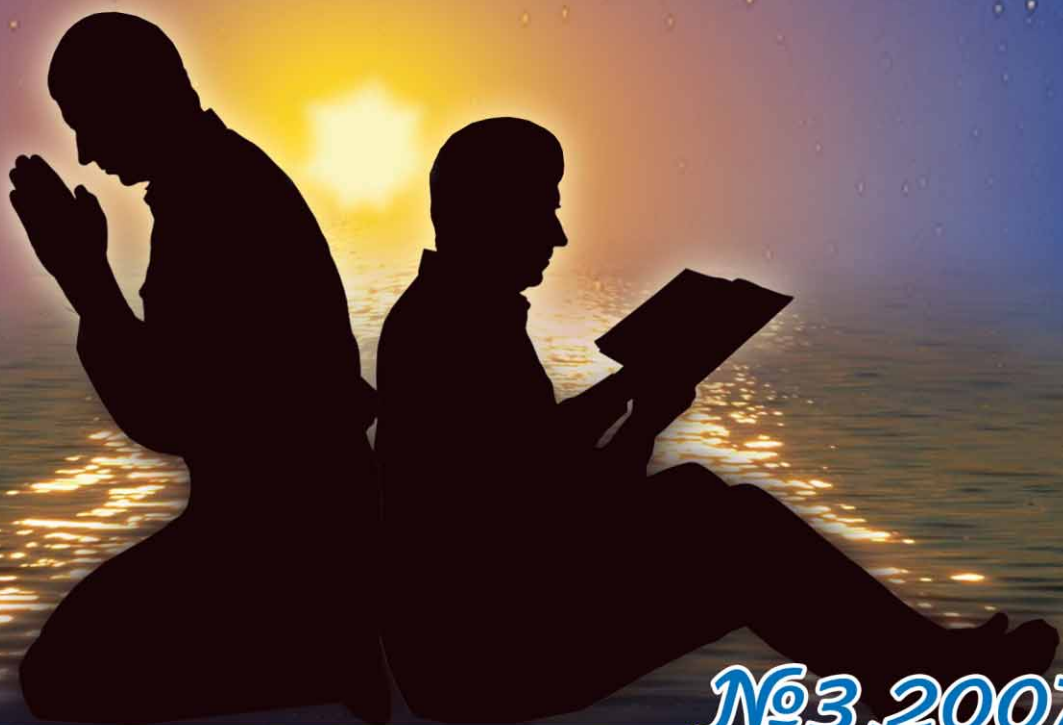

БЛАГОСВІСНИК

Тема номера:
Життя християнина:
за духом
чи за розумом?

№3, 2007

Вавілонські башти, або «Де був Бог?»

Захотіли колись люди побудувати башту до небес. Але Бог безкровно зруйнував її, змішавши будівельникам мову. Зараз різні мови вже не перешкода для будівництва башт. І люди набудували їх багато, нових і дуже високих. І вавілонські башти власної гордині, їх будують особистості, їх будують народи. Ці башти фактично підносять людську незалежність від Бога, самодостатність людського розуму, і це робить їх уразливими.

Але чи наблизили вони будівельників до Бога? Якось у Єрусалимі впала Сілоамська башта і поховала під собою 18 чоловік. Прийшли до Ісуса допитливі запитати, в чому ж урок цієї трагедії. Ісус відповів, що перш за все, нехай ніхто не думає, ніби ці люди були грішніші чи винуватіші за всіх у місті і тому постраждали. «Ні, кажу вам: та коли не покається, то загинете всі так». Минуло 2000 років. Впали інші башти. Але урок той самий: «Якщо не покається...»
«Де був ваш Бог?»
Ось де Бог, слухайте!

Він кличе: «Вгамуйтеся, та знайте, що Бог Я» (Пс. 45:11).

Він кричить від болю: «Не жадаю Я смерті помираючого...» (Єз. 18:32).

Він попереджає: «Бо настане день Господа Саваота на все горде й високе, і на все висунуте, — і понижене воно буде. і понизиться гордість людини, і обнижена буде високість людей, — і буде високим тільки Господь» (Іс. 2:12,17).

Бог не ховається, Він вгорі, на сторожовій башті, відчиняє двері спасіння: «Господнє Ім'я — сильна башта: до неї втече справедливий і буде безпечний!» (Пр. 18:10).

Не запитуйте: «Де ж ваш Бог?»

Бог завжди на місці.

Спитайте: «Де зараз я?»

Чи біжу я в Його міцну Башту Спасіння?

Чи безпечно та бездумно чекаю, коли впаде чергова вавілонська башта?

Бог попереджає:

вона може впасти і на тебе.

Так все ж таки, де ти?

З НАМИ БОГ

В п'ятьмі віків та ніч була значима –
Натомлена від горя і тривоги,
Земля в обіймах неба відпочила
І в тиші народилось: "З нами Бог! "

Багато що вже неможливе нині -
Царі не бачать далей неземних.
А пастори, зодягнені в гординю,
Бува, не чують ангелів святих.

Та невмируще, що в цю ніч родилось,
Хіба підвладне часові воно?
Це слово вічне, як велика милість,
Лягло мені на душу вже давно.

Так, з нами Бог; не там, в шатрі чудеснім,
Де під ногами зоряні вінки,
Не у глибинах просторів небесних,
І не в заснулій пам'яті віків.

Він тут живе, Він дихає між нами,
Свою цілющу роздає любов...
Чи віриш ти, обтяжений гріхами,
Що вічні ми, допоки з нами Бог?

Сергій РАЧИНЕЦЬ

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovisnyk@yandex.ru

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код **23253886**

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУГА
Наталія КОРНІЙЧУК
Валентина НОСАЛЮК

Представник журналу в Канаді:

Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada
телефон: (519)685-99-88

Надруковано:

Релігійне товариство
«Місійна книжкова фабрика
«Християнське життя»
(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874
Наклад 3700 примірників

У номері:

Ю. Монда. Мудрість Божої простоти	4
Мобільна церква	7
В. Куриленко. Розум — поле битви	8
Ю. Вавринюк. Homo sapiens	12
О. Шевченко. Обітници через відкриття	14
Духовний ріст	18
Ю. Білоусов. Мислю — значить вірю	20
Інтелектуалам входити заборонено	22
Так за розумом чи за духом?	23
Клайв Льюїс: скептик, досягнутий радістю	24
Клайв Льюїс. Підрахунок збитків	28
Мовою притчі. У перукарні	31
Л. Ансетарова. Я мама місіонера	32
П. Гайдич. Переступити поріг	34
Острозька Біблія	38
«Фестиваль надії» — чи справдились надії?	40
А. Фенесва. Важка дорога до Бога	42
Ю. Вавринюк. Передати естафету	45
Г. Андросов. Українські дороги українських емігрантів ..	46
Поетична сторінка. Галина Маніва	48
10 з'їзд молоді	50
Біблійна вікторина	51
Презентація «Вогненої Біблії»	52
Новини	53-55
Конференція місії «Голос надії»	56

Колажі на першій, другій та четвертій сторінках
обкладинки Віктора Мокійчука

У номері використані фото Юрія Костюка, Юрія Вавринюка,
Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Якось філософа Солона запитали, яке місто може залишитися незруйноване ворогом. Він відповів: «Те, жителі якого слухняні правителям, а правителі — закону. Людина ж від руйнування може вберегтися, якщо її думки та бажання будуть слухняні розуму, а розум — заповідям Божим».

*«І наповнив його Духом Божим, мудрістю, розумуванням, і знаннями, і здібністю до всякої роботи»
(2 М. 35:31)*

У нинішньому суспільстві стало непросто жити. Тому, що воно стало дуже мудрим, освіченим і передовим. Взагалі-то подібна тенденція спостерігається давно — декілька останніх століть, коли люди через збагачення науковими та гуманітарними знаннями відчували, що Бог їм непотрібний. Тому-то одним із величезних багатств останнього часу став розум, знання та інформація.

Не обминула ця тенденція і Церкви. Духовне знання також зробило гігантський крок вперед. Тисячі наукових статей та досліджень на біблійну та християнську тематику, тисячі книг та відеосемінарів, десятки конференцій несуть таку величезну масу знань та мудрості, що у ній можна і розгубитися. Так, люди тепер стали набагато розумніші в богопізнанні та в духовних питаннях. От тільки чи стали вони ближче до Самого Бога?

Питання про те, чим віруюча людина повинна керуватися у своєму житті: власним розумом чи особливим натхненням згори (або, як ми просто кажемо, духом), — не є нове. Мудрі та розумні книжники не зуміли розпізнати Христа, «немудрі світу цього» замість них увійшли у Царство Боже. Першоапостольська Церква керувалася прямими вказівками від Духа Святого, Церква середньовіччя відкинула одне та друге, замінивши віру в Бога виконанням церковних постанов. Сьогодні мудрість та розум знову в ціні.

Яка ж біблійна позиція? Що говорить про це Слово Боже, яке є як джерелом мудрості, так і дороговказом для Духа?

Цікавим є уривок з книги Вихід, де розповідається історія про будівництво скинії. Одним із працівників, які повинні були створити її, Господь вибрав Бецал'їла, якого наділив одночасно і «Духом Божим і розумуванням». Він мав, як ми кажемо, від природи розум та мудрість для відповідної мистецької праці і, разом з тим, особливе духовне натхнення, яке дає тільки Господь для конкретної цілі. Поєднання одного й іншого допомогло майстрові створити те, що від нього вимагав Бог.

Саме про це ми і бажаємо поговорити на сторінках журналу.

Мудрість Божої простоти, або чого не знав апостол Павло

Господь Ісус ще у плоті накреслив мінімальні вимоги до християн, в тому числі і до кожного із нас, як до претендентів на проживання у Царстві Божому. Ось ця Його планка відносно особи Івана Хрестителя: *«Може, (ви хотіли) бачити пророка? Так, кажу вам, — навіть більш, як пророка. Бо це ж той, що про нього написано: «Ось перед обличчя Твоє посилаю Свого посланця, який перед Тобою дорогу Твою приготує!» Поправді кажу вам: між народженими від жінок не було більше над Івана Хрестителя! Та найменший у Царстві Небеснім — той більший від нього! Від днів же Івана Хрестителя й досі (тобто і до наших днів) Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його»* (Мт. 11:9-13).

Не треба забувати, що з висоти наших днів Івана Хрестителя деякі сучасні богослови часто називають ексцентричним диваком, хоча, на нашу думку, ці риси характерні майже для всіх глибоко віруючих людей. Але тут не йдеться про порівняння характерів, а про щось значно глибше. Бо це чи не єдине місце у Слові, де Господь звертається до людини із пропозицією застосувати її силу, прагнення і зусилля, аби «вхопити» Небесне Царство. Але ж хапають тільки те, що має властивість вислизати, тікати, що у крайньому разі повсякчасно не залежить від людини,

чи не так? І це суперечить внутрішній впевненості віруючих, бо десь у глибині душі чи не кожен впевнений, що Царство Боже уже його ніяк не обміне, бо він здолав оцю планку уже тим, що став християнином. Думаю, що встановлена Ісусом планка однозначно нагадує нам одне: ті духовні напрацювання, які придбала людина за час ходіння з Господом, потребують більш серйозної перевірки і корекції на право їх існування. Хто вдумувався в цю цитату, не може не запитати себе: а що це за зусилля, де, як і коли їх докласти в буденному житті?

Через розділ «Ісус докоряє невірним» Господь милостиво розкриває Своє бачення стосовно наших сучасників теж, кого Він вважає невірним: *«До кого ж цей рід прирівняю? — До хлоп'ят він подібний, що на ринку сидять та вигукують іншим, і кажуть: «Ми вам грали, а ви не танцювали, ми співали вам жалібно, та не плакали ви... Бо прийшов був Іван, що не їв і не пив, вони ж кажуть: «Він демона має». Прийшов же Син Людський, що їсть і п'є, вони ж кажуть: «Чоловік ось ласун і п'яниця. Він приятель митників і грішників». І виправдалася премудрість своїми ділами»*. (Мт.11:16,18). Без усякого сумніву ця людська премудрість виправдовується, підтверджується людським мисленням, і вона вже за коментарями Господа не має ніякого відношення до Небесного Царства. Бо діє в тому напрямку, який якщо і вимагає зусиль, то наймінімальніших, а ще

точніше — ніяких. Бо її інтереси і прагнення не виходять за рамки власних потреб і обмежені власним розумінням. І як результат — це нікого не зачепить, не розтривожить, не змусить задуматись над вічними питаннями, які несуть або життя, або смерть. Щоб зрозуміти і довести це, доведеться повернутися до самого початку стосунків Бога і людини та розглянути, на якому етапі вимагаються зусилля з її боку і які вони? І які поняття вкладав Господь Ісус до кожного, хто прагне в Царство Боже.

Взяти хоча б яскраві свідчення апостола Павла, де він порівнює пізнання Господа із змаганням бігунів: *«Хіба ви не знаєте, що ті, що на перегонах біжать, усі біжать, але нагороду приймає один. Біжіть так, щоб нагороду (нетлінний вінок) одержали ви! Тож біжу я не так, немов би на непевне, б'юся не так, немов би повітря б'ючи. Але мертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним»* (1 Кор. 3:24-27). Останнім реченням Павло дуже чітко підкреслює, що шлях пізнання Бога — рівноцінний бігу на довгу дистанцію, де змагаються навипередки не брати і сестри по вірі, а **кожна** людина із своїм власним тілом, бо цей доленосний забіг — змагання старої людини з новою. Кожний, хто хоч раз ставав на старт у своєму житті, той знає, скільки це потребує фізичних зусиль і сили волі від людини.

І знову дуже цінне уточнення апостола щодо зусиль: *«Не тому, що я вже досягнув, або вже вдосконалився, але прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене. Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі»* (Фил. 3:12-14).

І це вже конкретно сформульована Святим Духом висота для кожного нашого сучасника. Тут уже ми маємо можливість через апостола Павла конкретизувати основні зусилля, які від нас вимагає Господь для досягнення Його цілі.

Слово Боже говорить, що живі стосунки Бога і людини починаються із миті покаяння перед Ним. За змістом дія цих простих слів рівноцінна пострілу стартового пістолета для бігуна, який стає на стартову лінію, на дистанцію протяжністю на весь залишок життя. Аби позмагатися ...із самим собою і перемогти себе, щоб поміняти свій характер на характер Ісуса. Воістину ця стартова лінія історична для долі кожної людини, бо вона міняє зміст життєвих орієнтирів особистості. І що цікаво: особистість, яка проживає без Бога, практично не затрачує **свої** зусилля для того, щоб покаятись. Все навпаки — вона зо всіх своїх

сил опирається зусиллям Самого Бога, Який підштовхує цю людину до лінії старту, бо бачить молитви Своїх дітей за неї. Таке протистояння часто робить людину несамовитою в гріхах і може тягнутися протягом кількох років із різних причин. Звичайно, всі шляхи особистостей до лінії старту (до покаяння) просто неможливо охарактеризувати через їх розмаїття, але деякі узагальнені риси присутні, а саме:

— людина не знає, яка Божа ціль її життя, для чого вона живе на світі:

— за об'єкт порівняння свого духовного стану вона спочатку підсвідомо вибирає людей із значно глибшими гріховними пристрастями, в порівнянні з якими вона виглядає праведною. Тому вона вважає себе безгрішною і абсолютно не бачить необхідності каятись перед Богом;

— їй подобаються гріховні насолоди, які вона пізніше починає ненавидіти через свою залежність від них. Але перше постійно пригнічує друге через поступову духовну деградацію особистості, темпи якої випереджують темпи зростання ненависті.

— людина не може відрізнити добро і зло у своєму житті: мірилом істини виступає виключно людська мудрість, мудрість по плоті.

Потрібно зауважити, що покаяння перед Богом буває різне, як і люди, про що Господь чітко сказав, пояснюючи притчу про сіяча (Мт. 13: 19-22): *«До кожного, хто слухає слово про Царство, але не розуміє, приходить лукавий, і краде посіяне в серці його; це те, що посіяне понад дорогою. А посіяне на каменистому ґрунті, — це той, хто слухає слово, і з радістю зараз приймає його; але кореня в ньому нема, тому він непостійний; коли ж утиск або переслідування настають за слово, то він зараз спокушується. А між терен посіяне, — це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово, — і воно зостається без плоду»*.

Фактично, це стосується до перших кроків усіх перерахованих типажів особистостей на трасі після старту, бо перші кроки надзвичайно важливі і вразливі. Вони адекватні народженню немовляти, яке без догляду «духовної матері» приречене на повернення у стан, близький до достартового старого життя. Нема підстав казати, ніби нічого з такою людиною не відбулося: вона просто переходить в розряд «невірних» зі всіма його вище вказаними Ісусом ознаками (Мт. 11:16,18). Найстрашніше у цій ситуації — невірні плодять невірних, їх дієва духовна система репродуктивності відпрацьована уже сторіччями, і та церква, де їх більшість, стає аналогом старозавітного служіння. Спробуймо і тут виділити деякі характерні риси:

— в основному люди не проходять обряд хрещення, як це демонстрував Ісус у Йордані перед початком служіння людям, і відповідно не мають освячення і посвячення, тобто у них явно не виражаються Божі дари для служіння;

— Бог для них не є абсолютною цінністю, і Він сприймається швидше недоброю, ніж доброю Особистістю. Його швидше за все сприймають як немолоду мудру Людину, Яка практично заважає жити так, як вони звикли, як їм хочеться. Ця Особистість ототожнюється виключно хрестиком або іконою, до Якої шукають дорогу в основному через сліпе дотримання забобон та повір'я;

— їхнє відвідування церкви носить випадковий характер (у великі свята та за сімейними обставинами), зусилля для зростання відсутні або неефективні. (Тут все залежить від особистості священика, пастора, які формують свої церкви). Тому необхідне спілкування між віруючими майже відсутнє, а молитва як живильник віри носить в основному неглибокий і нерегулярний характер;

— така людина демонструє повну відсутність розуміння гріховності в своєму житті і захисту від неї: вона саму себе оцінює по гріховності тих, хто зовсім ігнорує або не чув про Слово, і не звертає увагу на осуд свого сумління.

Але новоевангельська відпрацьована система піклування про новонавернених в церкві дозволяє із їх загальної маси різко збільшити кількість *«зернин, посіяних в добрій землі — це той, хто слухає слово і його розуміє, і плід він приносить, і дає один у сто раз, другий у шістдесят, а той у тридцять»*. Це уже об'єктивна ознака живої церкви, запланований урожай особистої евангелізації невірних людей, причому у залік ідуть тільки такі ж самі типові «зернини». Давайте і тут теж спробуємо виділити їх характерні риси:

— характерною рисою мужніючих немовлят є осуд і звинувачення інших у неправильній вірі та нечіткому розумінні Слова. Особливо вони нетерплячі до нерозкаючих членів своїх сімей і намагаються підштовхнути їх до покаяння методами плоті, і законотворно наштовхуючись на сильний опір. Вони ще не розуміють, що через цей опір Господь показує їм їх власний духовний стан, що бачить їх такими, якими вони бачать впертих родичів;

— людина захоплена радістю першої любові, у якій Господь виконує багато чого із її прохань. Чи не з першого дня починає зростати вільна молитва;

— спочатку Бог сприймається як Людина Ісус Христос із, по мірі зростання, послідовною заміною простих образів Бога до безкінеч-

ної Особистості. Людина постійно докладает зусилля для духовного зростання читанням Слова, щоденними регулярними молитвами. Як об'єкт наслідування вибирає Ісуса Христа, в духовному зростанні відчуває зростаючу власну гріховність у порівнянні з Ним;

— Господь відкриває їй розуміння змісту Слова, привчає чути Його голос;

— людина охоплена спрагою пізнання Бога;

— страждання людини до покаяння і в процесі духовного мужніння Господь перетворює у ліки для інших людей, кому вона починає служити. Тому дуже важливо спочатку отримати перемогу над своїм минулим, бо інакше при служінні ці ліки перетворюються в отруту для інших.

Але повернемося до нібито забутого підзаголовку: що ж не знав апостол Павло у своєму житті, заповненому великими труднощами і великими досягненнями? Він не міг знати, що у програмі всесвітніх Олімпійських ігор буде змагання по бігу з перепонами, яке, на мою думку, найбільше віддзеркалює нормальне християнське життя. Там потрібно не просто бігти по трасі, але і перестрибувати через перепони, які розставлені до самого фінішу. Різниця тільки в тому, що людина духовно зростає якраз при доланні перепон: Господь знає, що для нас і коли найбільш корисне. Тому дозвольте завершити цю працю словами апостола Павла: *«Наостанку, браття, що тільки праведне, що тільки чесне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, — думайте про це! Чого ви від мене й навчилися, і прийняли, і чули та бачили, — робіть те! І Бог миру буде з вами!»* (Фил.4:8,9).

Юрій МОНДА, м. Київ

Мобільна церква

Сьогодні
уже нікого не
здивуєш тим, що на
кожному кроці ми ба-
чимо людей, що говорять
по мобільному телефону.

Дивно, якщо в когось його не-
має. Не дивина, що в багатьох гро-
мадських місцях можна побачити таб-
лички-попередження, які наголошують, що тут
телефонні розмови заборонені. Не виняток і
церква. Все більше і більше служителів виму-
шені нагадувати прихожанам про необхідність
вимкнути телефон при вході в церкву чи дім
молитви. Але тим не менше: все частіше і част-
іше доводиться чути, як у когось в церкві (до
речі, не виняток і служителі, які сидять на
підвищенні перед усіма людьми) раптом серед
служіння тишу розірве несподівана «мобільна»
мелодія, до того ж нерідко далеко не святого
змісту. І, як правило, власники замість того,
щоб швидше вимкнути телефон, швидко біжать
до виходу поговорити. Таке враження, що
дзвінок настільки важливий, ніби від самого
президента.

Про що це свідчить?

А про те, що ми забуваємо головну суть бо-
гослужіння. Ми витрачаємо сотні годин у
тиждень на наші земні справи, на
працю, на спілкування, на роз-
ваги, і коли приходять оті
півтори чи дві години, які
повинні бути присвячені
перш за все Богові, а по-
друге, нашій власній
душі, ми не можемо по-
вністю обірвати усі ни-
точки, які пов'язують
нас із земними справа-
ми. Диявол знає, що
зробити, аби вивести
нас зі стану Господньої
присутності. Він якщо
не сон напускає, то ду-
мку про те, чи вимкну-
ли ви праску, виходя-

чи з дому, а то посилає вам мобільний дзвінок,
який ду-у-уже потрібний вам саме в ту мить,
коли проповідник (а точніше, Дух Святий) го-
ворить про найнеобхідніше для душі. Не зрору-
міло тільки, як-то наші батьки обходилися без
мобільних телефонів?..

А може, ми просто байдужі до служіння?
Може, просто неуважні? Бо вимкнути «мобіл-
ку» — це ж елементарна річ. Майже всі сучасні
телефони мають функцію нагадування: варто
лише увімкнути, і сам телефон нагадає вам про
це за 20-15 хвилин перед зібранням. Навіть за-
програмувати можна на декілька років вперед.

Більше того, у великих зібраннях не дивина,
коли молоді люди демонстративно граються
«мобілками» на зібранні, подорожуючи
інтернетом чи перекидаючись sms-ками з дру-
зями на сусідньому балконі. Вони живуть у мо-
більному світі і не хочуть виходити з нього
навіть у Божому домі.

Ми боїмося пропустити важливий дзвінок,
ніде не розлучаючись із «мобількою». А голос
Господній пропускаємо. Невже Богові зали-
шається лише єдиний шлях достукатися до нас
— через телефонний дзвінок?

А може, все-таки вимкнемо нашу мобіль-
ність, зупинимося посеред сучасної швидкісної
автостради і прислухаємося до голосу Того, хто
чує і говорить до нас без будь-яких «мобільних»
засобів. Він зі Свого боку завжди «на зв'язку». Він
постійно стукає до нашого серця і чекає,
коли ми, відірвавшись від суєти світу, скаже-
мо: «Говори, Господи, бо слухає раб Твій...»

Ти вже говориш з Ним сьогодні?

«Бо ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне, а хто за духом — про духовне. Бо думка тілесна то смерть, а думка духовна життя та мир» (Рим. 8:5-6).

«Тому то, підперезавши стегна свого розуму та бувши тверезі, майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам в з'явленні Ісуса Христа» (1 Петр. 1:13).

Ви звертали увагу на те, що в світі є люди, які вживають багато брудних слів, люди, які без лайки не можуть висловити свою думку або ж розмовляти хоча б протягом п'яти хвилин. А чи траплялися вам віруючі люди — навіть члени церкви, — які в своїх розмовах вживають гнілі, недобрі слова? Так, саме віруючі люди, але такі, що мають брудні уста. І коли такі люди відкривають свій рот, довкола них починаються проблеми. Можливо, це не нецензурні слова, але вони настільки гнілі, що ви від них внутрішньо здригаєтеся і потрапляєте в ситуацію вибору: чи то сказати цій людині: «Що ти робиш? Ти ж віруючий!», чи то промовчати і подальше триматися від неї.

І як правило, така поведінка — це не якийсь миттєвий прояв. Це постійний стан. Якщо ж зробити такій людині зауваження, вона на деякий час перестане вживати ці слова. Та згодом вони знову повертаються в її мовлення.

Звідки ж ця проблема? Хтось колись сказав: «Посієш думку — пожнеш дію; посієш дію — пожнеш звичку; посієш звичку — пожнеш характер; посієш характер — пожнеш долю». Тож спочатку людина сіє думку. А жне долю!

Більшість людей ніколи не слідкує за своїми думками. Слова ще намагаються контролювати, вчинки — також, але багато хто й не усвідомлює того, що живе так, як думає. Це стосується усіх:

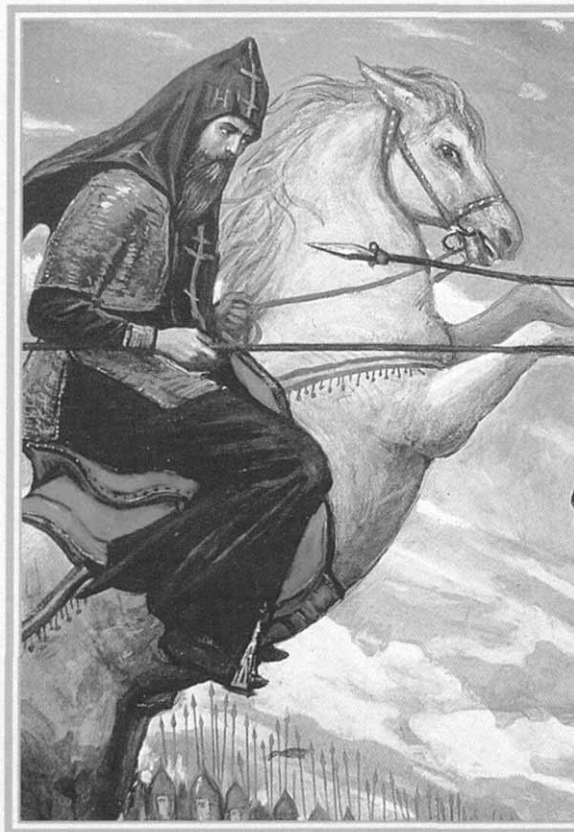
віруючих і невіруючих. Ще мудрий Соломон писав: «Бо як у душі своїй він обраховує, такий є» (Пр. 23:7). І що в серце закладено, те буде й на язичі. Бо ж «хто чистить серця кохає, той має хороше на устах» (Пр. 22:11). Ти не тому вживаєш брудні слова, що не можеш встежити за своїм язиком, а тому, що «чим серце наповнене, те говорять уста» (Мт. 12:34). У кого добре серце, ніжні й чисті думки, у того й язик такий самий, оскільки згадана Христом схема «Чим наповнене серце...» діє. Ось її принцип: думка — слово — дія. Тому я називаю розум полем битви.

Ми створені за Божим образом і подобою Божою. Тому повернімося до витоків творіння, щоб прослідкувати вищезгаданий принцип. «А земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею, і Дух Божий ширяв над поверхнею води. І сказав Бог: «Хай станеться світло!» І сталося світло. І побачив Бог світло, що добре воно, і Бог відділив світло від темряви». Спочатку в Бога з'явилася думка, потім — слово, далі — дія і зрештою — результат.

Біблія — це книга духовних принципів. І якщо ти уважно й пильно читаєш її, то

помітиш ці божественні принципи. Принцип, про який я говорю тепер: думка — слово — вчинок — результат, діє як в житті окремих людей, так і в житті цілих народів. Наш розум дійсно є полем битви між сатаною і Богом, і цей принцип безвідмовно діє в твоєму і в моєму житті. Він схожий на сільськогосподарський закон «зерно — стебло — плід — результат».

Я хотів би, щоб Дух Господній торкнувся твого серця і показав джерело твоїх життєвих проблем, і щоб, побачивши звідки ці проблеми, ти почав працювати. Ні пости, ні слізні молитви, ні записки з молитовними потребами до церкви не допоможуть тобі змінити твої вчинки, якщо ти не почнеш цього робити з кореня, з основи — зі свого розуму.

Ілля Глазунов, «Посієнок Пересвіта з Темір-Мірзою»

Р О З У М —

Погляньмо, як діє цей принцип в житті майже всього населення Землі. Про це йдеться в книзі Буття, 6:5: «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її тільки зло повсякденно». Окрім того, Бог сказав згодом, що «нахил людського серця лихий від віку його молодого» (1 М. 8:21). Зрозуміло, що ті люди, які мали лихі думки, говорили й слова лихі, і вчинки їхні були такими ж. Ось що про це каже Писання: «І побачили Божі сини людських дочок, що вродливі вони, і взяли собі жінок із усіх, яких вибрали... І зіпсулась земля перед Божим лицем, і наповнилась земля насильством. І бачив Бог землю, і ось зіпсулась вона, кожне бо тіло зіпсуло дорогу свою на землі» (1 М 6:2, 11-12). І саме

тому «пожалкував був Господь, що людину створив на землі. І засмутився Він у серці Своїм. І промовив Господь: «Зітру Я людину, яку Я створив, з поверхні землі, від людини аж до скотини, аж до плазунів, і аж до птаства небесного. Бо жалкую, що їх Я вчинив».

До потопу люди жили звичним життям — їли, пили, женилися, заміж виходили, купували і продавали. І їхній розум також був полем битви. З одного боку на нього впливав сатана, а з іншого — Господь, та люди обирали зло, а, отже, йшли услід за сатаною. Тому й Бог сказав: «Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки, бо блудить вона». Помисли, нечистота, блуд, п'янство — так Бог описує життя людей, які не згодні жити за Божими законами. Не розуміючи, що їхній розум — поле битви, вони повністю віддають свій мозок демонам. І як наслідок — переповнене гріхом життя.

Коли в наш розум приходять думка, ми або відкидаємо її, або приймаємо і вона стає штампом, стандартом нашого мислення, помислом, як називає її Біблія. І тому ми реагуємо на ту чи іншу ситуацію стандартно.

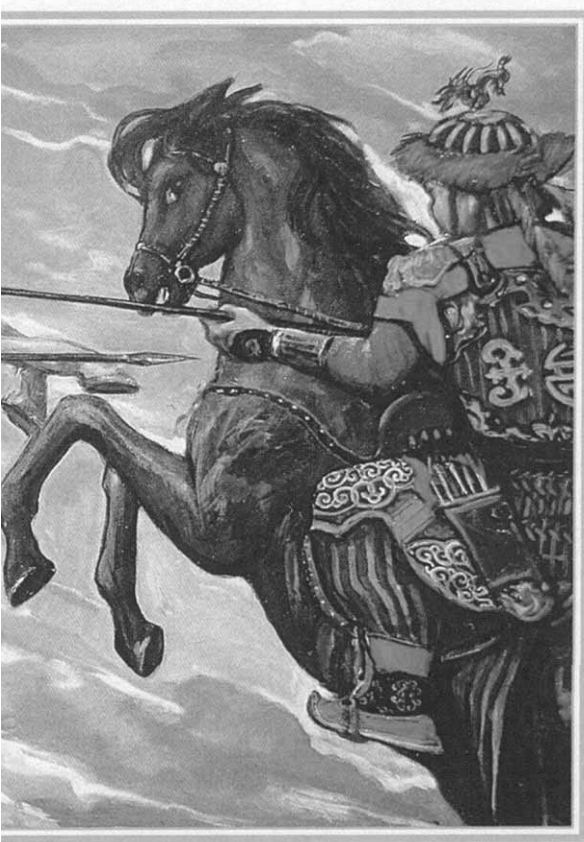
Апостол Петро каже: «Підпережіть стегна розуму вашого». Це означає, що ми повинні постійно стежити за тим, що відбувається у нашому розумі. Різні думки можуть надходити туди, але відпо-

відальність за те, чи приймемо ми їх, чи відкинемо, лежить безпосередньо на нас. Якщо стегна нашого розуму не підперезані і він не має певного спрямування та обмеження — це біда.

Зверніть увагу на слова із псалма: «Я (Бог) їх (евреїв) пустив ради впертості їхнього серця, нехай вони йдуть за своїми порадами!» (Пс. 81:13). Бог попереджає, але настає мить, коли Він каже: «Добре, якщо ти хочеш залишатися зі своїми брудними думками, ходи за своїми лихими помислами. Але не забувай, що будуть плоди цього». Апостол Павло у Посланні до римлян розповідає про людей, які знали Бога, але не прославили Його як Бога і не турбувалися про те, щоб мати Господа у пізнанні, через те «видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне» (1:28). Виявляється, проблеми у цих людей виникли через те, що вони не мали Бога в пізнанні, тобто у розумі.

Наших думок ніхто не бачить, і складається таке хибне враження, що можна думати про що хочеш, нічого страшного не буде, бо думки мало хто контролює. Але, повірте, думка обов'язково пускає паросток, а він з часом приносить плід.

Розгляньмо, як діє цей принцип в житті окремих християн. Пригадайте Ананію і Сапфіру, котрі вирішили продати свій маєток, як робили тогочасні християни. Та Ананія дозволив сатані вкласти йому у розум думку обманути апостолів і сказати, що віддає все, але частину сховати собі. Тож в Ананії передусім була думка, потім він обманув, а плодом всього цього

ПОЛЕ БИТВИ

го стало те, що він впав бездиханним. Трохи пізніше дружина Ананії повторила апостолам той же обман і також померла. У цього подружжя просто не було страху Божого, а Писання каже: «Початок премудрости — страх перед Господом, добрий розум у тих, хто виконує це» (Пс. 111:10).

У нашому розумі виникає безліч думок, але вони мають різне походження. Думки бувають від Бога, від сатани і власні людські.

Думки від сатани приходять ззовні, і вони завжди дуже нав'язливі. Це можуть бути думки невір'я, страху, сумніву та інші. І якщо ти дозволиш цим думкам увійти у твій розум і не будеш протистояти їм, то у твоєму розумі посіється недобре насіння. І з часом воно заколоситься, а потім будуть плоди — гіркі-гіркі.

У різні години сатана сіє різне насіння. Він чудово розуміє: якщо людина не схильна до блуду, то в її серці не простуть такі думки. Та якщо ґрунт людського серця сприятливий для гордості, то ця людина одразу ж почує приблизно наступне: «Ти знаєш, ти така розумничка! Та без тебе закрийють молитовний дім!»

Іноді сатана посилає в серце людини думки підозрливості. І коли ти приймаєш їх, то все складається так, ніби й дійсно всі проти тебе. Іноді він оперує думками самоосуду. Буває почуття вини, яке веде до щирого розкаяння, а буває почуття «болотної вини», яке переслідує навіть після покаяння. Якщо всередині тебе немає радості після покаяння, а продовжує панувати морок, темрява, — це від диявола. А скільки людей нині шкодують себе настільки, що буквально захлинаються у власних же сльозах! І зрештою залишаються самотніми і ображеними.

Писання каже: «...Думка

тілесна — то смерть... думка бо тілесна — ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може. І ті, хто ходять за тілом, не можуть догодити Богові» (Рим. 8:6-8). Якщо християнин дозволяє собі розвивати думки, нав'язані сатаною, всередині нього починає панувати смерть: внутрішня порожнеча, темнота, тривога, схвильованість, безсилля, скованість, пригніченість — і нарешті настає внутрішня депресія. Звідки все це почалося? З думок. Людина прогнала битву в розумі. І якщо ця битва програна, з'являються наслідки, з якими боротися вже набагато важче.

Як же діє на наші думки Бог? Передусім Дух Святий діє зсередини лагідно, розсудливо, радячи вчинити так чи інакше. Отож «думка духовна — життя та мир». Духовні думки — це внутрішнє задоволення, повнота, відсутність духовного голоду, перебування у Божій присутності, внутрішнє сяяння, мир і спокій, легкість, духовна енергія, сила і свобода. І чим чистіші наші думки, тим більше Господь діє в нашому житті. Апостол Павло, звертаючись до филип'ян, казав: «Що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це! ...І Бог миру буде з вами!» (Фил. 4:8-9). Це зразок того, як людина повинна зберігати свої думки. Бо тільки християнин, який стежить за своїми думками, може мати розум Христовий, а це саме те, що Бог хоче бачити в кожному з нас.

Отож до нас надходять думки від Бога, іноді сатана через думки намагається щось посіяти в наше серце, але, крім того, у нас є ще й власні думки. У процесі життя я зрозумів наступне. Якщо в мою голову ззовні приходять нав'язливі думки, щось брудне, щось, що

викликає внутрішню тривогу, то це обов'язково думки від сатани. Якщо думки приносять спокій моєму духові, то вони — від Бога. Я відчуваю, що Господь хоче на щось звернути мою увагу. Іноді Він бажав, щоб я змінив щось у житті, поговорив з іншою людиною; а іноді Він раптом дає мені якесь відкриття. Але я з досвіду знаю, що думки від Бога приводять моє серце у стан повного спокою.

Розгляньмо наші власні думки.

Якось до мене підійшла жінка і сказала: «Я не знаю, що зі мною. Коли я даю свободу своїм думкам, то перед моїми очима наче картини проходять — роман можна писати. Я беру участь у цьому уявному житті і можу годинами спостерігати за цим».

Пам'ятаймо, що через наші думки сатана дуже легко отримує доступ до нашого серця. Почнеш відпускати їх у вільне плавання — мозок стане пасивним. А пасивний мозок — ідеальна майстерня для демонів. Будь-які тілесні думки ведуть до смерті, тому ми повинні отримувати перемогу над думками, як казав Соломон: «Помисли в серці людини — глибока вода, і розумна людина її повичерпує» (Пр. 20:5). Помисли (людські думки, думки від сатани) приходять у кожен розум, але мудра людина вичерпує їх, її мозок постійно насторожі — він відділяє Божі думки від решти.

«Погиє народ Мій за те, що не має знання», — каже Господь через пророка Осію. Тому я хотів би, щоб ми мали те знання, щоб наші серця під дією Святого Духа зрозуміли, що розум — це поле битви. Можливо, ти ходиш у страсі та темряві, тому що дозволяєш дияволу сіяти в твій розум думки вини, думки страху, думки блуду і п'янства, а собі дозволяєш приймати їх у свій розум та серце. Тому проблеми, тому немає внутрішнього

сяння, тому немає сили — бо програна битва в розумі. Якщо ти не хочеш боятися, якщо хочеш бути сильним, викинь зі свого розуму думки страху. Наповни серце Божим обітницями, Божим Словом.

Апостол Павло каже християнам: «Та боюся я, як змії звів був Єву лукавством своїм, щоб так не попусувалися ваші думки, і ви не вхилилися від простоти й чистоти, що в Христі» (2 Кор. 11:3). Виявляється, що й розум віруючих людей може бути зіпсованим. І псується він тоді, коли ми відвертаємося від простоти в Ісусі Христі. Але апостол Павло каже, що йому, на жаль, доводилося зустрічати людей зі зіпсованим розумом у церквах. Ні, він не говорив про божевільних, він казав про людей, що захворіли «на суперечки й змагання, що від них повстають заздрість, сварки, богозневаги, лукаві здогади, постійні сварні між людьми зіпсутого розуму позбавлених правди». І саме щодо таких людей Павло закликає Тимофія: «Цурайся таких!» (1 Тим. 6:4). Я думаю, що це дуже важливо й для нас. Якщо ти бачиш людину, котра стверджує, що вона християнин, але від неї віє диханням смерті, а її язик — це «відчинений гроб», цурайся такої. Просто перестань спілкуватися з такою людиною, відділися від неї. Якщо ти вважаєш, що зможеш змінити її, не обманюйся. Ти не зможеш її переробити, а тільки марно витратиш дорогоцінний час.

В Другій книзі хронік, 31:21, про царя Єзекію сказано: «В усякому ділі, яке він починав, у роботі Божого дому, і в Законі, і в заповіді, щоб звертатися до Бога свого, робив він усім своїм серцем, і мав успіх». Єзекія звертався до свого Бога усім серцем, і діяв так, як Господь велів Йому. Це запорака його успіху. То ж якщо ми з тобою бажаємо, щоб Бог діяв через нас, то повинні думати про Бога, як сказано у псалмах: «Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!» (Пс. 1:1-2). І якщо ми житимемо саме так, то станемо «як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, і все, що він чинить, щаститься йому!»

Про боротьбу з непотрібними думками Павло писав так: «...Ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові» (5 Кор. 10:4-5). Кожен задум, кожна думка ми повинні полонити на послух Христові. А це означає, що нам треба підперезати стегна розуму, щоб усі думки, які не від Бога, відганяти від себе. В Писанні сказано: «Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі» (Кол. 3:2), а також

«Подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх» (Євр. 12:3). Тут ідеться про те, що в центрі наших роздумів має бути розіп'ятий Христос. Тільки тоді ми зможемо полонити всяке знання на послух Йому, зможемо бути господарями свого розуму, і, коли Бог буде говорити до нашого серця, ми вмітимемо чути Його голос, і зрештою багато проблем зникнуть з нашого життя.

Віктор КУРИЛЕНКО,
пастор, м. Слав'янськ

Мудрість і знання

Зв'язок між мудрістю і знаннями настільки тісний, що багатьом людям дуже важко побачити виразну різницю між ними. Тому варто знати відповідне визначення мудрості, яка є «знанням правильно вживаним». І навіть коли ми говоримо про слово мудрості чи слово знання як надприродній прояв Святого Духа, це не міняє справжньої природи цих дарів. Мудрість є далі мудрістю, а знання є далі знаннями, чи вони об'явлені надприродною силою, чи набуті природним способом.

Знання є сировиною для мудрості. Без знання навіть мудрість може збиватися з правильної дороги. Це можна порівняти зі здібним архітектором, який має справу з поганим будівельним матеріалом, або з компетентним бізнесменом, який володіє обмеженим капіталом для своєї торгівельної справи.

Знання дуже важливе в житті людини. Та мудрість є більшою від знання, бо знання не є активним і цілеспрямованим саме в собі. Наприклад, я можу знати, що в бензоколонці є пальне для мого автомобіля, але мудрість каже мені, що перед тим, як вирушити в далеку дорогу, мені потрібно наповнити бак цим паливом. Просто мати знання не означає володіти певною практичною вартістю, його треба правильно використовувати. І цей принцип не тільки належить до матеріального, але й до духовного світу. Ось чому часом люди з вищою освітою і глибокими знаннями в різних галузях, а також віруючі, котрі добре знають Біблію, можуть поводитися нерозумно, а іноді й фанатично. Такі мають багато знання, але їм бракує мудрості, щоб правильно користуватися цим знанням. І навпаки, бувають випадки, коли люди, які не мають багато знань, володіють справжньою глибокою мудрістю.

Коли мудрість і знання йдуть разом, тоді не може бути більшого благословення для віруючих дітей Божих, як збільшувати правдиве знання. Збільшене знання про Бога в Христі приносить повнокровне життя.

Дональд Джі

Вчені мужі, які дотримуються теорії еволюції, у своїх працях використовують термін *homo sapiens*, що з латинської перекладається як «людина розумна». Тим самим вони визнають сучасний стан людини як біологічного виду таким, що знаходиться на найвищому щаблі свого розвитку. І на той щабель її ставить саме розумова здатність. Не будемо вдаватися до подробиць еволюційної теорії, це вже інша тема, зупинимось лише на тому факті, що людина є істотою **розумною**.

В принципі сам термін є правильним і з біблійної точки зору. У своїй творчій праці Бог ішов від простого до складного. І людина у цьому ланцюжку є останньою і найдосконалішою ланкою. З фізичної точки зору вона нічим не відрізняється від тварин: складається з одних і тих самих хімічних елементів, має однакові основні життєві функції. Найбільшою відмінністю, яка фактично виокремлює людину з усього творіння, є її розумова здатність. У Всесвіті тільки Бог має таку здатність. І нею

Він наділив перших людей. От тільки в майбутньому повелися вони далеко не розумно...

Поглянемо, що каже про розум тлумачний словник. «Розум — здатність логічно та творчо думати, вища ступінь пізнавальної діяльності людини, протилежне почуттям». Ми часто можемо про когось чути: «Отой чоловік повівся нерозумно». Мається на увазі, що його слова, вчинки є нелогічними, такими, що ведуть до чогось поганого. І першими нерозумними людьми можна назвати Адама та Єву. Парадоксальним є те, що вони повелися нерозумно через бажання стати ще більш розумними. В чому ж проявилася їхня нерозумність? В тому, що вони не послушалися Бога, особи, Яка має найвищий розум і Яка поділилася цим розумом з людьми. Словник каже, що розум є протилежне почуттям. Почуття також є даром Господнім, але вони повинні підпорядковуватися розумові. А Адам з Євою в ту трагічну мить керувалися саме почуттями: бажанням «бути як боги», бажанням скуштувати з дерева, яке «добре, придатне для очей і пожадане». Втративши контроль над почуттями, вони втратили і розум.

З тих пір людський розум став хворим, «перевернутим», за словами апостола Павла.

НОМО

Люди стали чинити діла, які далеко не назвеш розумними: противлення Творцеві, зарозумілість, братовбивство, жорстокість, ідолопоклонство, розпуста і багато чого іншого, що ми бачимо нині неозброєним оком.

Але найбільшим проявом нерозумності є те, що людина взагалі відкидає Бога. У 13 псалмі прямо говориться: «Сказав безумний: нема Бога». На противагу таким людям Ісус у Своїй Нагірній проповіді наводить приклад мудрої людини, яка свій дім, тобто життя, долю, будує на камені, яким є Слово Боже.

Отже, враховуючи усі ці обставини, кого можна назвати розумним? Апостол Павло каже: «А що вони не вважали за потрібне мати Бога у пізнанні (тобто в розумі), видав їх Бог на розум перевернутий, — щоб чинили непристойне» (Рим. 1:28). Виходячи з цього, щоб бути розумним, потрібно «мати Бога в пізнанні». А що таке «пізнати Бога»? Перш за все, це визнати Його Творцем і Сина Його Ісуса — Спасителем. Це означає усвідомити свою гріховність, нерозумність свого існування поза Ним. Першим кроком блудного сина з відомої притчі до батька стало те, що він «прийшов у себе». Це означає — піти назустріч Богові, дозволити Йому керувати своїм життям. Це означає — покаятися перед Ним. Зауважимо, усі ці кроки робляться перш за все розумом. Хоча у грішника розум є зіпсутим, перевернутим, Бог все-таки дає людині можливість пізнати Його (див. Дії 14:16-17, Рим. 1:18-28), залишаючи можливість свідомо повернутися до Нього, говорити через її совість, через роздумування над творінням Божим. І тоді Господь чинить

SAPIENS

чудо: Він робить Свій крок назустріч людині, просвітлює її розум Своєю мудрістю і дає чистий розум, яким людина може тверезо оцінювати себе, свої вчинки і навколишню дійсність. Недаремно багато хто з віруючих свідчать, що в момент увірування після молитви покаяння вони ніби прозріли, розум просвітлів, і вони дивувалися, як раніше не бачили таких очевидних речей.

Після покаяння та очищення розуму Господь дає нове серце, тобто нові почуття. Звичайно, почуття також можуть дати поштовх до покаяння, але сам процес навернення проходить через розум. Велич Бога в тому, що Він чекає від людини свідомого навернення. Він не бажає зробити людину Своєю поза її свідомістю та бажанням. Так чинить лише диявол. Він перш за все забирає в людини розум, щоб вона навіть не намагалася шукати Бога. Чому диявол у своїй практиці так широко використовує алкоголь, наркотики, окультизм? Тому що усі ці речі «забирають розум», і людиною керують її тваринні (точніше диявольські) почуття. Чому гіпнозизери, спіритисти перш за все просять своїх клієнтів «розслабитися, відключитися, ні про що не думати»? Бо людиною, яка відключає свій розум, легко маніпулювати, робити з нею що завгодно.

Така ж небезпека є і для віруючої людини. Якщо вона не зважає на тверезий розум, а керується лише почуттями, це також може привести до біди. Християни, які не пильнували за «розумною службою», а ганялися за чимось емоційним, зовнішньо привабливим, надприродньо-ефектним, рано чи пізно або падали, або приходили до лжевчення. Відкинувши розум, вони ста-

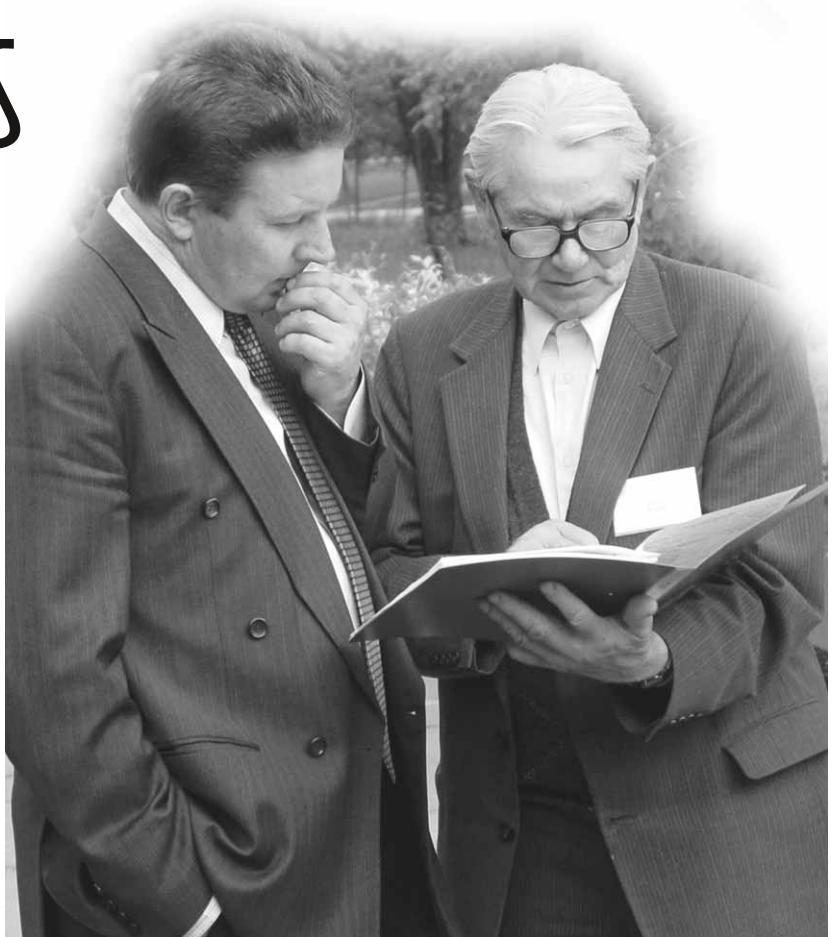
ли прислуховуватися до голосу сатани, який нерідко з'являється як «ангел світла». Тому апостол Павло благає нас «повіддавати наші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу, не стосуватися до віку цього, але перемінитися відновою нашого розуму, щоб пізнавати, що є воля Божа» (Рим. 12:1-2). Дивно, але навіть духовні дари перевіряються розумом: «...а інші нехай розпізнають» (1 Кор. 14:29). До речі, апостол Павло, торкаючись важливого питання практикування духовних дарів, опирається не на якісь особливі відкриття, а перш за все на здоровий глузд, послідовно роз'яснює їх з точки зору логіки та життєвих прикладів. Він закликає: «Браття, не будьте дітьми своїм розумом, — будьте в лихому дітьми, а в розумі досконалими будьте!» (1 Кор. 14:20).

Творець зробив людину розумною. Диявол забрав у неї цей розум. Але Бог у Своїй

любові дав людині шанс стати справді homo sapiens, тобто знову повернутися у свій первісний стан, повернутися у Божу присутність. Тому Слово Боже закликає усіх «більше не поводитися як погани в марності свого розуму, — вони запаморочені розумом, відчужені від життя Божого... Але ви не так пізнали Христа, якщо ви чули про Нього і навчилися в Нім., то відновіться духом вашого розуму і зодягніться в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Еф. 4:17-24).

Якщо Всесильний, Мудрий Бог так турбується про нас, що навіть віддав Сина Свого Однородженого, то хіба не розумно відгукнутися на Його заклик? Хіба це не є вищим проявом мудрості: повернутися до Небесного Батька і отримати Його мудрість? Чи не так, людино розумна?

Юрій ВАВРИНЮК

Ми постійно потрапляємо в ситуації, часто зовсім непередбачувані, в яких ніколи в житті не були. Дехто каже, що потрібно звертатися до народної мудрості, просити поради у старців. Це, звичайно важливо, але є особлива категорія знань, яка приходить від Бога. І ці знання не можна ні з чим порівняти. Ми можемо багато читати, бути інтелектуально розвинутими особистостями, ми можемо навіть давати поради іншим людям. Але ті знання, які людина отримує від Бога, особливі. Є знання, які базуються на інформації, а є знання, що базуються на певній духовній інтуїції — ми прийняли Духа від Бога, щоб нам знати дароване від Нього. Розум іноді сперечається з цими знаннями, і, якщо людина душевна, вона не може осмислити цих знань, тому що про це потрібно судити з точки зору духу, а не розуму. Коли проповідник ділиться з нами своїми духовними відкриттями, ми все одно сприймаємо його слова своїм розумом. Тому дуже важливо кожному з нас не просто приймати чи не приймати чийсь духовні відкриття, а проводити час з Богом, з Духом Святим. Під час такого спілкування приходять знання — Бог обов'язково говорить з людиною, котра шукає Його, Він приносить їй Своє послання.

Не раз в моєму житті були випадки, коли я відчував, що моїх знань мені не вистачає, щоб вирішити ту чи іншу проблему. І в такі миті я шукав особливої зустрічі з Богом. Так, я постійно ходжу з Богом, живу з Богом, керуюся Його порадами, але в ті моменти особливо відчував, що Бог прийшов у мій дух, прийшов у моє серце. І обов'язково тоді приходило певне знання, дивовижний духовний мир і неймовірний душевний спокій. Обставини залишилися такими ж, можливо, вони ніколи й не зміняться, але змінювався настрій мого розуму — приходило усвідомлення того, що Бог присутній у цій ситуації. І це дуже важливе знання, яке зберігає нашу душу від пошкодження.

Істини, які приходять від Бога, витікають зі стану наповненості Святим Духом. Апостол Павло пише до ефесян так: «Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:17-19). Самі ми не можемо отримати Божої повноти, але шлях до неї — до сповнення Божою премудрістю, Божою радістю, миром, довготерпінням та любов'ю — у повному єднанні з Богом. Коли приходить істинна любов, то ми отримуємо більше, ніж наш розум міг би збагнути. Я багато свідчив людям про Ісуса і бачив, як по-різному люди сприймали мої слова тоді, коли їм відкривав їх Дух Святий, і тоді, коли вони намагалися осягнути їх своїм розумом. Коли любов Божа виливається в серця людей Духом Святим, вона щось продукує — в життя приходить сила цієї любові, і людина починає розуміти те, що вище розуму. Апостол Павло звертався до филип'ян такими словами: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються

Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (4:6-7). Мир Божий приходить незалежно від того, чи отримав ти відповідь на прохання, яке ти виклав Богові в молитві. Це інший вид знання. Розум каже: «Я заспокоюся тоді, коли отримаю роботу чи коли відновиться мое здоров'я». Але знання, яке приходить від Бога, заспокоює людину незалежно від того, чи змінилася її життєва ситуація. Усвідомлення того, що вона відкрила своє бажання в молитві великому Богові, приносить мир. І найправильніша відповідь від Нього — це не вирішення певних проблем, а сердечний мир. Спокій, що приходить від Бога, — це печать того, що Господь почув нас і контролює ситуацію, в яку ми потрапили. Божий мир огортає і зберігає думки, бо в проблемах найбільше метушиться розум, тому що я пов'язую спокій свого серця зі своїми мріями і результатами, яких хочу досягнути. Але ми так погано знаємо Бога, що звузили Його дії до того, що Він має працювати на нас. І ми звикли думати: якщо все добре, то Бог з нами. Але насправді не так: «Якщо Бог з нами — то все добре!» Він повинен бути Господарем нашого життя. Не ми маємо керувати Ним, а Він має керувати нами і давати нам мир. Диявол прагне через певні обставини переконати нас у тому, що Бога немає, що Бог нас не чує і не слідкує за нами. Але саме мир Божий зберігає наші серця у Христі Ісусі.

Ми знаємо, яким повинен бути справжній християнин, якою має бути його любов. І цьому ми вчимо один одного, своїх дітей. Але часто ця передача інформації нічого не дає, бо тільки зустрівшись з Богом, людина отримує певні знання, які можуть змінити

її. Тільки у Його присутності ми можемо до кінця збагнути і втілити в життя все, чому Він нас навчає. Звідки Павло знав усі ці істини, котрі записав у своїх посланнях? Він ні в кого їх не списав, він отримав ці знання, перебуваючи у Божій присутності, тому що Писання нам донесли Божі мужі, котрі були натхнені Духом Святим. Я спочатку вважав, що Бог просто диктував цим людям певні істини, і вони їх записували. Але насправді вони не писали під диктовку. Коли Бог прийшов у їхнє життя, коли вони пережили Божу славу, то це знання було всередині них. Павло писав від особистого переживання, виносив це з глибин своєї душі. Він так жив, будучи натхнений Богом. Тож і нам потрібні зустрічі з Богом один на один. Нам потрібно змінити наші графіки, щоб шукати Бога особисто. Бо все знання приходить від Нього. І це знання — не залишається просто знанням. Якщо ми пробуємо в Бозі постійно, воно стає нашим досвідом, стає нашою сутністю, стає нами. Ось у чому особливість знання від Бога — воно в душі, воно тожне з людиною. Мені страшно за наше нинішнє християнство: ми все знаємо своїм розумом, але ми мало що пережили. Ці знання — не в душі, не від Бога, вони від розуму. Тому часто радимо щось, конфліктуємо, зустрічаємося, обговорюємо. Але нам всім потрібно спинитися і почати шукати відкриттів від Бога.

Що таке відкриття? Це погляд на ситуацію з Божої присутності. Жодна проповідь не змінює людину так, як робить це відкриття від Бога. Та якщо людина не перебуває в Божій присутності, вона не може отримати відкриття. Коли людина входить у стан переживання Бога, вона починає бачити ситуацію так, як бачить її Бог. Ной, який отримав відкриття від Бога, почав будувати ков-

чег. І сто років він говорив людям про те, що Бог йому відкрив, але вони не розуміли його, його слова здавалися їм непереконливими, тому що вони не перебували у Божій присутності. Крім того, я не думаю, що в Ноя була така феноменальна пам'ять, що він детально запам'ятав, що з якого дерева будувати, якою смолою смолити скільки поверхів і т.і. Це було відкриття, коли людина в певну мить зрозуміла, що і як потрібно робити. Ця людина перебувала в Божій присутності, звідки черпала всі знання. Те ж саме було й з Мойсеєм. Якби я вам сказав вивчити всі вимоги до скинії, то навіть за три дні ви б не вивчили. Як же людина могла все це відтворити? Але саме це і є відкриттям, коли людина занурюється в Божу присутність і дивиться на все Божим поглядом. Мойсей разом з Богом пережив цю скинію. Отож, якщо ми не отримуємо особливого відкриття від Бога з того чи іншого питання, то скільки б проповідник не доводив нам, ми його не зрозуміємо.

А тепер погляньмо на людські знання. Чим вони відрізняються від Божого знання? Ось що говорить із цього приводу Екклезіаст: «Я, Провідник, був царем над Ізраїлем в Єрусалимі. І поклав я на серце своє, щоб шукати й досліджувати мудрістю все, що робилось під небом. Це праця тяжка, яку дав Бог для людських синів, щоб мозолитись нею. Я бачив усі справи, що чинились під сонцем: й ось усе це марнота та ловлення вітру! Покривленого не направиш, а неіснуючого не полічиш! Говорив я був з серцем своїм та казав: «Ось я велику премудрість набув, найбільшу за всіх, що до мене над Єрусалимом були». І бачило серце моє всяку мудрість і знання. І поклав я на серце своє, щоб пізнати премудрість, і пізнати безумство й глупоту, і збагнув я, що

й це все — то ловлення вітру! Бо при многості мудрости множитися й клопіт, хто ж пізнання побільшує, той побільшує й біль!» (Екк. 1:12-18). Я не раз ставив собі запитання, чому так гнітить знання, чому дух цієї людини, яка мала таке знання та мудрість, мучиться? І зробив ось який висновок: якщо ми черпаємо знання з Божого джерела, то наш дух окрилений, він літає! Якщо ж людина опирається на власні знання, то, зрештою, вона прийде до такого висновку, як Соломон: «І життя я зненавидів, бо противний мені кожен чин, що під сонцем він чиниться, бо все це марнота та ловлення вітру!» То ж чи варто після цього опиратися на власні знання? Соломон вже зробив таку помилку. Чи треба повторювати її? Чи варто просто перейняти його досвід і опиратися на Божу мудрість та Боже знання.

Нашому духу потрібне знання від Бога, впевненість у Бозі, у Божій присутності, у Божому захисті. Духові потрібне знання шляху. А ми спинилися, перестали розвиватися духовно. Світ нині розвивається неймовірними темпами. І ми маємо так багато всього пізнати. Люди, й зокрема християни, навіть засинають з книгами, з навушниками, бо нам так багато треба вивчити, так багато досягнути... І наш дух мучиться, бо ці знання надимають нас, роблять нас гордими і не дають духові розвиватися. І «хто любить Бога, тому дане знання від Нього», тоді наш дух не мучиться, тоді пізнаємо нові грані своєї особистості. Ми відчуваємо, що наш дух вийшов на волю, що наша особистість стає цілісною. «Знання ж надимає, любов же будує! Коли хто думає, ніби щось знає, той

нічого не знає ще так, як знати повинно. Коли ж любить хто Бога, той пізнаний Ним» (1 Кор. 8:1-3).

«А помазання, яке прийняли ви від Нього, воно в вас залишається, і ви не потребуєте, щоб вас хто навчав. А що те помазання само вас навчає про все, воно бо правдиве й нехибне, то як вас навчило воно, у тім пробувайте» (1 Ів. 2:27). Іван не казав, щоб вчилися від нього, бо він безпосередньо чув слова Христові, ходив з Ним. Ні, він каже, що помазання — а ним супроводжується атмосфера Божої присутності — вчить нас. Коли ми перебуваємо у присутності Божій, то обов'язково там є послання до нас, там обов'язково є слово. Якщо немає Божої присутності, якщо немає помазання, то ми не можемо повністю довіряти слову, бо слово може бути різним: переконливим, спокусливим, неправдивим. Але помазанню ми можемо довіряти, бо там присутній голос, який навчає. Це навіть не голос — це Божа присутність, яка більша, ніж голос. І тоді людина отримує розуміння того, як їй чинити в тій чи іншій, навіть найважчій, ситуації. Помазання не просто приносить інформацію в розум людини, воно дає їй знання, переконання. Звідки Йов отримав таке знання, щоб проголосити: «А я знаю, що Відкупитель мій живий!»? На ньому було Боже помазання, яке помістило дух Йова в такий мир. В Книзі Йова є дві книги: одна книга розуму, інша — книга духу. Все метушіння Йова, всі його запитання — це книга розуму, а весь його спокій і вся надія — це книга серця, книга духу.

«Поправді, поправді кажу вам: Хто не входить дверима

в кошару, але перелазить деінде, той злодій і розбійник. А хто входить дверима, той ввічям пастух. Воротар відчиняє йому, і його голосу слухають вівці; і свої вівці він кличе по іменню, і випроваджує їх. А як вижене всі свої вівці, він іде перед ними, і вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його. За чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього, бо не знають вони чужого голосу» (Ів. 10:1-6). Як я можу покликати вас на ім'я, якщо вас не знаю? Мені потрібно знати вас. Ісус каже, що в останні дні всі розгубляться, тому що повстане багато лжепророків, які чинитимуть знамення і чудеса, але не помилиться лише одна категорія людей: ті, які знають голос Його, і Він знає їх на ім'я. Щоб вірити Божому голосу, треба знати його. Він покличе нас, якщо знає наше ім'я, і ми відгукнемося, якщо знаємо Його голос. Коли пастух виводить своїх овець, то вони йдуть услід за ним, бо знають його голос. Тут навіть йдеться не про слово. Зауважте, що всі спокуси будуть імпортуватися в розум і тиснути на нього. Розум буде сперечатися з духом і не встоїть перед спокусою, як не встояв розум Єви. Павло сказав: «Та боюсь я, як змії звів був Єву лукавством своїм, щоб так не попсувалися ваші думки, і ви не вхилилися від простоти й чистоти, що в Христі» (2 Кор. 11:3). Розум не все сприймає, розумом не можна досягнути духовного. Заблудиться людина, якщо буде покладатися на свій розум. А дух не заблудиться. Ісус сказав Никодимові: «Дух дихає, де хоче, і голос його чуєш... Так буває з кожним, хто народжений від духа?» Якщо ви дотепер були впевнені, що народжені від Духа, що можете

Найправильніша відповідь від Бога — це не вирішення певних проблем, а сердечний мир. Спокій, що приходить від Бога, — це печать того, що Господь почув нас і контролює ситуацію

відповісти Ісусу, Який сказав, що кожен, хто народжений від духа, чує Його голос. Це найважливіше. Я відчуваю своїм серцем, що в останні часи це буде найважливіша істина, яка й врятує нас.

Ось як пише апостол Павло про одну ситуацію зі свого життя: «Бо не хочемо, браття, щоб не відали ви про нашу скорботу, що в Азії трапилася нам, бо над міру й над силу були ми обтяжені, так що ми не надіялися навіть жити. Та самі ми в собі мали присуд на смерть, щоб нам не поклати надії на себе, а на Бога, що воскрешує мертвих, що від смерти такої нас визволив і визволяє, і на Нього й покладаємося, що й ще визволить Він» (2 Кор. 1:8-10). Дивний цей Павло. Я стільки запитань маю до нього, і так важко іноді мені його зрозуміти. Він каже, що вони самі собі підписали вирок, відмовилися від надії, бо не сподівалися залишитися живими. Всі люди, сподіваючись на щось, кажуть: «Май надію, тримайся, Бог тебе не залишить!» Ми надіємося на те, що наша ситуація зміниться на краще, але Павло каже, що відмовився від надії, щоб сподіватися не на покращення ситуації, а на Бога. Хай вибере Бог: жити нам чи помирати, здоровими чи хворими помирати тут у 32 чи у 60. Ось істинний спокій, ось знання від Бога! Сховатися в Ньому — головне, про що каже Павло, який стільки разів переживав близькість смерті. Він ні на що не надіявся, окрім Бога, тому й мав відвагу сказати: «Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 8:38-39).

Звідки така впевненість у Павла? Вона від Бога. Це

знання — найважливіше надбання. Всі решта знань не витримають тесту на витривалість, коли прийдуть складні моменти. Люди можуть сповідувати будь-що, але найважливіше знання не залежить від обставин, тому що жодні зовнішні обставини не відлучать нас від любови Божої, що у Христі Ісусі. Я не можу вам дати такої впевненості, бо обставини переконають вас у протилежному. Та сила і особливість знання від Бога полягає в тому, що від Божої любови мене ніхто не відлучить.

Я нещодавно прочитав книгу Дарли Інчек з Австралії. Ми знаємо багато її пісень, деякі з них навіть співаємо в наших церквах. І ось вона розповідає про один випадок зі свого життя: «Коли в травні 2000 року ми готувалися до трижизневого євангелізаційного турне, я була на 12 тижні вагітності. Ми дуже довго чекали цю дитину. Але за кілька днів до заходу, дізналися, що дитина завмерла в моїй утробі. Це стало важким ударом для мене, моє серце розривалося. Я сіла в автомобіль, не знаючи, що мені робити. Я відчувала, що не можу перемогти печалі, яка огортала мене. Але дух сказав мені: «Співай!»

Коли я читав цю історію, мені дуже хотілося, щоб вона розповіла про чудо, про те, що її дитинка ожила, але цього не трапилося — дитинка померла, але чудо було в іншому. Ось як говорить про це сама Дарла: «В ту мить мені найменше хотілося співати. Я навіть не уявляла, чого мені хочеться менше, ніж співати. Але я знову почула, як Святий Дух сказав: «Співай!» Я знала, що слухатися потрібно одразу ж, і слухатися набагато краще, ніж противитися, тому почала співати. Співав не мій розум і навіть не серце, співала моя душа. Майже мимовільно я проспівала слова: «Тоді мій дух співа, Господь, тобі,

великий Ти, великий Ти!» Я слухала ці слова ніби збоку і дивувалася: саме цю пісню співали на похороні мого батька. А друга пісня «Благословляю тебе!» була моєю піснею, яку я написала кілька років тому. Коли приїхала додому, в духовному світі щось відбулося. Я багато разів говорила про силу поклоніння в моменти випробувань. Але ніколи раніше настільки не відчувала Божої сили, яка зцілює розбите серце. Чудова присутність нашого славного Спасителя спрямувала мене на шлях особистого зцілення і перемоги. Мені ще треба було пережити фізичні аспекти втрати дитини: повідомлення про це своїм дівчаткам, своїй церкві, яка так раділа за нас, а також операцію. Але ми з чоловіком вирішили поїхати на цю конференцію».

Та найбільше мене здивували слова цієї жінки: «Я така вдячна Богові за цю дитину, яку я носила у собі ці 12 тижнів». Найкращі наші риси, найбільш глибоку близькість з Богом, найважливіші знання ми отримуємо у найважчі моменти свого життя. Тому нам потрібен Бог. Знання та інформація, які є у цьому світі, нічого нам не дають. Нам треба чути голос Божий, як почула його Дарла Інчек, коли Бог їй сказав: «Співай!»

Олександр ШЕВЧЕНКО,
м. Сакраменто

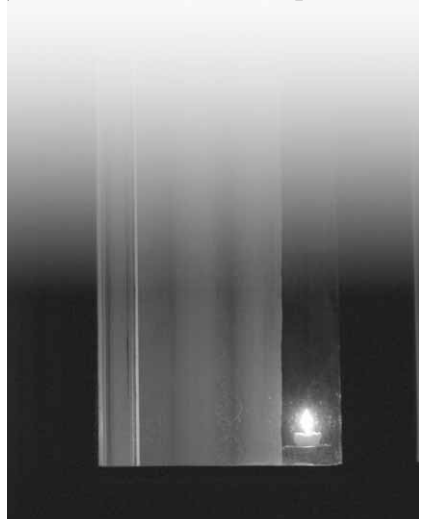
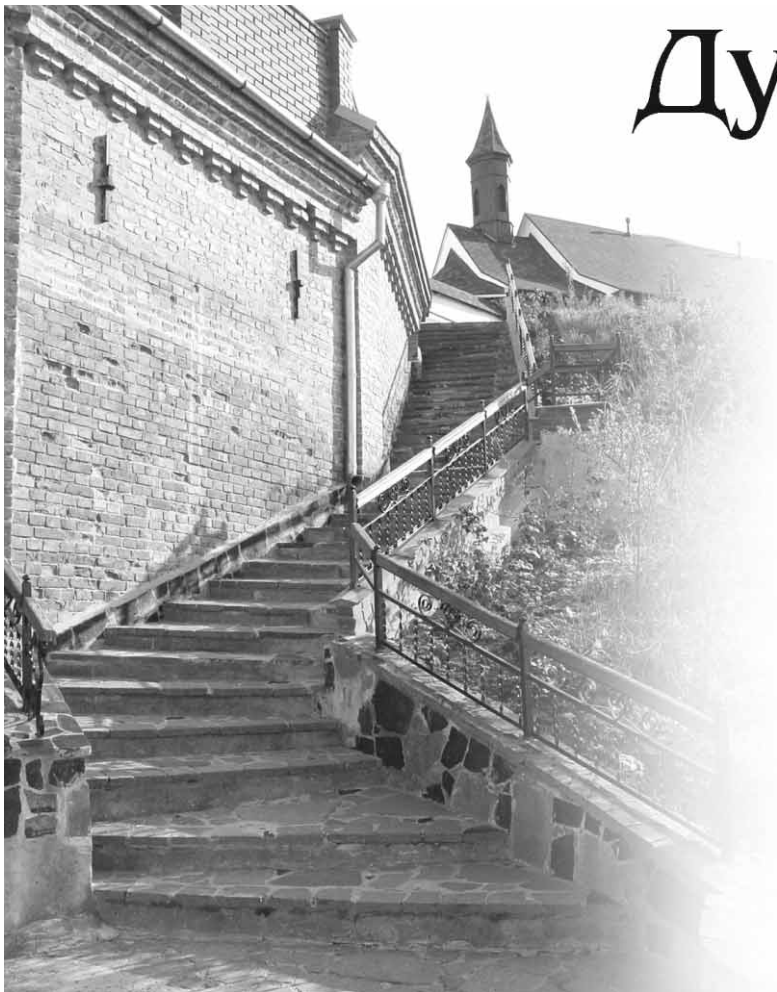

Фото на 14 та 17 ст. Юрія Костюка

Духовний ріст

зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно» (1 Кор. 2:14).

Але коли людина стала новим творінням у Христі, тоді «давнє минуло, тепер все нове». І це оновлення відбувається у сфері нашого розуму. Змінюється наша позиція, наші цінності, а зрештою, й наша поведінка. Апостол Павло каже: «І вас, що були мертві через провини і гріхи ваші... оживив» (Еф. 2:1,5). Ми відроджені для нового життя. Тепер любимо те, що колись ненавиділи, і ненавидимо те, що любили. Ми залишили наші гріховні звички тіла і чинимо те, чого бажає Бог.

Однак духовна зрілість не приходить одразу ж при наверненні. Спасіння є миттєвим переживанням, при якому ми отримуємо прощення всіх гріхів минулого і відроджуємося для нового життя у Христі. Освячення — це друга конкретна дія благодаті, миттєва дія, що спричиняється Духом Святим у відродженому серці через кров Христа. Хрещення Святим Духом — також певний миттєвий досвід, котрий часто супроводжується говорінням іншими мовами, як Дух дає провіщати. Однак духовна зрілість не приходить з жодним із цих переживань. Духовне зростання відбувається поступово.

Новонавернений християнин є новонародженим немовлям у Христі, котре повинне рости і розвиватися, як будь-

Ріст і розвиток дітей — незвичайне явище. Зростаючи і навчаючись, вони проходять етапи невміння та незграбності, вони спотикаються і падають, забруднюються і помиляються. І все-таки в цих дітях захований величезний потенціал: хтось із них стане лікарем, хтось адвокатом, а хтось — керівником. Однак вони не реалізують своїх можливостей повністю, поки не виростуть і не досягнуть зрілості.

Це стосується й дітей Божих. Тоді, коли вперше приймаємо Христа, ми стаємо новонародженими немовлятами у Ньому. Нам потрібно вчитися, потрібно зростати і дозрівати. Духовна зрілість не досягається вмить, вона приходить поступово. Кожен християнин може досягнути «міри зросту Христової повноти», і Бог дав нам все необхідне для цього.

До того, як ми знайшли

Христа, у нас не було духовного сприйняття. Як мертве тіло не має п'яти фізичних відчуттів, так і мертва душа не має почуттів духовних. Ісус сказав: «Бо затверділо серце народу цього, і вони вухами туго чують і очі свої заплющили, щоб не побачити очима і не почути вухами, і не зрозуміти серцем, і не навернутись, щоб Я зцілив їх» (Мт. 13:15).

У невідродженої людини невідроджений розум, в якому немає духовних бажань. «Нема хто розумів би, ніхто не шукає Бога» (Рим. 3:11). Вона не прагне ні Слова Божого, ні поклоніння Богу, зв'язана гріховними бажаннями і звичками.

У невідродженої людини відсутнє духовне розуміння і здатність сприйняття духовного. «Людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона

яке інше немовля. Від грудного немовляти не можна вимагати того, що вимагають від старших дітей чи дорослих. У процесі розвитку рухових функцій дитина вчиться тримати голівку, сидіти, повзати, стояти і нарешті, ходити. Розум малюка розвивається за сприянням батьків і вчителів, і сама дитина розвивається різнобічно завдяки досвіду та вихованню.

Наше реальне духовне зростання починається тоді, коли ми ставимо Боже на перше місце. Зростаючи, ми набираємо сил. Духовна сила потрібна для того, щоб протистояти спокусам і встояти у переслідуваннях, які можуть завдати ростові.

Сила і зростання приходять тоді, коли ми перебуваємо у Христі і дозволяємо Йому перебувати в нас. Ісус використав аналогію виноградної лози і гілок, щоб показати, що наше духовне зростання і плоди залежать від наших стосунків із Ним. Він сказав: «Я ж лоза, а ви гілля. Хто перебуває в мені, а Я в ньому, той приносить багато плоду, бо без Мене не можете робити нічого» (Ів. 15:5).

Рослина не може вижити, якщо її коріння не входить глибоко в ґрунт. Наш розум повинен бути укоріненим і утвердженим у любові Божій. «І ми пізнали і увірували в любов, яку Бог має до нас. Бог є любов. І хто перебуває в любові, перебуває в Бозі і Бог у ньому» (1 Ів. 4:16).

Павло молиться, щоб ми «могли зрозуміти з усіма святими, що є ширина, довжина, глибина і вишина» любові Божої. З духовним зростом приходять духовне сприйняття. Але духовне знання не приходить лише через інтелект. Розумове знання Слова саме по собі недостатнє.

Сперджен згадує про «ширину, довжину, глибину і висоту» любові Божої, як про «небесну геометрію». Він пише: «Коли діти йдуть до шко-

ли, їх відразу не примушують вивчати алгебру і не посиляють робити тригонометричний огляд місцевості. Вчитель знає, що їм передусім потрібне знання арифметики, а інакше вчити їх алгебри буде марною справою, абсурдом. Тому він починає з найпростішого, і коли вони вивчать простий матеріал, тоді будуть готові до складнішого. Вони піднімаються по сходах храму науки, а потім заходять безпосередньо у храм».

Апостол Павло не наполягає, щоб новонавернений одразу міг виміряти ширину, довжину, глибину і висоту любові Христової; він знає, що це за межами можливого для дитячого розуму. Духові новонаверненого потрібен час для росту, перш ніж він зможе зануритися в глибини Божі.

У міру зростання у благодаті і в пізнанні нашого Господа діапазон сприйняття вимірів Його любові буде збільшуватися. Незалежно від того,

скільки ми вже служимо Господу, для всіх знайдуться ще вищі і глибші сфери Його Духу.

Якщо любов Божа перевищує розуміння, то як ми можемо розуміти її? Зростаючи у Христі, ми все більше пізнаємо Його любов; і все-таки в цьому житті ми ніколи не зможемо осягнути її повністю. «А тепер ми бачимо, наче через затемнене скло, згодом, тоді ж лицем до лиця; тепер я розумію частково, а тоді пізнаю, як і я пізнаний» (1 Кор. 13:12).

Наповнитися всією повнотою Божою — це воістину високе прагнення! Цього ми не можемо досягнути лише власними зусиллями чи власним розумом. Це можливо лише тоді, коли віддаємо і присвячуємо себе повністю Богу, дозволяючи Його Духові керувати нами і вчити нас.

З підручника «Особисте зростання християнина» за ред. Перрі Галлама

Як правильно штовхати автомобіль?

Якщо ви, будучи християнином, намагаєтеся жити власними силами, а не життям Ісуса Христа у вас, то ви подібні до людини, яка придбала автомобіль, і не знає, що у ньому є двигун. Зрозуміло, така людина буде штовхати свій транспортний засіб додому. Добравшись туди, вона може запросити сім'ю на прогулянку. І ось дружина сідає за кермо, діти на задне сидіння, а господар починає штовхати ззаду. У цей момент ви можете підійти і запитати: «Як вам подобається цей автомобіль?»

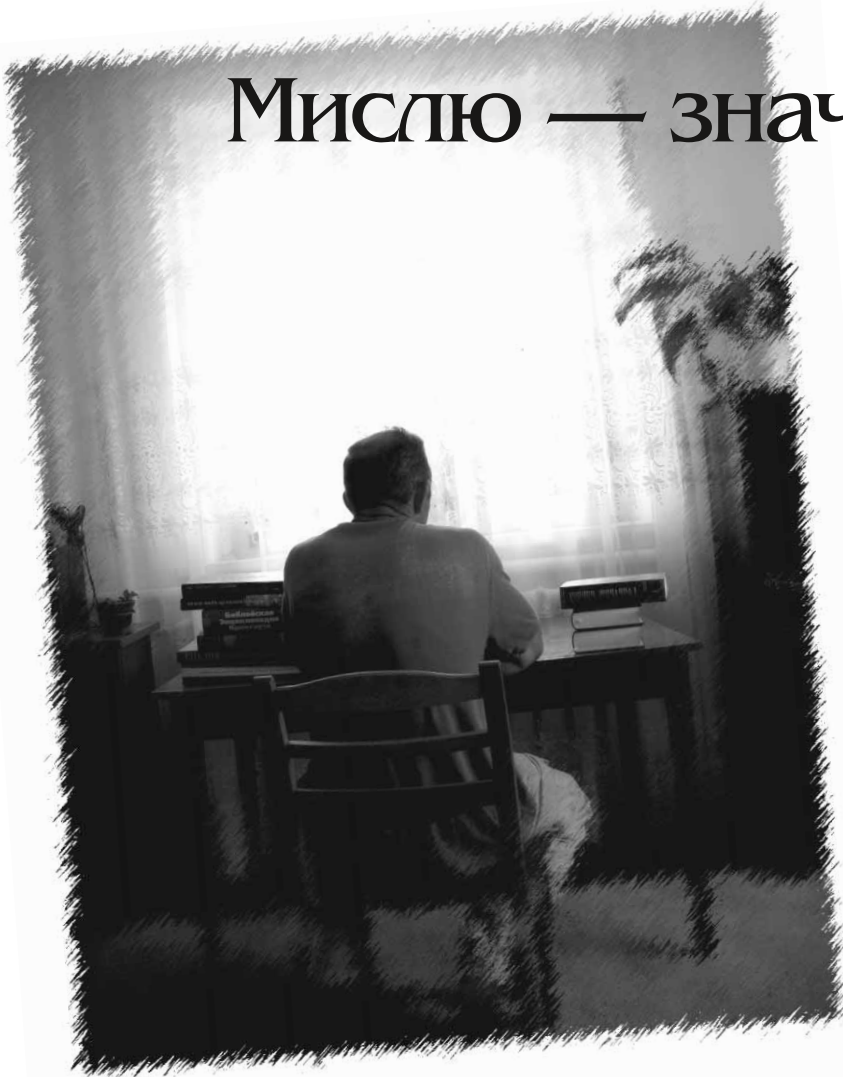
«О, автомобіль прекрасний. Ви тільки погляньте на обшивку, на колір, послухайте сигнал. З гори він котиться чудово, але як тільки дорога іде хоч трохи вгору, я задихаюся і починаю стогнати. Доверху штовхати його дуже важко».

«Мій друже, — можете сказати ви, — вам потрібна допомога! Знаєте, у нашій церкві на цьому тижні як раз проходять спеціальні заняття. Наш проповідник говорить на тему: «Як успішно штовхати автомобіль». У понеділок увечері він буде розповідати, як штовхати правим плечем, у вівторок — як лівим. У середу за допомогою кольорових слайдів та проєктора — як допомагати спиною... Якщо будете ходити щовечора, дізнаєтеся про все необхідне, як успішно штовхати автомобіль!»

А, може, все-таки спробувати завести двигун?

Ред Стедмен

Мислю — значить в рю!

Юрій Олексійович Білоусов у 1965 році закінчив Ярославський педагогічний інститут, у 1968 році — аспірантуру на кафедрі зоології, де й викладає до цього часу. Кандидат біологічних наук, доцент. Двадцять один рік завідував кафедрою зоології Ярославського педінституту (пізніше університету).

Як кожній мислячій людині, мені потрібні були докази істинності подій, що описані в Біблії. І я почав їх шукати. Читав довідник Гіллея, в якому дані чіткі докази, а також вказуються музеї, котрі володіють експонатами-доказами, на які можна подивитися. Наприклад, Біблія свідчить, що ерихонська стіна впала і не розсипалася. І дійсно археологи знайшли її цілою, не розсипаною. А в Єгипті було знайдено стіну, нижні цеглини якої були з соломою, а верхні — зі стеблами і корінням, бо, як написано в Книзі Буття, за наказом фараона євреям переста-

ли давати солому для будівництва. В Межиріччі знайдено глиняні дощечки (вік яких підтверджено), на яких були зображені чоловік, жінка і змій — спокушання. Є й інша табличка: чоловік і жінка, котрі втікають — вигнання. Крім того, мені до рук потрапила чудова книга Джош Макдауела «Незаперечні свідчення», де наведені переконливі факти.

Та й історія володіє даними про існування особистостей, життя яких описане в біблійних книгах, — фараони, царі, Понтій Пілат. Є різні телевізійні програми, котрі розпо-

відають про сучасні дослідження і розкопки, які підтверджують істинність біблійних подій.

Оскільки я біолог, то знаю, що окрім відомої у нас теорії еволюції існує ще п'ять теорій виникнення життя на землі. Академік Вернадський, наприклад, вважав, що життя існує вічно, що живе ніколи не може утворитися від неживого. Академік Опарін, з іншого боку, твердив, що спочатку утворилися білкові молекули, а потім — живі організми, які він називав «коацерватними краплями». Вернадський стверджував, що в первинній атмосфері споконвічно був кисень, а Опарін, що ні, бо інакше всі молекули почали б окислятися. Та він забув про один дуже важливий момент — перехід від неживого до живого. Згодом вчені синтезували білкові молекули, але вони були мертвими, неживими. Отже, мало бути щось, що оживляє білкові тіла, якщо, як стверджував Енгельс, «життя — це форма існування білкових тіл». А, отже, мала бути дія ззовні — створення.

...Так поступове вивчення фактів, читання літератури, відвідування проповідей, зіставлення протиріч, які дедалі частіше почали обговорюватися в сучасній науці, змусило мене замислитися: значить, все написано в Біблії — правда? Я розмовляв з багатьма своїми колегами, і вони казали мені: «Я знаю, що є Хтось, Хто веде мене по житті!» Так поступово я усвідомлював іс-

нування Бога-творця, Сотворителя всього Всесвіту.

Багато років тому я заходив у православні храми, спочатку з цікавості, потім — намагаючись зрозуміти те, що відбувається довкола. Але одного разу я став там свідком того, як мало не побили одного юнака за те, що він невчасно зняв головний убір. А можна ж було просто сказати йому про це. Також я помітив якусь дивну відокремленість одного прихожанина від іншого. Не зовсім зрозумілою мені була мова богослужіння.

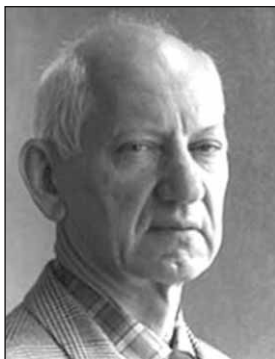
Свободу спілкування я побачив у протестантській церкві. Всі приходять, вітаються, знають один одного, діляться новинами. Проповідь ведеться рідною мовою, можна глибше пізнавати суть християнства, хоча я розумію, що це мої особисті враження.

Мені дуже цікаво вивчати Біблію, порівнювати різні переклади, щоб осягнути зміст написаного. І в результаті зростає віра, яка знаходить відображення й у моїй роботі. Раніше я викладав зоологію, екологію та дарвінізм. Тепер же розробив нову дисципліну «Концепції сучасного природознавства» і вже кілька років викладаю її на деяких факультетах педуніверситету. Я кажу, що закони природи існують, існують і будуть існувати незалежно від волі та бажання людини. Щодо теорії Дарвіна, то я кажу: «Дарвін вважав...» Хто йому може заборонити вважати так чи інакше? Студентам я намагаюся якнайповніше розкрити всі існуючі теорії. Іноді вони запитують мене: «А ви як вважаєте?» І тоді я кажу, що, на мою думку, все є результатом творіння. В бесідах з колегами вказую їм на певні прогалини багатьох теорій походження життя. Наприклад, щодо твердження про те, що ссавці походять від рептилій, нагадую, що у рептилій артеріальна кров іде правою дугою аорти, а у ссавців — лівою. Як все могло так перевернутися? Висновок один: все було створено незалежно одне від одного. Інший момент: певні види тварин вимирають, інші — зберігаються. Динозаврів немає, а метрова ящірка гатерія, котра з'явилася раніше, жива. Головоногі молюски (амоніти, белемніти) вимерли, а наутилус й донині плаває у морях. Під час припливу та відпливу перед цунамі в Індійському океані, котре трапилось кілька років тому, на піску залишилися істоти дуже схожі на «доісторичних» плезіозаврів. Якби вдалося їх витягти до приходу другої хвилі, це була б наукова сенсація. Виходить, що колись створене існує й донині!

Та й величезні проміжки історії (до десяти тисяч років), виділені теорією еволюції на появу нового виду, не дозволяють прослідкувати, станеться це чи ні. Нас довго вчили тому, що вважали потрібним для нас, що відповідало марксистсько-ленінській теорії. Все решта вважалось «лженаукою». А нині з'ясовується, що й раніше багато хто бачив неспроможність офіційного

вчення, але не мав права говорити про це.

В останні роки все більше людей навертається до християнства. Зростає кількість паломників у Ізраїль. Наповнюються церкви. Будуються нові. Дедалі більше християн стає й у науці. Вірю, що це буде їй тільки на благо.

Газета «Колокол»

Люди

Кажуть, в житті Льва Толстого не було дня, коли б він не зустрічався з людьми. Письменник критикував тих прозаїків та поетів, які втікали в пустелю, щоб писати про людей.

Але не забудемо той факт, що й сам Толстой утік не тільки від людей, але й від Софії Андрівної, своєї дружини. Правда, втік недалеко: до залізничної станції Остапово, де знайшов свою смерть.

Від кого втікав великий письменник? Від людей? Ні. Він втікав від самого себе. Але втікати від самого себе — марна справа. Людина не може нікуди піти від самого себе.

Що таке справжня поезія? Тремтливі зорі в темну ніч? Аромати квітів? Шепіт струмка?

Істинна поезія — це люди. Люди перш за все.

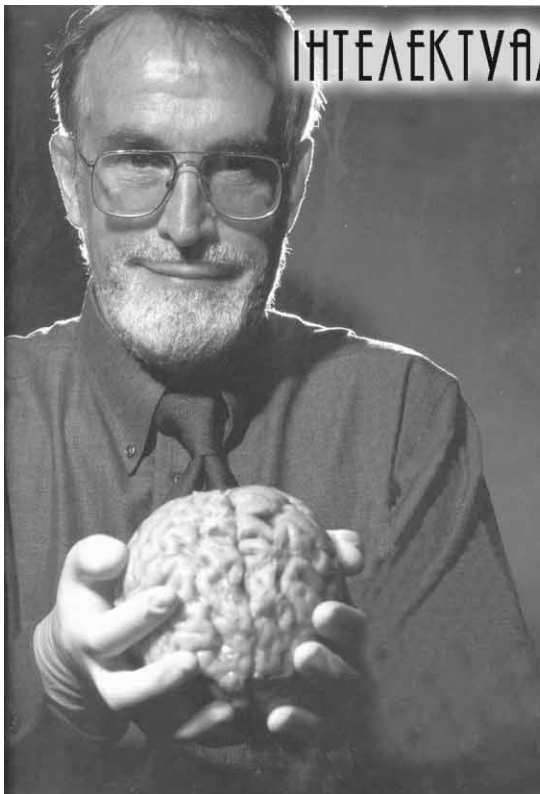
У Божому плані немає нічого більш цінного і високого, як людина. Так, так, людина. Давайте писати про це з великої літери. Але ж вона зраджує, краде, ненавидить, мстить, обманює і, що найгірше, — ховається за ім'я Боже. Все-таки Бог так полюбив людину, що віддав Сина Свого Однородженого, щоб вона не загинула, але мала життя вічне.

Злі вчинки роблять злі люди, які не знають любові Божої або чули про неї тільки одним вухом. Якщо людина не вірить у живого Бога і не живе Його любов'ю, це жалюгідна, безпомічна істота, навіть якщо вона багата і бачить себе велетнем.

І все-таки, вона — Людина!

Микола ВОДНЄВСЬКИЙ

ІНТЕЛЕКТУАЛАМ ВХОДИТИ ЗАБОРОНЕНО, АБО МІФ ПРО ТЕ, ЩО РОЗУМНА ЛЮДИНА НЕ МОЖЕ БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ

Вальдо повільно йшов вулицею, цілком поглинутий своїми думками. Йшов він у церкву, бо вирішив, що й так уже дуже довго втікав від Бога. «Так далі бути не може, — думав він. — Я більше не можу знести того почуття провини, усвідомлювати, що я грішний, що в моєму житті чогось не вистачає».

З такими думками він прямував до кам'яної церкви, яка простягала до неба свої вежі та шпилі. «Гарна споруда, — сказав він собі. — Не те, що ці хмарочоси зі скла, які тепер будують».

Пройшовши декілька кварталів, зупинився біля церкви. Постояв трохи перед величезними дерев'яними дверима, намагаючись заспокоїтися. Нарешті, важко зітхнувши, піднявся сходишками й зайшов усередину.

Увійшовши, він трохи постояв біля дверей, щоб очі звикли до напівмороку, який панував у залі церкви.

— Хочете увійти? — цей голос змусив Вальдо здригнутися. Він не одразу помітив жінку і повернувся туди, звід-

ки лунав голос. Перед ним стояла маленька, трохи згорблена жіночка з сивим волоссям, зібраним на потилиці.

— Ви хочете увійти? — повторила вона.

— А-а, так, — відповів Вальдо, — хочу.

— Тоді ваш розум, будьте добрі.

Вальдо був упевнений, що недочув. Але вона повторила свої слова, і цього разу вони прозвучали дуже чітко.

— Здайте ваш розум, будь ласка.

— Мій розум?

— Ви ж входите в церкву, чи не так?

Вальдо кивнув.

— Ви вирішили йти за Христом? Стати християнином?

— Так, — відказав він.

— Що ж, тоді ви повинні залишити свій розум тут. Вам він більше не знадобиться. Ми повісимо на ньому табличку з вашим іменем. Він тут буде зберігатися. Не хвилюйтеся, так завжди робиться. Якщо хочете стати християнином, то від розуму вам треба відмовитися. Такі правила нашої церкви...

Звичайно, вся ця історія з Вальдо — вигадка. Але вона допомагає нам описати звичний хід міркувань людей, які думають про те, що означає стати християнином. Вони вважають, що для того, щоб повернутися в християнство, потрібно відмовитися від розуму, іншими словами, пожертвувати своїм інтелектом і перестати мислити раціонально.

Це міф.

Безліч величезних умів людства були християнами. Серед них апостол Павло, Августин, Мартін Лютер, Джон Кальвін, Джон Буньян, Майкл Фарадей, Авраам Лінкольн.

Стати християнином — не означає бути у вічному протиріччі зі своїм інтелектом. Це означає зробити його більш досконалим і цілісним. Коли людина стає християнином, то починає бачити, як навколишній світ, який здавався їй незрозумілим набором розрізнених частин, зливається в єдине гармонійне ціле.

У автобіографії К.С. Льюїс розповідає, як він, коли був молодим, унікав Євангелії і жорстоко протистояв їй, бо вважав християнство неінтелектуальною системою. Однак цей бар'єр рухнув, і він «здивувався радості», виявив, що навернення тільки запалило в ньому уяву і дало творчі сили. Він став відомим завдя-

ки своїм літературним творам, таким, наприклад, як «Листи Баламута» і всім відомим «Хронікам Нарнії». Лью Уоллес вирішив довести беззмістовність християнства, використовуючи свої інтелектуальні і творчі здібності, але сила Доброї Новини привела автора до віри, і він написав класичний твір «Бен Гур».

Британський юрист Френк Морісон хотів написати книгу, яка заперечувала б факт воскресіння Ісуса Христа. Він провів ретельне дослідження, зібрав історичні докази, самовіддано намагаючись досягти поставленої мети. Врешті його інтелект і праця привели до незмінного висновку: Ісус воскрес із мертвих! Так Френк став християнином.

Євангелія не вимагає, щоб ви відмовилися від своїх інтелектуальних здібностей. Навпаки, вона вимагає, щоб ви використовували свій розум якомога повніше, аж поки не зможете сказати з упевненістю Павла: «...Я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божа на спасіння кожному, хто вірує» (Рим. 1:16).

*З книги Джона Макдауела і Боба Хостетлера
«Не вір всьому,
що кажуть».*

ТАК ЗА РОЗУМОМ ЧИ ЗА ДУХОМ?

Так все-таки, чим повинен керуватися у своєму житті християнин: розумом чи духом? Статті, які ми запропонували читачеві, відображають як одну, так і другу точку зору. І обидві, здавалося б, правильні. Можливо, саме запитання недоречне? Дійсно, тут є певна надуманість і на нього не можна відповісти однозначно. Протиставлення розуму і духу по своїй суті є в певній мірі недоречним. То чому ж редакція запропонувала таку суперечливу, по суті своєї назви, тему? А тому, що у практичному житті християни нерідко розглядають розум і дух, як речі, протилежні одне одному. Тобто, людина може жити або за розумом, або за духом. І альтернативи немає.

Але це не біблійна позиція.

Як читач, певне, зауважив з попередніх матеріалів, для повноцінного духовного життя віруючій людині потрібне правильне поєднання як одного, так і другого. Зосередження лише на чомусь одному рано чи пізно приведе до перекосів у духовній сфері, а в кінцевому результаті і до чогось гіршого. Життя лише за розумом призводить до мертвого філософствування, до теології без Бога, до законництва без Божого Духа. Життя тільки за духом приводить до сліпого фанатизму, коли втрачається реальний погляд на речі, і людина в ім'я Бога готова навіть на злочини. За словами апостола Павла, такі люди мають ревність про Бога, «але не за розумом» (Рим.10:2). Якщо можна відповісти на поставлене запитання одним реченням, то відповідь буде такою: християнин повинен жити за розумом, бо лише розумна людина може жити за духом. У християнина ці дві сфери є взаємно пов'язані: життя за духом просвітлює зіпсутий гріхом розум, а просвітлений розум підпорядковує життя Божому Духові.

Щоб більше зрозуміти це, згадаймо, що людина за своєю природою має три складові: дух, душа і тіло. Так вона створена Богом. І це поєднання є напрочуд гармонійним. Але після втручання сатани у життя людини, ця гармонія порушилася. Людина відійшла від Бога як у духовній сфері, так і в розумовій. Але Божий Син «прийшов і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі» (1 Ів. 5:20). Він зцілює усі сфери нашого життя: духовну, душевну (тобто

наші почуття, наш розум) та фізичну. Він хоче привести нас до повної гармонії, яка в повній мірі стане реальністю у вічності.

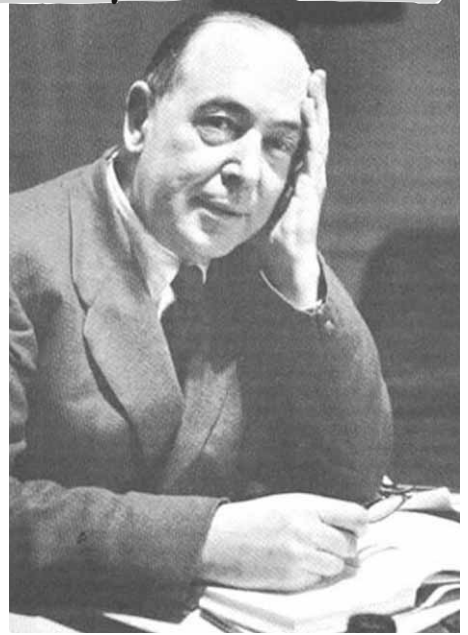
А поки ми ще на землі, то повинні «повідати наші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуватися до віку цього, але перемінитися відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, — добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1-2).

Фото Юрія Костюка

Клайв Льюїс: інтелектуальний скептик, досягнутий радістю

**Льюїс — джентльмен, як і кожен англієць.
Колись джентльмени спасали дам від драконів.
Льюїс спасав світ від невір'я.
Яків Кротов**

Нині ім'я Клайва Стейплза Льюїса стає дедалі більш відомим в Україні. Перші переклади його творів з'явилися в нашій країні ще задовго до початку демократичних реформ, та все ж його творчість поки що залишається мало відомою для широкого кола читачів. Його славнозвісні «Хроніки Нарнії» й нині цікаві для дітей та дорослих. Але мало кому відомо те, що сам Льюїс був щирим християнином і в цьому творі та й у безлічі інших своїх праць намагався передати глибину Божої любові до людства. Довгим і морально важким для Клайва був його шлях до Бога, котрий пролягав через глибини матеріалізму, через відкриття психології, лабіринти тогочасних філософських вчень різних напрямків до ідеалізму і зрештою до істинної віри в Бога.

Клайв Стейплз Льюїс народився 29 листопада 1898 року в місті Белфасті (Північна Ірландія) в сім'ї Альберта Дж. Льюїса і Флоренс Августи Гамільтон-Льюїс. Коли хлопцеві було 10 років, померла його мати, а згодом батько і брат. Клайв рано почав навчатися і займатися самоосвітою та лі-

тературною діяльністю, виявляв інтерес до міфології та літератури за підтримки приватного вчителя У.Т.Керкпатрика, в якого він навчався у 1914-1917 роках. У ті роки, як згадає Льюїс, його покинула дитяча віра. В 1917 році Клайв вступив до Оксфордського університету, однак незабаром пішов на фронт і був призначений офіцером у третій батальйон легкої піхоти Сомерсет і в свій 19-й день народження потрапляє на лінію фронту в долині Сомм у Франції. 15 квітня Льюїс був поранений. У жовтні одужав і знову повернувся в стрій, а в грудні 1919 року демобілізувався. Того ж року він знову повернувся в Оксфорд, де закінчив навчання, отримавши в 1923 році ступінь бакалавра, а згодом і магістра. Потім близько 30 років викладав у коледжі Святої Магдаліни англійську словесність.

До тридцяти років Клайв Стейплз Льюїс був атеїстом, але згодом, шукаючи істину і намагаючись довести хибність ідей християнства, приходять до пізнання того, що саме християнство є істинним шляхом. Історію свого навернення

Льюїс описує в книзі «Досягнутий радістю», уривок з якої ви маєте змогу прочитати.

У всій своїй творчості Льюїс проявив себе, передусім, як апологет — тобто захисник і глашатай віри в Христа. Жив автор у ту пору, коли Христос для більшості людей став привидом, тінню минулого, але не більше.

Тому й тепер, коли про Спасителя світу побутують нечіткі і обривчасті уявлення: чи ті, що запам'яталися ще зі шкільної лави, чи випадково почуті по радіо від якогось проповідника, Льюїс напрому звертається до людей невірних, які ще не знають християнства і недолюблюють його. Він пише для тих, у кого Христова Церква асоціюється з якимось оплотом мракобісся й уявляється ворогом прогресу, для кого вона втілення чогось безнадійно застарілого. Він пише обережно, живо і з гумором, не знаючи, що може стати вирішальним імпульсом для навернення, оскільки людина приходиться до Бога не одразу. Яскравим прикладом цього є життя самого Льюїса. Спочатку він довго вивчав культуру свого та інших на-

родів. Пізніше під впливом певних книг, певних людей і власних роздумів про життя подолав свій раціоналізм, скептицизм та бажання жити без Бога. Потім він визнав Бога як Абсолютну Особистість, Всемогутню і Вічну і лише після цього прийняв Бога як Спасителя і Відкупителя людства. За свідченням самого письменника, все це відбулося непомітно для оточуючих. При звичному плінні життя відбувалася напружена робота думки і душі людини, котру словами повною мірою не виразити: «Зустріч з Богом відбулася в обстановці мирній і звичній — в автобусі. Раптом я відчув себе грудкою снігу, який от-от почне танути. Відчув невидимий корсет, який задушить мене, якщо я не звільнюся від всієї своєї дріб'язковості і нечистоти... Увечері, вдома, я став на коліна і сказав Богу, що Бог є Бог!»

Така несподівана віра переродила особистість вченого і стала глобальним імпульсом для принципово нової творчості, оскільки до навернення в християнство Льюїс не писав творів художньої літератури, відомі тільки його наукові праці.

Писати книги про християнство Льюїс почав з 1932 року і тоді ж його почали запрошу-

вати на радіо, причому не як професора-філолога, а як проповідника. Його перший твір «Просто християнство» побудований саме на матеріалах цих радіобесід.

У 1954 році Льюїс перейшов на роботу в Кембридж, де отримав у своє розпорядження кафедру і зайняв посаду професора; в 1955 році він став членом Британської академії наук. Як вчений Клайв відомий своїми дослідженнями англійської літератури епохи середньовіччя, як теолог — працями, що трактують християнство з точки зору людини, котра втратила віру в дитинстві і на вернула до неї вже у зрілому віці.

Перша літературна публікація автора — поетична збірка «Обтяжений дух» (1919 р.). А в 1926 році вийшла його друга збірка «Даймер». Вони були надруковані під псевдонімом Клайв Гамільтон.

Його репутацію вченого-філолога підтвердила праця «Алегорія любові: дослідження середньовічної традиції» (1936р.) А книга «Англійська література шістнадцятого століття» (1955р.) увійшла в багатотомну Оксфордську історію англійської літератури.

Льюїс був доктором літератури Квебекського (1952) і Манчестерського (1959) уні-

верситетів, почесним доктором літератури університетів Діжона (1962) і Ліона (1963), почесним членом рад оксфордського коледжу Св. Магдаліни (1955) і кембриджського Університетського коледжу (1958). В 1937 році став стипендіатом видавництва «Віктор Голланц», в 1948-ому — членом Королівського літературного товариства; в 1957-ому — удостоєний почесної премії фонду Карнегі.

Та все ж широку популярність йому принесли релігійні праці і виступи на радіо. «Листи баламута», «Розірвання шлюбу», «Кружний шлях», «Хроніки Нарнії», «Поки ми не здобули облич» — добрі й світлі, печально-радісні твори, котрі розповідають читачеві про Істину, вчать любові і смиренню.

Льюїс твердо вірив у «природний моральний закон» і в людську совість, але вважав їх недостатнім, коли «доведеться легіти». Він багато говорив про радість, але зрештою прийшов до висновку: «не втішиться серце наше, поки не заспокоїться в Тобі, Боже».

Помер Льюїс 22 листопада 1963 року. Його могила знаходиться в дворі церкви Святої Трійці в Хедінгтон-Куері в Оксфорді.

Досягнутий рад стю

Я і всі мої друзі з Оксфорду з погляду чесного язичника здавалися хорошими людьми. Іншими словами, всі ми жили з переконанням, що чесність, громадянський обов'язок, цнотливість і тверезість необхідні.

У перші два роки в Оксфорді мій розум, окрім екзамену, був зайнятий «новим поглядом». Я намагався позбутися песимізму і жалю до себе і вирішив «судити про все і діяти, виходячи зі здорового глуз-

ду». Я намагався відкидати з серця будь-яку романтику і мрії. Тому ідея безсмертя здавалася мені противною, я відвернувся від неї. Всі помисли, вважав я, варто спрямувати на *...той самий світ,*

Те місце, де знаходимо щастя ми

Чи не знаходимо.

Головне — безпека, думав я, спільний шлях, всім відома дорога, її середина, освітлена ліхтарями.

...І ось нарешті Бергсон.

Якимсь чином (тепер, коли перечитую його, я не зовсім розумію, як мені це вдалося) я вивів з цього філософа заперечення давньої і нав'язливої ідеї про те, що Всесвіту могло й не бути. Іншими словами, у моїй свідомості з'явився один із божественних атрибутів — неминучість існування. Тоді я приписував його не Богу, а космосу, але сама ідея була для мене дуже сильною. Вона відкрила мені те, що безглуздо критикувати чи возвеличувати «Все», безглуздо хоч якось судити про нього. Треба просто прийняти всесвіт по-

вністю, безумовно. Це стало моєю філософією «нового погляду» і повернуло мені душевний спокій. Вперше з часів дитинства я наблизився до чогось, схожого на релігію.

Що ж до радості, я назвав її «естетичним переживанням», багато думав про неї і вважав «дуже цінною».

Перший час, після набуття «нового погляду», я був повністю щасливим, але поступово радість затьмарилася, моє життя сповнилося тривогами та бідами...

А потім сталося те, що мене дуже налякало. Мої друзі один за одним примкнули до антропософів. Коли я почав вникати у це вчення, пережив жах та відразу. Тут були боги, духи, посмертне існування і життя до народження, ініціалізації, медитації та окультне знання. І в ту мить відчув себе повністю самотнім: мої друзі зрадили мене.

Ми сперечалися, сперечалися, сперечалися, то в листах, то віч-на-віч, і це тривало роками. Велика суперечка стала однією з вирішальних подій мого життя. Друзям не вдало-

ся зробити з мене антропософа, але вони вибили опору з під мого тогочасного світогляду. Я вже не міг просто приймати поширені в наш вік ідеї і вважати, що все «застаріле» треба відкинути. Тепер розумів, що спочатку треба дізнатися, чому це застаріло. Ми називали себе реалістами та згодом у своїх думках я дійшов до такого рівня, через який своїм розумом переступити не зміг. Це був час відречення від реалізму і прихід до думки, що наше мислення керується якимось абсолютним Логосом... Усвідомлення цього знімало певні межі з мого розуму, вносило в нього якусь приховану славу. Але всі послідовники цієї філософії, як добродійні язичники типу Данте, знають мрію, але не надію; чи, як Спіноза, так сильно люблять свого Бога, що навіть не наслідуються сподіватися від Нього любові у відповідь. Та я дуже радий, що пройшов через такий досвід. Як на мене, він набагато ближчий до віри, ніж багато переживань, котрі іменуються християнськими.

Шах і мат

Я почав глибше проникати в літературу. Всі книги, які читав, повернулися проти мене. Найбільше на мене вплинув Джордж Макдональд, я шкодував тільки про одну його дивакуватість — він був християнином. Честертон виявився розумнішим від усіх моїх сучасників — зрозуміло, якщо не брати до уваги його віру. Доктор Джонсон був одним з небагатьох письменників, яким я міг повністю довіритися, як дивно, в нього була та ж сама «вада». Дивний збіг стосувався і Спенсера з Мільтоном. Насправді, відповідно до моїх переконань, мені варто було б захоплюватися авторами, котрі не страждали релігійною манією — Шоу і Уеллсом, Міллем, Гіббоном та Вольтером, але в них мені не вистачало щільності і глибини.

...Першим ударом, який вщент зруйнував залишки «нового погляду», стало бажання перечитати «Іполита». Наступний хід — цього разу вже в інтелектуальній сфері — довершив справу. Я прочитав

Фото на сторінках 26-28 Юрія Костюка

«Простір, час і божество» Александер. І якщо провести паралель з шахами, можна сказати, що я втратив другого слона. Загрозу, яка причаїлася за третім ходом, я помітив не одразу: просто моє нове розуміння радості поєдналося з ідеалістичною філософією. Я зрозумів, що ми існуємо завдяки перебуванню в Абсолюті. Через це відчуваємо радість і сумуємо за цією єдністю, отримати яку можемо, переставши бути індивідуальним феноменом, переставши бути «собою». З інтелектуальної точки зору ця конструкція виглядала непогано, вона й у моральному співвідношенні мене задовольняла. І так непомітно для себе, оминув ще одну віху: всі мої думки спрямувалися до Центру. Я був схожий на людину, котра програла якогось пішака і навіть не підозрювала, що на даній стадії гри ця поступка веде за собою мат у два ходи.

Четвертий хід схвилював мене. Тепер я викладав не лише англійську літературу, але й філософію. І повинен був пояснити все. Але як накажете пояснити Абсолют? Чи йдеться тут про те, «чого ніхто не може досягнути» чи ж про якийсь надприродний розум, а, отже, й про Особистість? Я дуже чітко розмежував філософського «Бога» від «Бога масової релігії». Стверджував, що жодні стосунки з Ним неможливі, бо вважав, що Він творить нас, як драматург персонажів. Я навіть не називав Його Богом, а йменував «Духом», хапаючись за залишки душевного спокою.

І тут я прочитав «Вічну людину». Вперше християнський погляд на історію видався мені розумним і послідовним. Я намагався захиститися від цього потрясіння, та все ж незворотно приходив до думки, що християнство дуже розумне, «якщо залишити осторонь християнство».

Тепер з подивом розумію, що перед тим, як Господь ввій-

мав мене на гачок, мені була дана мить повної свободи. Я їхав по Хеддінгтон-хілл на другому поверсі автобуса. Раптом майже без слів певний факт постав переді мною: я зрозумів, що щось відкидаю, не хочу впустити і відчув, що саме тут і саме в цю мить маю свободу вибору: відчинити двері чи залишити їх зачиненими. Цей вибір я повинен був зробити в одну мить. Як не дивно, жодних емоцій не відчував: не було ні страху, ні бажання. І ось я вирішив — відчинити двері. Говорю про вибір, але в той же час не міг вибрати іншого і не розумів, чому так чиню. Ви можете заперечити, кажучи, що я діяв не вільно, але я схильний вважати, що це був найбільш вільний вчинок з усіх здійснених у моєму житті.

...Я не міг протриматися й години, щоб не звернутися до того, кого йменував «Духом». Однак витончені філософські відмінності між цими звертаннями і тим, що нормальні люди звуть молитвою, руйнуються в одну мить, як тільки заглибишся в них серйозно. Напевно, мій Абсолютний Дух все ще відрізнявся від Бога звичайної віри, але справу було зроблено: варто щиро повірити навіть в такого «Бога» чи «Духа» — і життя обновиється раптово, неймовірно, вражаюче. Як я вже сказав, цей «Дух» найімовірніше не співпадав з «Богом масової релігії», та Гравець на другому боці просто відмахнувся від цієї відмінності — і її не стало. Він не вдавався до визначення. Він сказав тільки: «Я — Господь», «Аз єсмь Сущий» — і просто «Я є».

І зрештою все, чого я боявся, нарешті звершилося. В Троїцин семестр 1929 року я здався і визнав, що Господь є Бог, схилив коліна і проказав молитву. В ту ніч я, напевно, був найбільш сумним з усіх

неофітів Англії. Тоді ще не розумів того, що тепер так яскраво сіє переді мною, — не бачив, який смиренний Господь, Котрий приймає новонаверненого навіть у таких умовах.

Початок

Читач повинен зрозуміти, що навернення, описане мною, було наверненням до теїзму, а не до християнства. Я тоді нічого ще не знав про Втілення. Бог, на милість Якого я віддався, в моїх очах не мав нічого спільного з людиною. І це трохи лякало мене.

Ви можете запитати, чи не був мій страх пом'якшений усвідомленням того, що я наближаюся до джерела всієї Радості, котрої шукав з дитячих років? В жодній мірі. Я ж не здогадувався, що Бог був якимсь чином пов'язаний із Радістю. В мене з'явилися думки, що ця Особистість передусім вимагатиме від мене повної і безумовної відмови від усього, що я називав радістю. Коли мене «втягнули» через поріг в цей сокровенний простір, середини не лунали жодні мелодії, не линули аромати райського саду. Жодних бажань не відчував.

...Але далі я маю розповісти про останній етап цієї історії — про перехід віри в цілому до християнства, хоча про це зовсім мало знаю. Може здатися дивним, що з усіх подій моєї молодості я найгірше пам'ятаю останню. Але є дві причини цього: по-перше, з наближенням до старості ми краще пам'ятаємо окремі події; по-друге, тільки-но я прийшов

віри (віри взагалі), як практично звільнився від педантичної пильності, з якою перед тим приглядався до свого духовного розвитку і різних станів думки. Чим ближче наближався до остаточного висновку, тим чіткіше відчував супротив. Він був сильним, але недовгим, тому що я тепер розумів його природу. Кожен пройдений мною крок від «Абсолюта» до «Духа», від «Духа» до Бога був рухом до більш конкретного, більш незмінного і більш владного. З кожним кроком у мене залишалося все менше прав на мою власну душу. Я чудово пам'ятаю мить, коли пройшов останній відрізок шляху, хоча заледве розумію, як це сталося.

Одного сонячного ранку вирушив у зоологічний парк. Спочатку я не думав, що Христос — Син Божий. Та коли ми добралися до цього місця, я твердо це знав. Я думав про це дорогою, не переживав жодного емоційного потрясіння; емоції взагалі мають мало стосунків до важливих подій нашого життя. Це було більше схоже на те, як людина після

довгого сну, все ще не порушена у ліжку, помічає, що вона вже прокинулася.

Але що ж із Радістю? Чесно кажучи, вона перестала мене цікавити з того часу, як я став християнином. Не можу поскаржитися, разом з Уордсвортом, що осяйне видіння відлетіло. Ні, попередній трепет пронизував мене так само часто, як і до навернення. Але тепер я знав, що якщо сприймати радість тільки як стан власної свідомості, вона не має тієї цінності, якої я завжди їй надавав. Вона існує лише тому, що вказує на щось інше, те, що за межею. Оскільки я сумнівався в існуванні цього Іншого, то вважав головною цю прикмету — для того, хто заблукав у лісі, немає радіснішої події, ніж наткнутися на стовп. Але варто лише вийти на дорогу, де ці стовпи трапляються щомиті, ми вже не звертаємо на них уваги. Вони підбадьорюють нас, але ми не зупиняємося, щоб роздивитися їх, а якщо й зупинимося то ненадовго навіть на тому шляху, де на срібних воротах горить золотий напис: «Дорога в Єрусалим».

Багатьом людям незрозумілими є слова Господа «будьте досконалі». Дехто, ймовірно, вважає, що Господь каже це, маючи на увазі: «Я допоможу вам, якщо ви тільки будете досконалими». Та оскільки досконалими ми бути не можемо, то наше становище безнадійне. Але я не думаю, що Він мав саме це на увазі. Вважаю, Він хотів сказати: «Єдине, в чому Я допоможу вам, це стати досконалими. Ви, можливо, хочете меншого, але нічого меншого, ніж це, Я вам не дам».

Дозвольте пояснити. В дитинстві у мене часто боліли зуби, і я знав, що якщо звернуся до матері, вона дасть мені щось, що на певний час заспокоїть мій біль і дозволить мені заснути. Але не поспішав звертатися до матері — щонайменше, доки міг терпіти біль. Я не сумнівався в тому, що вона дасть мені аспірин, а наступного ранку поведе до зубного лікаря. Я не міг отримати від неї того, що хотів, без небажаного додатку. Мені хотілося миттєвого звільнення від болю, але цього я не міг отримати без лікування зубів. А стоматологів я знав добре! Вони обов'язково почнуть оглядати не тільки хворий, але й решту зубів, які зовсім не болять. Вони не будуть обходити «Собаку, що спить». Їм палець дай, а вони всю руку відкусять.

Так ось, Господь, так би мовити, схожий на зубних лікарів. Десятки людей приходять до Нього задля зцілення від певного гріха, якого вони соромляться чи який явно заважає їм жити. Що ж, Господь звільнить вас від цього, але на цьому не зупиниться. Ви, можливо, просили тільки про це, але якщо ви вже звернулися до Нього за допомогою, Він влаштує вам повний курс лікування.

Тому попереджає людей: перш ніж стати християнами, підрахуйте збитки. «Не сумні-

П драхунок

ЗБИТК В

вайтеся, — каже Він. — Якщо ви дасте Мені можливість діяти, Я зроблю вас досконалими. Віддавшись у Мої руки, ви від Мене вже не втечете. Не чекайте нічого меншого і нічого іншого. У вас є свобода волі, і ви, якщо хочете, можете відкинути Мене. Але якщо ви Мене не відкинете, знайте: Я маю намір довести справу до кінця. Незалежно від того, які страждання вам доведеться пережити у земному житті, яке неосяжне очищення пройти, і чого б це не вартувало для Мене. Я не заспокоюся і вам не дам заспокоїтися, поки ви не станете буквально досконалими, поки Мій Отець не зможе сказати, що Він повністю задоволений вами, як Він сказав це про Мене. Я можу зробити це і зроблю. Але ні за що менше Я не візьмусь!»

Друга, така ж важлива частина справи, полягає в тому, що цей Помічник, Якого не задовольнить жоден результат, окрім досконалого, буде у захваті від першого ж вашого, хоча й слабкого і невпевненого, зусилля, яке ви зробите для виконання навіть найпростішого обов'язку. Як казав великий письменник Джордж Макдональд, батько щоразу радіє, дивлячись, як його син робить перші кроки, але жоден батько ні від чого не отримує повного задоволення, окрім твердого, вільного і мужнього поступу дорослого сина. Так само й у наших стосунках з Богом: Йому легко догодити, але важко Його задовольнити.

Практичний висновок такий: з одного боку вимога Бога бути досконалими не повинна збити вас зі шляху у ваших нинішніх спробах бути хоро-

шими і навіть у ваших падіннях. При кожному падінні Він піднімає вас. Він чудово знає, що власними зусиллями ви не зможете навіть наблизитися до досконалості. З іншого боку, ви повинні з самого початку зрозуміти, що мета, до якої Він починає вести вас — це абсолютна досконалість, і що жодна сила у світі, окрім вашого супротиву, не завадить Йому довести вас до цієї мети. Цього вам не уникнути. Дуже важливо глибоко усвідомити це. У протилежному випадку, досягнувши певної межі, ми, найімовірніше, почнемо відступати і противитися Йому. Я думаю, багато хто з нас, отримавши від Христа силу здолати два-три гріхи, які були для нас явною завадою, починають вважати (хоча й не кажуть цього вголос), що тепер вони достатньо хороші. Він, мовляв, зробив усе, чого від Нього чекали, і тепер ми були б дуже вдячні, якби Він залишив нас у спокої. Як ми кажемо: «Я ніколи й не прагнув бути святим; я хотів лише бути звичайним порядним хлопцем». І, говорячи так, вважаємо, що виявляємо смирення.

Це фатальна помилка. Звичайно, ми ніколи не просили Його зробити нас такими, якими Він хоче нас зробити. Але питання не в тому, ким ми хотіли бути, а в тому, до чого Він, творячи, призначив нас. Він — Винахідник, ми ж лише Його винаходи. Він — художник, ми — лише картина. Звідки ж нам знати, якими Він хоче зробити нас? Він уже зробив нас іншими, ніж ми були. Давним-давно, до народження, коли ще були в тілі матері, ми пройшли різні стадії. Спочатку були більше схожі на

рослину, потім на рибу, і тільки на пізній стадії стали схожими на людське немовля. Якби ми володіли свідомістю на цих стадіях, то могли б із повним задоволенням залишитися рослиною чи рибою і зовсім не хотіли б перетворюватися у немовля. Але Він весь час знав Свій задум і був твердим у Своїй рішучості до кінця. Щось схоже стається й на більш високому рівні. Можливо, ми і були б задоволені, залишаючись «звичайними порядними людьми», але в Нього інша мета. Ухилятися від неї — це не смирення, а лінь і боягузтво. Підкоритися Йому — не марнославство чи манія величчя, а послух.

Ось інший спосіб уявити собі наше становище. З одного боку, не варто вважати, ніби ми можемо, покладаючись лише на власні сили, прожити як «порядні люди» хоча б добу. Без Його підтримки жоден з нас не застрахований навіть від найважчого гріха. З іншого боку, жодна ступінь святості чи мужності не буде достатньою для здійснення того, що Він замислив здійснити у кожному з нас. Його праця не буде завершена до кінця нашого життя, але Він має намір, поки ми живі, довести нас якомога далі.

Тому ми не повинні дивуватися, якщо нам буде нелегко. Коли людина наворачтається до Христа і ніби досягає певних успіхів у своєму духовному житті, бо її погані риси виправилися, вона часто вважає, що тепер все має бути гладенько. І коли на шляху постають перешкоди — хвороби, матеріальні нестатки, нові спокуси, — вона розчаровується. Все це, вважає така людина, могло б бути необхідним у минулий період, щоб привести її до покаяння, але чому тепер? А тому, що Бог підштовхує її рухатися вперед, на вищий ступінь, ставить її в обставини, які вимагають ще більшої

мужності, терпіння та любові, ніж раніше. Нам все це може видатися непотрібним, тому що ми ще не осягнули, наскільки разючу перемену Він хоче провести у нас.

Мені доведеться використати ще один приклад Макдональда. Уявіть собі, що ви — будинок. Бог хоче його відбудувати заново. Спочатку ви, можливо, ще будете розуміти Його дії: Він ремонтує водосток, залатує дірки в даху і т.і. Ви знаєте, що ці роботи просто необхідні, і тому не дивуетесь. Але ось Він починає безжально хитати дім і, як ми вважаємо, робити це зовсім недоречно. Що ще Він задумав? Пояснюється це тим, що Він буде зовсім новий дім, якого у ваших думках не було: тут добудує новий ганочок, там додає поверх, зводить вежі, розчищає двори. Ви думали, що вас перетворять в невеличку гарненьку дачку, але Він буде замок. Він має намір оселитися в ньому.

Заповідь «будьте досконалі» не порожня ідеалістична фраза і не повеління здійснити щось неможливе. Він прагне перетворити нас в осіб, які були б здатні виконати цю заповідь. І якщо ми дозволимо Йому це зробити (тому що ми можемо й завадити), Він перетворить навіть найслабшого з нас у безсмертну істоту, яка пульсує такою енергією, радістю, мудрістю і любов'ю, яких ми тепер і уявити не спроможні. Він зробить з нас бездоганне дзеркало, яке досконало (хоча й у зменшеному масштабі) зможе відбивати для Бога безмежність Його могутності, радості і благоді. Процес перетворення тривалий і часом досить болючий, але в ньому — єдина мета нашого існування. Це те, що нас чекає. Нічого меншого. Те, що Бог сказав, Він сказав

всерйоз. Ті, хто віддадуться в Його руки, стануть досконалими, як і Він, — досконалими в любові, в мудрості і радості, в красі і в безсмерті.

Клайв ЛЬЮїС

Поезія віри

(За Галиною Везіковою)

Поезія — це шлях за горизонти мрії,
Це місячна, неходжена дорога.
Це як у колосі слова-зернини зріють,
Як неземного дотик до земного.

Поезію, як скарб, рівняють до хлібини,
І розбавляють нею будні сірі...
Але як мало на земних стежинах
Захоплених поезією віри.

Поезія молить, єднання з вічним Богом,
Поезія захмарного польоту,
Коли з душі не рими рвуться вгору — стогін
Хвали й подяки Богу-Саваоту.

Це Він, Поет-Творець вселенського масштабу,
Заримував любов Свою в Голгофу.
Він взяв моє єство, помноживши на Себе,
І сотворив живі людинострофи.

І ти, колись пропащий, а тепер — невинний,
З душі зірвавши стопудові гирі,
Стоїш новонароджено під небом синім,
Окрилений поезією віри.

Юрій ВАВРИНЮК

У перукарні

Якось християнин, який щиро вірив у Бога, зайшов до перукарні, щоб привести в порядок свою зачіску. Він завів розмову з перукарем, який його підстригав. Говорили про різне, але коли розмова торкнулася Бога, перукар раптом сказав:

— Що б ви мені не казали, я не вірю, що Бог існує!

— Чому ж так категорично? — зі здивуванням запитав віруючий клієнт.

— Бо постійно бачу це навколо, — з роздратуванням відповів перукар. — Вийдіть на вулицю і подивіться, скільки навколо бідних, хворих, немічних людей. Скільки чоловіків та жінок ллють сльози через горе, яке прийшло в їхнє життя. Скільки бездомних дітей риються у смітниках та сплять на вокзалах. Якби Бог існував, то не було б цього болю, сліз та страждань! Важко повірити в існування такого Бога, Який бачив би все це та мовчав.

Християнин нічого не відповів на такий аргумент, мовчки дочекався, коли перукар приведе його в порядок, розрахувався з ним і вийшов на вулицю. Через декілька хвилин він побачив брудного, зарослого та невмитого бродягу, який неквапом чвалав вулицею.

— Перепрошую, чи не могли б ви мені зробити одну послугу? — запитав його наш знайомий, коли наздогнав.

Після недовгого діалогу вони разом входили у двері тієї ж перукарні.

— Шановний, — звернувся християнин до перукаря. — Шановний, я хочу сказати Вам, що перукарів не існує!

— Що ви маєте на увазі? — не відразу зрозумів перукар.

— Я маю на увазі те, що перукарів взагалі не існує, їх просто хтось вигидав.

— А я тоді хто? — здивовано сказав перукар. — Ось я, ось моє місце, мої інструменти і Ви як доказ того, що кілька хвилин тому я Вас підстригав.

— Так, — погодився християнин, — але Ви погляньте на того чоловіка. Дивлячись на нього, я можу сказати, що перукарів немає.

— Ну, добродію, тут справа не в перукарях. Просто цей чоловік не приходить до мене.

— От і я про те ж, — відповів християнин. — Бог є, але люди не хочуть приходити до Нього, як оцей чоловік не хоче йти до перукарні. Вони страждають, ллють сльози, терплять поневіряння, але не дозволяють Богові привести їх в порядок.

Я мама мисіонера

Я — мама місіонера. І вдячна Богові, що моє життя склалося саме так. Я народилася в простій сім'ї прапорщика та робітниці у Татарстані. У нас, в Росії, всі вважають себе віруючими — православними, але мало хто знає живого Бога, про Якого нам розповіли місіонери місії «Голос надії». Я дуже добре навчалася в школі, всюди була лідером і вважала, що все моє життя складеться так само добре. Але тоді ще не знала, що без Бога не можна побудувати щасливого життя.

Я вийшла заміж, хотіла мати велику сім'ю. Коли у нас народилося вже троє дітей, чоловік сильно пив, почав тижнями не ночувати вдома. І згодом ми розлучилися. Залишилася сама з трьома дітьми. Було, звичайно, важко, але намагалася з оптимізмом дивитися на життя. Я отримала педагогічну освіту і думала, що буду виховувати своїх дітей так, як нас вчили. Але оскільки працювала на двох роботах, то, зрозуміло, мені не вистачало часу на виховання синів та доньки. Діти підросли, почали мені допомагати. Основним місцем моєї роботи був дитсадок, та згодом мене перевели в колонію суворого режиму, до якої належав цей садок. Там я пропрацювала 15 років і бачила все, що там діється.

Коли мої діти почали підросати, їх почала приваблювати вулиця, і це найбільше лякало мене, бо знала, чим все

може закінчитися. І те, чого я боялася, сталося в моєму житті. Діти, такі слухняні вдома, на вулиці були зовсім іншими. Коли відчула, що втрачаю їх, то не знала, де шукати виходу, тому почала відвідувати православну церкву. Були дні, коли я по 12 годин стояла там і вимолювала своїх дітей, благала Бога, щоб Він привів їх до Себе будь-якими шляхами. Читала Біблію, але мало що

розуміла, тому що ніхто мені не пояснював її змісту.

Ми жили у невеликому селищі, де була зона. І, як я зауважила, саме в таких місцях діє дух злочинності. Навіть діти з благополучних сімей часто бувають втягнені в цю злочинність. Коли мій середній син Арсен вчинив злочин і просидів тридцять днів у в'язниці, я думала, що збожеволію. Але того разу його відпустили, і він поїхав жити до батька в Україну. Згодом і Яна втягнула одна недобра компанія. І він також, утікаючи від своїх друзів, які приговорили його на смерть, поїхав в Україну. Та що міг їм дати батько-алкоголік? Вони просто сиділи втрьох і заливали своє життя

горілкою. А я далі продовжувала молитися: «Господи, будь-якими шляхами приведи їх до Себе». Через деякий час отримала листа, з якого дізналася, що мій син Арсен, такий ніжний і ласкавий, який нікого ніколи не ображав, отримав великий термін ув'язнення. Під мною наче земля розверзлася. Я кричала до Бога: «Господи, я ж не просила, щоб Ти попровадив його в такі страшні місця, в це пекло!»

Після цього випадку не могла ні молитися, ні читати Біблію, ні навіть вірити в такого Бога. Та згодом почала отримувати листи із зони. Вони були досить цікавого змісту і склалися з цитат із Біблії. Коли я чогось не розуміла, то в наступному своєму листі запитувала в Арсена, він мені відповідав, казав, які саме уривки з Біблії треба читати. І так я з листів сина стала вивчати Біблію. Тепер вдячна Богові, що Він відкрився синові у в'язниці, Він знає кого і як привести до Себе.

Коли я почала більше розуміти Біблію, то усвідомила, в якому становищі перебуваю сама. До того вважала, що всі люди, які п'ють, курять, займаються різними злими справами, є грішниками, але з'ясувалося, що я перед Богом не краща від них.

Згодом кілька листів із біблійними цитатами і від Яна. Це мене насторожило: «Ну, хай Арсен, — думала я, — йому там в зоні без Бога не вижити. А що ж Ян робить у цій секті?» І я почала докоряти Богові за те, що Він привів його на неправильний шлях. Та оскільки в листах було тільки тлумачення Біблії, це мене трохи заспокоїло. Згодом

він написав мені, що вже не п'є. Це дуже здивувало мене, бо я знала, що самому від цієї залежності звільнитися важко. Згодом він написав, що Бог звільнив його від куріння. Тоді я почала молитися: «Боже, я не знаю, чи Ти той Бог чи не Той, але славлю Тебе за те, що Ти допоміг моїм дітям виправитися».

Через деякий час Ян приїхав до мене у гості. Прийшли рідні, я накрила стіл, почала розставляти чарки. І тоді донька сказала мені: «Мамо, навіщо? Ян же не п'є спиртного». І мені стало дуже соромно за те, що поставила ці чарки. А Яну тоді було дуже незручно благословляти їжу, бо на столі було вино. І коли син почав нам свідчити про Бога, читати вірші, співати пісні, я зрозуміла, що цей Бог дійсно живий, і Він сильний змінити будь-яку людину. І вже в ту мить відчула у своєму серці бажання служити Богу, їздити разом з Яном і свідчити про такого великого Бога.

Через деякий час син запросив мене на зібрання в селище, де він трудився. Це було спілкування глухонімих. І коли я прийшла на це зібрання, то відчула, що ніби вийшла з пекла в рай. Всі присутні були огорнені аурую любові, з їхніх очей променіло тепло. Мене там обіймали, цілували так, наче знали завжди.

Тоді я остаточно вирішила віддати своє життя Богові. Перервала свої стосунки з чоловіком, з котрим жила у громадянському шлюбі, і переїхала в сусіднє селище. Мені дуже потрібно було перед кимсь виговоритися, розповісти про гріхи, котрі мучили мене. Я не могла розповісти про них синові, тому він повіз мене у Вольськ до брата Сергія Ярути. Я така вдячна цій людині, котра більше години слухала мене, а я виливала всі свої гріхи, болі, хвилювання. Вихлюпнувши на нього весь бруд свого життя, щиро покалася перед Богом і відчула, що ста-

ла частиною Божої сім'ї.

В той час я дуже хворіла, іноді навіть не могла місяцями вставати, бо був хворий хребет. Вже думала, що буду інвалідом. Але з миті мого покаяння почалося й моє зцілення. Я читала в Писанні, що «ранами Христа ми зцілилися», і відчувала, що мені стає легше рухатися, що можу нахилитися і що я повністю здорова.

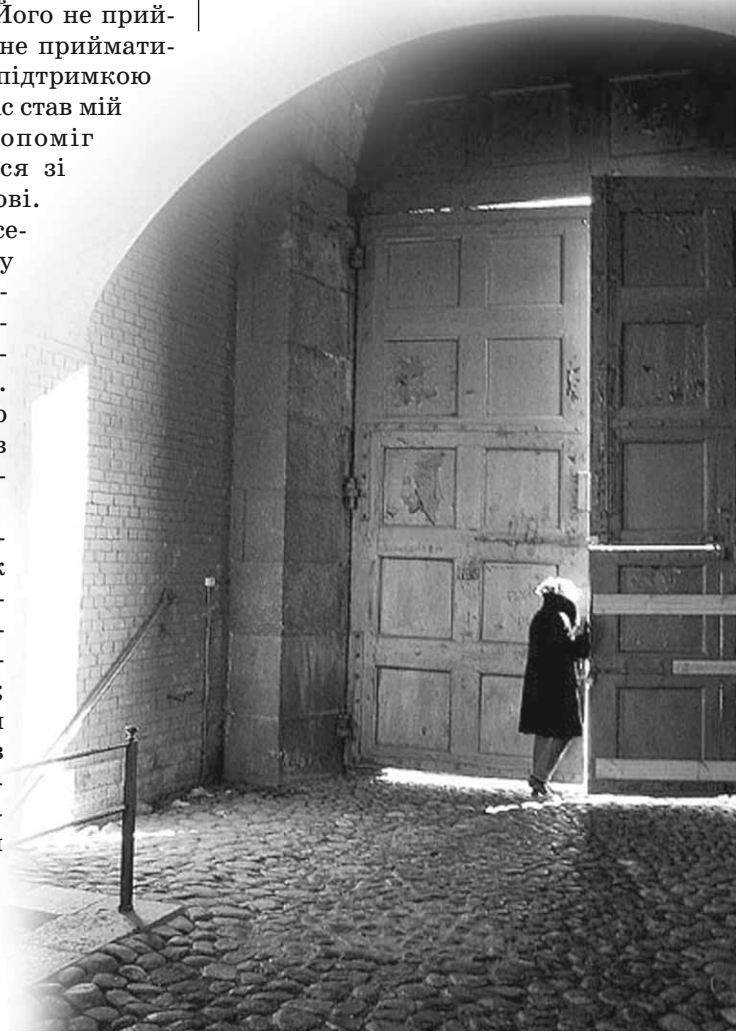
Згодом отримала хрещення Духом Святим, а потім і водне хрещення. Тоді моє життя переповнилося незабутніми потоками благодаті. Я скрізь розповідала людям про Христа, свідчила про спасіння своєї сім'ї, про зцілення. В мене було дуже багато друзів, серед яких і директори, вчителі, лікарі, медсестри. Я почала говорити їм про Бога, а вони дивилися на мене, як на божевільну. Згодом всі вони від мене відвернулися. Звичайно, мені було дуже важко, адже люди, котрі знали мене, проходили мимо не вітаючись. Але я вдячна Ісусу, що Він підбадьорював мене у ці миті словами про те, що як гнали Його, так і нас гнатимуть і як Його не приймали, так і нас не прийматимуть. Великою підтримкою для мене в той час став мій син Ян. Він допоміг мені визначитися зі служінням Богові.

Я веду у своєму селищі Свіязську дитяче служіння, яке відбувається у моєму домі. Квартира тепер перетворилася в міні-будинок молитви.

Я вдячна Богові, що Він так змінив моє життя; що син Ян виконує місіонерську працю; що Арсен звільнився з тюрми, де він також свідчив людям про спасіння

в Христі, і через його слова також, можливо, люди прийшли до Бога. Я вдячна за місію «Голос надії», яка посилає місіонерів, як десант у темний ліс гріха. І незважаючи на ці перешкоди, молоді люди трудяться для Бога. А працювати у нас, повірте, нелегко. Незважаючи на те, що жителі селища, де я живу, добре знають мене, вони називають мою квартиру сатанинською. І деякі батьки навіть побоюються відпускати до нас своїх дітей. Але я вдячна Богові за те, що Він благословляє нашу працю, і за два роки тридцять дітей побувало у нас і почуло про Бога. У нас є маленький хлопчик (йому три роки), який прийшовши додому, сказав дідусеві: «Коли ти будеш пити горілку, тебе Бог покарає». І від цих слів на очах його матері виступили сльози, її дуже схвилювало те, що саме цей малюк чи не першим приніс слово «Бог» у їхню сім'ю.

*Лідія АПСЕТАРОВА,
Татарстан*

Розділ V.

« І вони почують голос Мій » (про перші роки життя в церкві після покаяння)

В роки після покаяння Бог не переставав свідчити про Себе у моєму житті добрим, людинолюбним ставленням і прихильністю. Я ще в дорозі. Не знаю, як складеться моя доля, але вірю, що Він не залишить мене і мою сім'ю. Впевненості у цьому додають мені численні

Закінчення. Початок у № 1,2, 2007

Його благодіяння. Наприклад, протягом 12 років після народження згори я, не будучи противником медицини, ні разу не звернувся за лікарською допомогою, не прийняв жодної таблетки чи уколу, хоча хворів не один раз. Завжди дякую Богові за хворобу. Якщо знаю, що причиною став мій непослух чи гріх, — прошу пробачення. Потім молю помилувати, пошкодувати, взяти до уваги, що за час хвороби я покаявся, виправився. При цьому іноді звертаюся за молитовною підтримкою до сім'ї, церкви. І Господь зціляє, оздоровлює то знову ж миттєво, то поступово.

Петро ГАЙДИЧ

ПЕРЕСТУПИТИ ПОРІГ

Дорога до Бога

«Так нам належить виконати всяку правду» (Ісус Христос про водне хрещення)

Після покаяння в травні 1995 року я ще до Христового Різдва 1996 року продовжив свою військову службу в місті Бресті.

Прохання охрестити мене таємно, без будь-яких свідків, тодішнім пастором Брестської церкви ХВС С.П. Цвором (нині єпископ об'єднання ХВС в місті Мінську та Мінській області) було сприйняте насторожено і задоволене частково. Хвилювання Сергія Павловича я розумів: вперше в історії Білорусі він мав, на свій страх і ризик, допустити до завіту з Богом державного чиновника, який не був на пенсії, а перебував на дійсній військовій службі.

15 липня 1995 року в безхмарний суботній ранок на лівому березі ріки Мухавець (урочище Красний двір в районі Бреста) Сергій Павлович охрестив мене в присутності свого помічника — пастора Василя Михайловича Крейдича, кількох дияконів, співаків, мами, дружини і доньки. Стоячи з братом Сергієм у білому одязі в теплій воді Мухавця, що тихо плинув на захід, я пильно вдивлявся в блакитні небеса, «звідки ми чекаємо й Спасителя нашого, Господа Ісуса Христа», силкуючись уявити там і свою оселю.

Назавтра, у неділю, проводилося церковне служіння водного хрещення для близько 50 новонавернених. Я почув, як хтось з мирян, котрі з цікавості підходили до моста через Мухавець, де тепер вибудований європейського класу «Гребний канал», щиро промовив фразу, повну співчуття до тих, хто приймав хрещення, і самовпевненості у своїй закостенілій правоті: «Ідуть православні у воду топити свої душі!»

А я торжествував, радів і тішився тим, що на правильному шляху; докази цього —

спасіння, вибавлення від влади гріха, зцілення. З Нового Заповіту я знав, що «один Господь, одна віра і одне хрещення». Розумів, що Бог визнає тільки одне хрещення, схоже на те, яке звершав Його 30-річний Син. Так і я, не як дитина, а свідомо, у зрілому віці, дав обітницю доброю совістю служити Богові, розуміючи, що до водного хрещення уже спасенний через покаяння, а вчора підтвердив це публічно.

Піднесений стан духу, відчуття душевного задоволення і миру панували в мені день у день кілька місяців. Правда, деякі сестри і брати, з якими мені вдалося познайомитися ближче і налагодити дружбу, попереджали: чекай, готуйся до випробувань, бо диявол намагається не обминати нових членів Церкви Христової. Як виглядають ці випробування, яким чином вони приходять, як протистояти їм, звільнитися від них — уявляв собі досить нечітко, тому правильно не міг оцінити їхньої небезпеки.

Сергій Павлович Цвор у перші півроку регулярно, 1-2 рази в тиждень, та й упродовж року досить часто вивозив мене на кілька днів у малолюдні місця — ліс, річку, поле чи луг, — де наставляв мене у Слові, відповідав на запитання про Бога, Церкву, людину з погляду Біблії. Нерідко запрошував до себе додому на чай, охоче бував у моїй сім'ї. Уважне, доброзичливе ставлення, постійну допомогу порадою і ділом відчував я й з боку Василя Михайловича. Звичайно, праця пресвітера з новонаверненими в такому обсязі не прописана в церковному статуті, але вона не марна перед Господом. Пастори Сергій Цвор і Василь Крейдич були для мене няньками, котрі турботливо й уважно носили мене на своїх руках перед Всевишнім. Християнське навчання та виховання, яке я отримував на служіннях церкви, а також передане мені цими братами віч-

на-віч, наодинці з Богом, допомагало мені отримувати в Ньому перемоги. Однак не вдалося уникнути й одного дуже сильного і за наслідками важкого поранення, про яке я розповім згодом.

«Неможливо не прийти спокусам» (Христос про спокуси)

В один зі звичайних вересневих днів зустрівся я в коридорі службового приміщення зі світилом нашої спецполіклініки, дуже авторитетним лікарем. Він відвів мене до вікна і повідомив, що йому стало відомо про те, що я ходжу в церкву до віруючих:

— Як лікар вважаю своїм обов'язком попередити вас про небезпеку, що загрожує вашому здоров'ю. Там же спиртного не п'ють, і ви, певна річ, перестали його вживати. Чи не так?

— Так, — підтвердив я. — Господь звільнив мене від цього зла.

— Як сказати, чи зло це? В помірних дозах, якщо не зловживати, алкоголь здоровому не зашкодить — це підтримує природний баланс у тілі. Справа в тому, що мізерний, але певний процент спирту є в організмі здорової людини. Алкоголь заноситься всередину навіть певними продуктами, наприклад, кефіром. П'єте кефір?

— На жаль, ні, — зізнався я. — Шлунок не засвоює.

— Це погано. Ось щоб попередити можливі важкі ускладнення Вашого здоров'я від різкого припинення вживання спиртного, пошкодуйте себе і спробуйте випивати хоча б зрідка, хоча б трохи, — сказавши це, він задоволено відійшов.

— Явно від лукавого, — оцінив я поради лікаря і намагався навіть не згадувати про них, чітко усвідомлюючи, що це було пряме підбурювання до гріха. Дозволити собі вживати алкоголь після того, як просив Ісуса звільнити мене

від нього і Він це зробив?! Назад я вже не повернуся! Абсурд!

Те, що зміст порад медика не від Бога, а від Його противника, я зрозумів, але не надав потрібного духовного значення небезпеці, що походить від древнього змія. Минуло ж лише шість місяців від дня покаяння і два, як я став членом церкви, тому не був достатньо обізнаний у тому, як чинити в подібних ситуаціях, а саме: треба покладатися не на себе, а звертатися до Бога. Не розповів я про цей випадок ні Сергію Павловичу, ні Василеві Михайловичу.

Наближалася перша неділя жовтня — день хліболамання. Напередодні в четвер — піст і молитва за підготовку до причастя. Невідомо звідки виникла тоді в моїй свідомості незрозуміла дивна думка: «А навіщо тобі пити спиртне, як радив недавно лікар? Під час Вечері випий з чаші більше, ніж завжди, і цього вистачить, щоб відновити у твоєму організмі мінімальний рівень алкоголю; і ти не захворієш через його повну відсутність у тілі». Я поставився до цієї думки, як до однієї з численних у свідомості, миттєвих, а тому не став аналізувати її, а тим більше шукати в ній добру чи підступну підвалину. Мало того, я навіть не розповів нікому з близьких віруючих про неї, навіть дружині.

Неділя, 1 жовтня 1995 року. Хліболамання. Через мить візьму чашу в руки. Знову, як кілька днів тому, з'явилася ця ідея: «А якщо випити з чаші більше звич-

ного? В такому випадку, не використовуючи алкоголю, вдасться уникнути загрози здоров'ю, про яку попереджав лікар...» І раптом голос зсередини: «Не роби так!» Я прийняв його за свій внутрішній голос, якому ми, люди, не завжди схильні довірятися. Я не прислухався до цього голосу, який був, як з'ясувалося, Божим. Лише згодом, після всього, що сталося, зрозумів, що поставився до чаші Господньої так, наче в ній звичайне вино.

Через півмісяця я знову був атакований. Постав вибір між службою та Церквою. Моя відповідь була такою: «Від Церкви Христової я ніколи не відречусь!» Після цієї заяви мені запропонували одразу ж написати рапорт з проханням про звільнення за власним бажанням, чому я змушений був підкоритися.

«З вогню та в полум'я» (приказка)

Почалося обов'язкове при звільненні з військової служби медичне обстеження. Воно підтвердило, що я повністю зцілений від невиліковного хронічного дифузного гломерулонефриту, яким страждав 12 років: в аналізах сечі ні білка, ні еритроцитів! Пізніше проведене ультразвукове дослідження (УЗД) нирок показало, що вони здорові, їхнє розташування, форма, контури, розміри і т.і. в нормі, чашково-лоханкова система ущільнена, не розширена. Висновок: «Видимої УЗ патології не виявлено». Я запитав у лікаря, що обстежував мене: «Що означає «ущільнена»? Він відповів, що це сліди — рубці на місці ран від перенесеної хвороби, котрі зажили. Слава Богу! Воістину Господь торкнувся до

мене в день покаяння 26 травня 1995 року і зцілив нирки від хвороби, ліків від якої і до цього часу немає в жодній із країн планети Земля.

Однак в жовтні-листопаді того ж року з'ясувалося й інше: в мене виявили цукровий діабет. Правда, втішало мене лише те, що це не інсулінозалежний тип. З'явилася спрага і сухість у роті, води доводилося випивати більше, ніж звичайно. Показник цукру в крові перевищував допустиму норму, знайдений він був і в сечі.

«Господи! Я недостойний, щоб зайшов Ти під стріху мою» (капернаумський сотник Ісусу Христу)

— Що ж це відбувається? — з подивом казали мої рідні. — Тільки-но півроку тому пережив одну невиліковну хворобу, ковтнув свободи, а тепер — інша... «З вогню та в полум'я», — як на мене, то приказка звучала саркастично, принизливо і знову, як вирок.

На той час не була відома причина виникнення у мене цієї хвороби. Але я дякував Богові за обставину, в якій опинився, допускаючи, що це Його дисциплінування, яке Він застосовує до мене. Шукав у собі відповіді: в чому, де й коли, можливо, порушив Божу волю. Зі Святого Письма дізнався, що Господь кого любить, того й карає. І якщо я покараний Ним, то Він ставиться до мене, як до сина, «на користь, щоб ми стали учасниками Його святості». Одночасно всією сім'єю молитовно просили відкрити мій гріх, якщо він здійснений, щоб знати, в чому каятися і не повторити його знову.

Шановні радіослухачі!

**Запрошуємо на зустріч у радіопередачі «Жива надія»,
що започаткована Іваном Зінчиком
і яка виходить в ефір щопонеділка о 21.30
на першій програмі Українського радіо.**

У середині лютого 1996 року ввечері, коли Маша ще була на роботі в школі, а донька Оля — в дитсадку, читав у своїй кімнаті 20-ий розділ Дій святих апостолів. Щоб краще зрозуміти 28 вірш, перервав читання, поклав Біблію на журнальний столик і про себе відтворював те, що тільки що дізнався про кров Ісуса Христа. Згадував інші тексти Слова про Його кров: вона викупляє, прощає гріхи, очищає і омиває від них, оправдовує і освячує... І ось тут, в 28 вірші, який я читав уперше, сказано, що Він придбав Собі Церкву кров'ю Своєю. Яка могутність у Його крові, яка це святиня! А чи існує гріх проти крові Ісуса Христа? Якщо так, то яке ж суворе покарання буває за нього? В моїх роздумах настала пауза, потім з'явилося відчуття лункої тиші, а потім чоловічий голос російською мовою начебто наповнив весь зал:

— Але ж і ти згрішив проти Моєї Крові, — я вмить зрозумів, Чий це голос, і в страху та тремтінні опустився з дивана на коліна. Побоюючись, що не буде другої такої можливості дізнатися, в чому ж полягає моя вина, насмілився запитати в Ісуса:

— Господи, коли ж це було?

— А згадай, як ти пив Мою чашу: ти пив її, як вино!

Так я дізнався про вчинений мною гріх: 1 жовтня 1995 року в день причастя я поставився до чаші Господньої, як до звичайного вина, за що був покараний діабетом. (В перекладі з грецької слово «діабет» означає «протікаю», що характеризує основну його ознаку — вживання і виділення великої кількості води).

У наступне служіння хліболамання я розповів про це церкві.

«Тим, хто вірує в ім'я Його, дав владу бути дітьми Божими» (Іван Богослов)

Із тих пір, як Господь зай-

нявся мною, щоб повернути до Себе, тобто від початку появи у моєму організмі невиліковної хвороби до покаяння і чуда зцілення минуло 12 років. І після цих великих Божих діл минуло ще 12 років мого життя. Але менше всього я хотів би підводити якісь підсумки, бо вони, сподіваюся, передчасні, а поради, тим більше накази, — були б недоречні.

Одне знаю твердо: я віддав себе Ісусу Христу і вірю, що Він все влаштує для мене згідно волі Своєї.

Так, я намагаюся «уважати на самого себе та на науку», досліджувати Писання, бо «думаю через них мати життя вічне». Тримаюсь пасторських настанов. Духовному змушненню дуже допомогло навчання в Біблійній школі Союзу ХВС Білорусі, а також обласні і республіканські духовно-збудовуючі конференції для служителів та проповідників.

Ще я знаю від Господа, що Він поставив мене у число Своїх свідків і дає Слово для проповіді, відкриває Писання, збільшує віру, зміцнює у немощах, застерігає від небезпек. Були миті, обставини, коли Він удостоював милості чути Його голос. Наведу приклад. При підготовці до проповіді я потребував розуміння суті «влади бути дітьми Божими», яку Він дав тим, хто вірить в ім'я Його. В жодному з доступних мені тлумачників пояснення цієї фрази не було. Помолившись, звернувся з вірою до Ісуса Христа, щоб Він пояснив, у чому смисл цієї влади. У відповідь почув знайомий мені голос: «Просити і отримувати». Те, що я чую саме Божий голос, що я тепер знаю Його голос, було підтверджено через пророцтво. А ось ще одне цікаве свідчення з особистих відкриттів. Одного разу, коли підійшла до мене гордість, Господь застеріг мене від можливої небезпеки таким Словом: «Я знайшов тебе на смітнику і витягнув з купи,

призначеної для вічного горіння!»

Мені є завжди за що дякувати моєму Ісусові. А як же з діабетом? Своім прикладом даного захворювання я не маю на меті сказати, що людина, яка оступилася, але покаялася, повинна обов'язково чекати від Бога розплати. Наш Господь милосердний і довготерпеливий, «не завжди на нас ворогує, і не навіки захоче гнів», але в моєму випадку такі наслідки для свого здоров'я я сприйняв, як велику милість від Нього. Саме з Божої милості і ця недуга поступово зникає. Значному покращенню на шляху оздоровлення сприяли молитви церкви, зокрема з помазанням оливою в ім'я Господнє, а також служіння проповідника зі США Джона Босмана «Божественне зцілення» (м. Мінськ, церква ХВС «Благодать», 1998 р.)

Незважаючи на хвороби, страждання та скорботи, тісноту й безвихідні ситуації, які іноді трапляються в житті, намагаюся менше просити у Бога про щось, а більше дякувати Йому. Не так давно одну з вечірніх молитов цілком присвятив подяці і зізнанню в любові Ісусу. Коли через кілька днів потрапив на молитву, де був пророк, то почув наступне: «Так каже Господь: «Я бачив і чув, як ти недавно молився Мені і говорив про те, як ти Мене любиш. І відповідаючи, скажу: «І Я люблю тебе!» Якби Він заявив лише так: «Я люблю тебе», — і за це Йому хвала і подяка! Але Він підкреслив, що побачив і почув мене, коли я сповідував свою любов до Нього. Ісус Христос, будучи живим Богом, не промовчав на це і у відповідь сказав: «І Я люблю тебе».

З давніх часів люди задаються запитанням: «У чому щастя?» Може, в тому, що Ісус Христос любить тебе, мене, нас, а ти, я, ми — Його!

*м. Брест,
Білорусь*

Острозька Біблія

Українському народові випала велика честь і заслуга — дати слов'янству першу повну друковану Біблію. Острозька Біблія розійшлася по всьому слов'янському світові, і скрізь вона мала правдиву заслужену пошану

Іван Огієнко

Повна назва цієї книги «Біблія сирьч книги вьтхаго и новаго завьта по языку словенску». Вона — найвідоміше і монументальне острозьке видання. Один з авторів небезпідставно назвав її «королевою українських книг». Перше повне видання Біблії староукраїнською мовою з'явилося в Острозі 1581-го року. Сьогодні його називають шедевром слов'янського книгодрукування. Вона отримала значне поширення серед православних слов'ян, а також молдаван та румунів. Це видання шанували й представники неправославних віровизнань, віддаючи належне ерудиції острозьких книжників.

Шанобливе ставлення до цієї Біблії як з боку православних, так і представників інших християнських конфесій стало однією з причин того, що збереглося чимало примірників цього видання. При гіпотетичному накладі 1000-1500 примірників до нашого часу дійшло близько 300 примірників, які зберігаються в музеях, бібліотеках, архівах не лише України, а й Росії,

Білорусії, Польщі, Литви, Румунії, Ватикану, Греції, Сербії, Угорщини, Чехії, Естонії, Голландії, Болгарії, Франції, Великобританії, США, Канади, Австрії, Німеччини, Фінляндії, Узбекистану та Киргизії.

Острозька Біблія виступила важливим чинником розвитку богословської думки в Православній Церкві, стала першим повним зібранням книг Старого й Нового Заповітів старослов'янською мовою.

Активна робота з підготовки Острозької Біблії розпочалася у середині 70-их рр. XVI ст. В березні 1575 року князь Острозький призначив Івана Федорова управителем Дерманського монастиря. Судячи з усього, вже тоді можновладець почав виношувати план створення своєрідного культурного комплексу, де б поєднувалися друкарня й гурток вчених-богословів, котрі б готували до друку відповідні книги, а також школа. І, ймовірно, вже в 1575 чи 1576 рр. виник такий гурток вчених, які працювали над підготовкою до друку Острозької Біблії.

Щоб текст цієї книги відповідав канону, потрібні були люди, які знають мови і могли б перекласти Біблію з латини, старослов'янської і грецької. Тож з цією метою князь Костянтин Острозький запросив до Острога вчених мужів з найповажніших навчальних закладів Європи — з Падуї, Венеції, Афін, Кракова. Їхнє перебування в українському місті не обмежилось лише перекладом тексту Святого Письма. Довкола них зібрали групу учнів, які переймали ці знання. І таким чином саме

*Український першодрукар
Іван Федоров*

завдяки Біблії була створена Острозька Академія, ректором якої став Герасим Смотрицький.

Робота над повним текстом Біблії була складною. Необхідно було зібрати різноманітні тексти, відредагувати їх. За основу взяли список Біблії, що був зроблений за наказом новгородського архієпископа Геннадія у 1489-1499 й одержаний писарем Великого Князівства Литовського Михайлом Гарабурдою від московського царя Івана IV. Окрім того, острозькі видавці використали латинську Вульгату, так звану Празьку Біблію 1488, переклад Біблії Франциска Скорики, а також зробили переклади з грецької мови окремих книг Біблії й звірили книги з грецькими та латинськими текстами. Вперше у слов'янській Біблії текст було поділено на розділи (за Вульгатою).

Фактично, в Острозі вперше в Європі було здійснене науково опрацьоване видання Біблії. Хоча в її основі лежали грекомовна Септуагінта (Александрійський список), а також існуючі в той час старослов'янські переклади Псалтиря й Нового Завіту, острозькі книжники використали різноманітні старослов'янські, грецькі, латинські, польські, чеські, а також, можливо, й єврейські біблійні тексти. Вони здійснювали їхне

порівняння, дошукуючись «автентичного» тексту. Подібну роботу в той час у Європі ніхто не робив. Лише через якийсь десяток років з'явилися науково опрацьовані видання Біблії латинською мовою — Сікстіна (1590) та Клементіна (1592).

Острозька Біблія вийшла старослов'янською мовою, хоча в окремих її місцях відчувається вплив тогочасної української розмовної мови. Це було обумовлено прагненням видавців показати, що старослов'янська мова придатна для теологічних студій. Водночас при виданні книги зверталася увага й на мову, якою спілкувалися тоді в Україні з метою зробити її більш доступною широкому колу читачів.

Острозька Біблія — головна праця друкаря Івана Федорова (Федоровича), його поліграфічний шедевр. Друкуючи Острозьку Біблію, Іван Федоров вперше у світі застосував шість видів типографських шрифтів. Але основним став шрифт, запозичений у місцевих писарів. І тому нині, розглядаючи острозький примірник Святого писання, можна побачити, яким було канцелярське письмо на Волині у XVI столітті.

Книга складається з п'яти частин з окремою пагінацією, містить 628 аркушів, текст розміщено у два стовпці,

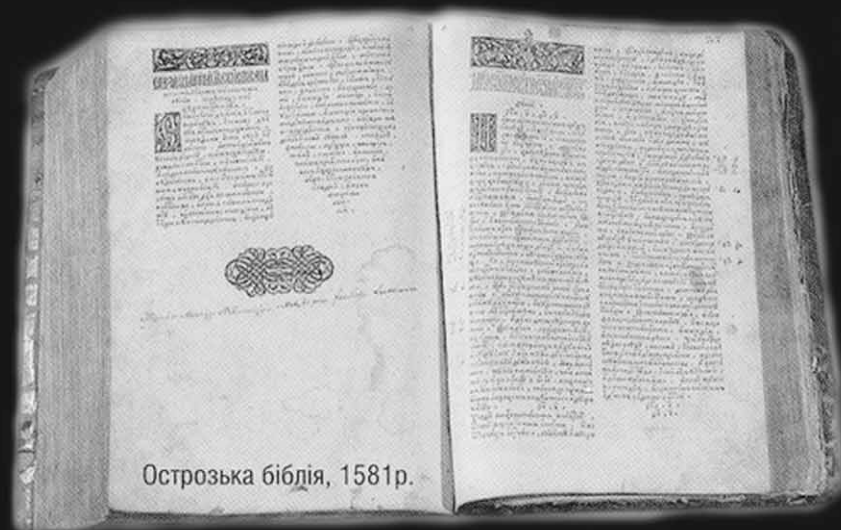
шрифт чіткий і легкий для читання (так званий «острозький» шрифт). Художнє оздоблення книги репрезентоване гербом князя Костянтина Острозького, витонченою архітектонічною рамкою (вона стала класичним зразком у поліграфії) на титульному аркуші, кіноварною в'яззю, що прикрашає назви всіх розділів, а також заставками, кінцівками і багатьма (1339) дереворитними ініціалами і виливними, суто декоративними прикрасами.

Окрім біблійних текстів, видання містить передмову Костянтина Острозького, де він тлумачить виникнення тексту, другу, віршовану, передмову Г. Смотрицького, де вміщено похвалу видавцеві та його гербові, і післямову І. Федорова.

Острозька Біблія стала текстовою основою для московських видань Біблії. З уніфікованим правописом вона була передрукована у 1663 році в Москві, а з подальшими текстовими виправленнями гуртка під проводом Є. Славинецького, а згодом Я. Влотницького та В. Лящевського, стала основою Синодальної (Єлисаветинської) Біблії 1751 і 1756 рр. З текстом цієї Біблії працював П. Беринда, з неї він виписував матеріал для свого «Лексикону» (1627 р.) Це свідчить про високу мовну культуру в Україні кінця XVI століття.

1988 року в Канаді до 1000-ліття хрещення Русі вийшло у світ факсимільне видання Острозької Біблії, що точно повторило старослов'янську основу. А у 2006 році, як ми вже зазначали у минулому номері журналу, Рафаїл Турконяк за переклад Острозької Біблії сучасною українською мовою, над яким він працював протягом 30 років, був удостоєний Національної премії України імені Т.Г. Шевченка.

*Підготувала
Ольга Міцевська*

Острозька біблія, 1581р.

«Фестиваль надії» — чи справдилися надії?

✓ У проведенні Всеукраїнського «Фестивалю надії» взяли участь 4300 церков з 15 конфесій.

✓ Пряма відеотрансляція фестивалю здійснювалася у 109 залах України.

✓ На стадіоні виступав зведений хор чисельністю 4 тисячі чоловік.

✓ 450 молодих людей на автомобілях проїхали більше 2 тисячі населених пунктів, щоб запросити людей на фестиваль.

З 6 до 8 липня у Києві на стадіоні «Олімпійський» проходив «Фестиваль надії» за участю Франкліна Грема — сина знаменитого євангеліста Біллі Грема. Підготовка до цього дійства розпочалася ще більше року тому. Надзвичайно широка реклама, дуже скрупульозна і чітка робота усіх служб у ході підготовки та безпосередньо при проведенні фестивалю, участь тисяч церков різних конфесій, залучення величезних коштів є характерними для асоціації Біллі Грема, яку зараз очолює його син. Дійсно, розмах, з яким усе це проводилося, захоплює та дивує. Декілька красномовних цифр. У проведенні Всеукраїнського «Фестивалю надії» взяли участь 4300 церков із 15 конфесій, пряма відеотрансляція здійснювалася у 109 залах найвіддаленіших регіонів країни. Офіційна кількість глядачів у цих залах складала 117 тисяч чоловік, а завдяки трансляції через християнські телеканали ТБН

та CNL — понад 3 мільйони. Протягом року 68 молитовних координаторів проводили постійну молитву за проведення фестивалю у всіх областях України, а під час євангелізаційних виступів близько 400 молитовників несли молитовну вахту у спеціальних «молитовних наметах». На стадіоні виступав зведений хор чисельністю 4 тисячі чоловік. Безпосередньо за декілька тижнів до

цього грандіозного дійства 450 молодих людей на автомобілях проїхали більше 2 тисяч населених пунктів, щоб запросити людей на фестиваль. Згідно статистики, серед слухачів Франкліна Грема близько 30 % — невіруючі. Понад 6 тисяч людей на стадіоні та у трансляційних залах служили особисте бажання служити Богові.

Як бачимо, факти вража-

ючі. Але мимоволі виникає запитання: «Наскільки виправдали себе такі витрати, чи відповідає такий розмах результатам, чого тут більше: шуму чи реальних здобутків?» Погодьтеся, важко однозначно відповісти на це. Є чимало оптимістів, які дуже позитивно оцінюють фестиваль, скептики ж шукають помилки та прорахунки. Неодноразово доводилося чути негативні відгуки щодо участі у євангелізації світських артистів. Але якщо подивитися на все це неупередженим поглядом, варто визнати, що позитивного тут значно більше.

Перш за все, українці мали змогу на такому солідному рівні почути євангельську вістку, серед життєвих проблем та турбот, економічної та політичної нестабільності, моральної деградації зрозуміти, що надія все-таки є. За словами самих організаторів, мета цього грандіозного проекту — нагадати суспільству про духовні та моральні цінності, які не зрівняти з тими, які культивуються сьогодні через засоби масової інформації та рекламу, про вічні біблійні істини і надію, яка реально може змінити життя. Головне по-

слання фестивалю, запозичене з Книги приповістей проголошує: «...бо існує майбутнє, і надія твоя не загине». Важливо, що ці слова звучать із вуст людей, які мають певну вагу та авторитет у міжнародному суспільстві: батько Франкліна вважається одним із найавторитетніших людей Сполучених Штатів, у фестивалі брали участь всесвітньо відомі музиканти, співаки, спортсмени. Погодьтеся, що в українському суспільстві ще спостерігається негативне ставлення до євангельських церков як до «тоталітарних сект». Усі проповіді, спів та виступи носили позаконфесійний характер і переслідували єдину мету — розповісти про Ісуса Христа як Спасителя і вказати шлях до Нього.

Надзвичайно важливою стала молитовна участь тисяч церков та десятків тисяч віруючих. Конкретні молитви за

конкретних людей, яких християни особисто запрошували на сам фестиваль, дають великий результат.

Важливо відмітити, що організатори на досить високому рівні провели душеопікунську роботу. Кожен із присутніх мав змогу поговорити з

кимось із досвідчених віруючих, отримати відповіді на свої запитання. А усім, хто відгукнувся на заклик до покаяння, буде надаватися душеопікунська допомога уже в місцевих церквах. Взагалі, така практика особливо характерна для місії Біллі Грема і, можливо, саме це поєднання великого розмаху у підготовці та проведенні євангелізацій, простоти проповіді, молитовної підтримки та довготривалої душеопікунської праці і дає такі вражаючі результати.

Звичайно, було б наївно відразу ж очікувати якихось конкретних результатів від фестивалю. Але безперечним є одне: він вкотре підтвердив, що надія все-таки є, майбутнє є і наше завдання як послідовників Христа сказати це людям. Адже Франклін Грем приїхав і поїхав. Але він нагадав нам про головне завдання Церкви: свідчити про Христа.

Фото Геннадія Андросова

Михайло ПАНОЧКО, єпископ Церкви християн віри євангельської:

— Ситуація, що склалася в Україні, свідчить про те, що їй конче потрібні духовні ліки для оздоровлення суспільства в моральному, духовному і політичному плані. І коли зараз в країні склалася політична (і я би сказав – духовна) криза, цей захід дуже корисний. Серед безладдя в багатьох сферах життя в Україні все ж таки звучно проголошується Боже Слово, лунає євангельська пісня про те, що є жива надія в Бозі.

Це спонукує до оптимізму, це те, що вселяє віру, дає насагу і спрагу до життя. Це потужне зрушення! Силами якоїсь однієї конфесії і навіть всіх євангельських церков України, без допомоги світової спільноти християн, такий великий захід зробити було б важко. Є різні землетруси. Якщо три бали — мало хто щось помітить, а землетрус у вісім балів робить серед людей великий резонанс: «О, як потрясло!» Тому це ознакова подія для України. Як би хто не критикував, цей захід залишить помітний слід в житті нашої держави і це дасть добрі плоди. По-перше, це демонстрація великої свободи, по-друге, ми є свідками, як люди прагнуть Божого Слова. Радую, що Україна переживає духовний ренесанс. Але я думаю, що це тільки початок. Бог приготував для України щось більше.

Важка дорога до Бога

Свідчення

Я виросла у сім'ї простих радянських сільських інтелігентів: тато був головлікарем сільської лікарні, мама — медсестрою. Мої батьки будували райдужні плани щодо освіти та життя своїх дітей: нас (трьох сестер) і брата. Але настав 1992 рік, коли розпався Радянський Союз. Батьки були вражені змінами, що відбулися в суспільстві, їхні звичні цінності й спосіб життя зникли назавжди, з'явився страх майбутнього й невпевненість у завтрашньому дні. Вони також не змогли знайти опори в Бозі, тому що тоді мало хто вірив у Нього. Замість університету я вступила до педагогічного училища в сусідньому селищі. Про Бога тоді замислювалася рідко, тільки коли потрапляла у важкі ситуації й мені була потрібна допомога. Але після того, як проблема вирішувалася, не думала про Нього, тому що навіть не припускала, що про Нього можна думати в інші хвилини, адже ніхто навколо цього не робив.

На жаль, за чотири роки навчання в педучилищі я перетворилася в алкоголічку, яка

не уявляла життя без цигарки й «розваг». Але перед закінченням навчання, коли скотилася вже до того, що подумувала спробувати наркотики, моя подруга запропонувала мені вивчити молитву «Отче наш». Я її запам'ятала і стала молитися цією молитвою майже щодня, тому що мала потребу в тім, щоб Бог охороняв мене, адже я вела досить небезпечно й ризиковане життя. У якийсь момент зрозуміла, що є Бог, Який дуже добре мене чує й відповідає: Він рятував мене із ситуацій, де мені загрожувала смерть, згвалтування, побиття.

Це відкриття почало руйнувати всі мої принципи, адже я з дитинства була невіруючою, а тут Бог постійно відповідає мені! І я перша зі своєї сім'ї стала шукати Бога. Якщо десь говорили про Бога, бігла туди, щоб довідатися, що Йому подобається, а що — ні. Мій інтерес до Цієї Особистості виражався навіть у тім, що я писала Йому листи у своєму щоденнику, довіряла потаємні думки.

Тепер я розумію, що лише

Всевишній витяг мене з того селища в місто, щоб я цілком не загинула від пияцтва. Дивом мені поставили п'ятірки на держіспитах і дали червоний диплом. Усі мої друзі здивувалися, бо знали, що я не докладала зусиль, щоб стати відмінницею. Я вела подвійне життя: коли приходила на заняття в педучилище або приїжджала на вихідні до батьків, була зразковою донькою, а ввечері в колі п'яних друзів ставала собою — змученою гріхом людиною.

У Ростові під час вступних іспитів у педвуз я познайомилася з Наталкою. Вона згодом і розповіла мені про Бога. Але не відразу. Спочатку просто допомагала мені відійти від шоку, у який я впала, здавши на «яскраві двійки» вступні іспити. Вона теж не вступила і вирішила залишитися в Ростові й відвідувати підготовчі курси, а в цей час паралельно вчитися на секретаря-друкарку в ПТУ, жити безкоштовно в гуртожитку цього ПТУ та ще й стипендію за навчання отримувати, навіть проїзд у міському транспорті був безкоштов-

ний. Одним словом — ця пропозиція мені теж сподобалася.

Ми поселилися разом в одній кімнаті. Я тоді ще не знала, що вона християнка. Живучи поруч із нею, я просто день у день бачила живе християнське життя в дії — її чесність, відданість Богові й любов до людей, яка була безумовною й невдаваною. Наталя просто вразила мене на все життя й стала яскравим прикладом послідовника Христа. Мені було легко уявити, що за Ісусом ходили тисячі людей, які прагнули Істини, тому що з часом до нас у кімнату майже щодня приходило не менше десятка дівчат і хлопців, які сиділи іноді просто на підлозі в коридорі, тому що всі вони вже не вміщалися в нашій маленькій кімнатці. Пам'ятаю, як я сердилася, коли Наташа віддавала свою їжу голодним сусідкам, як часто занеслена лежала в постелі й читала Біблію людям, що прийшли до неї із черговим запитанням. Я любила її по-людськи й обурювалася від несправедливості, коли вона, не жаліючи себе, служила Богові. Але все це принесло свої плоди, тому що я вирішила покинути всі свої шкідливі звички, а потім (коли стану «святою») мала намір прийти до церкви й стати такою ж віруючою, як Наталя.

Але я не поспішала зробити цей крок. Нові друзі в Ростові кликали покурити, випити, забути слова цієї «богомільної». Але дуже швидко мені стало нудно з ними. Саме тоді я почала часто задавати друзі багато питань про життя, про те, що думає про це Бог. Її відповіді завжди були зрозумілими і простими, і я

дивувалася: «Як же все виявляється просто! Але ж чому мені ніхто про це ніколи не говорив?!»

Одного разу у мене дуже сильно розболівся живіт, ймовірно, тому, що за кілька років до цього сиділа на «дієті» із цигарок і кави. Я лежала в постелі й стогнала від болю, тоді Наташа сказала, що в неї немає таблеток, щоб мені допомогти, але єдине, що вона може, — помолитися, якщо я не проти. Я погодилася, вона стала на коліна біля мого ліжка й, поклавши руку на мій живіт, попросила Христа забрати біль. Я тихо плакала й теж просила Бога мені допомогти. Те, що біль одразу пройшов, мене дуже вразило. Адже навіть не припускала, що Бог може реально сьогодні зціляти навіть таких жахливих грішників, як я. Це стало ще одним стимулом, щоб я захотіла більше про Нього довідатися. Але не знала, що весь цей час моя подруга таємно молилася про моє спасіння. Наприкінці того тижня, коли Бог зцілив мене, Наташа запросила мене в парк на зустріч християнської молоді. Коли ми прийшли туди, то хлопці прийняли мене за віруючу. Кожен із них вразив чесністю, любов'ю, чистотою, я навіть не здогадувалася про те, що такі «динозаври» ще існують і навіть цілком щасливі. Коли вони співали пісні про Бога, то самотність і зло просто танули, Бог сильно торкнувся мене, і я намагалася сховати непрошені сльози. Коли ми поверталися додому, у мене в голові тихо текла пісня: «Ісус — мій Спаситель, Ісус — мій Господь». Я запитала Наташу: «Чому мені так

легко, немов я в хмарі? Чому я бачу навколо все, як у білому серпанку? Все таке плавне, і так на душі добре». Вона сказала, що це Дух Святий торкнувся мене, але ці слова тоді ще були незрозумілі мені, однак я усвідомила, що Дух Святий — це щось гарне й від Бога.

Після зустрічі з віруючою молоддю в парку, я приїхала відвідати свою сестру й бабусю. Розповіла сестрі про Наташу і її друзів, про свої почуття й переживання. Катя дуже зацікавилася й сказала, що обов'язково хоче піти в цю церкву, їй це дуже потрібно. Я ж відповіла: «Катю, не поспішай, а раптом ми в секту потрапимо? Почекай, я все сама перша довідаюся, а потім вирішимо».

Минув тиждень, і на вихідні я поїхала на весілля моєї подруги з педучилища. А моя сестра, зв'язавшись із Наташею, все-таки пішла в церкву й там покалася. А я на весіллі, будучи вже напідпитку, сказала своїм друзям: «Хоч я зараз і п'яна, але я кину все це й стану віруючою, тому що тільки в цих людей я знайшла любов, яку ніхто з вас не зміг мені дати». Вони, щоправда, мені не вірили й глузували з п'яного марення. Але я вже зрозуміла, що є суттєва різниця між життям з Богом і без Нього.

Повернувшись у Ростов, я відкопала цигарку, заховану на випадок, якщо я зірвуся й знову почну курити, і зробила затяжку. Але цигарка здалася мені гидотою, і я, завивши від порожнечі життя, сказала: «Боже, це моя остання цигарка, прошу Тебе, допоможи

Якщо Ви хочете поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму ЛЕОНІДА ЯКОБЧУКА «ВІДВЕРТІСТЬ», яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15 на першій програмі Українського радіо.

мені перестати курити й пити, тому що це така гидота, я більше не хочу жити в цьому».

Через тиждень в мене почалася маткова кровотеча і мені ставало дедалі гірше. Лікарі після обстеження приписали мені лікування. Я ледве ходила від знесилення, бо з мене постійно витікала кров. Наталя, бачачи мої страждання, запропонувала мені в суботу ввечері піти до церкви, де проводилося спеціальне служіння-молитва за хворих. Не бачачи виходу через сильний біль, я погодилася, хоч дорога далася мені дуже важко, та й у церкву я йти боялася, тому що не знала, як мене там приймуть, може, не пустять навіть на поріг через мої гріхи. Але я прийшла й не пошкодувала. Пісні про Бога мені сподобалися, проповідь також була зрозумілою, а коли почалася молитва за хворих, Наташа допомогла пройти вперед, тому що мені було дуже боляче йти. Я стала осторонь, оскільки почувала себе дуже грішною й соромилася підійти до кого-небудь із молитовників і попросити, щоб вони помолилися за мене. Але одна молода дівчина, закінчивши молитися за чергового хворого, побачила мене, підійшла і відразу стала

молитися, не запитавши, що у мене болить. Спочатку я відчула дотик її рук на своїх плечах, потім чітко усвідомила, що тут Бог, і не могла стримувати сльози. А тим часом ця дівчина раптом сказала з подивом у голосі: «Боже, Ти кажеш, що ця дівчина хвора, тому що вона в блуді». Я ж, почувши це, не зрозуміла, що ж тут дивного й, киваючи головою, журилася, тому що в серці усвідомлювала свою гріховність. Слово «блуд» мені було вже знайоме, тому що раніше Наталя пояснила мені, що сексуальні стосунки до шлюбу чи поза ним — це гріх, хоча всі мої друзі говорили протилежне. Я навіть думала раніше, що чим більше в тебе сексуальних подвигів, тим ти цікавіша.

Ірина (так звали цю молитовницю) не знала, що я — невіруюча, і подумала, що я з церкви, тому дуже здивувалася, коли Бог їй відкрив, що Він зцілить мене, хоч я й у блуді. Але, бачачи, що я каюся, вона стала сміливо молитися про зцілення, і це відбулося. Я навіть не думала щось перевіряти, слабкість і біль минули, але найголовніше, що відбувалося в моїй душі, було яскравіше й сильніше всього, що відбувалося ззовні. Бог

став дуже близьким до мене, як ніколи раніше.

Служіння продовжувалося, і ось настала мить, коли невіруючим пропонують стати християнами. Я дуже цього хотіла, але думала, що зроблю це через кілька тижнів, коли побільше довідаюся про цю церкву. Але усередині йшла боротьба: «Прийди до Бога, адже Він — Головний у будь-якій церкві». Я помолилась: «Боже, допоможи мені!» Й отут проповідник сказав слова, що звучали особисто для мене. Він подивився в зал і вимовив: «Хто сюди прийшов уперше — виходь, Бог кличе тебе!», і я побігла, полетіла якнайшвидше, вперед до Світла!

Молитва покаяння здалася мені солодкою меду і яскравою сонця. Коли мене попросили повернутися на своє місце, я внутрішньо не хотіла йти, тому що реально переживала присутність Бога, хотілося молитися й молитися, аби тільки бути з Тим, Кого я не знала ще ніколи так близько.

Після служіння в церкві я йшла по вечірніх вулицях і, здавалося, ще ніколи не було такого тихого вересневого вечора, уся природа навколо немов заспокоїлася разом з моїм бідним серцем, що нарешті потрапило в руки свого Доброго Пастиря.

Р. S. Через рік чудом Божим я вступила в університет й закінчила його, ставши вчителем російської мови. Зараз одружена і для мене важливо в усьому допомагати моему чоловіку — у цьому я знайшла своє покликання й радість.

**Антоніна
Фєнєва,
м. Кисловодськ,
Ставропольський
край,
Росія**

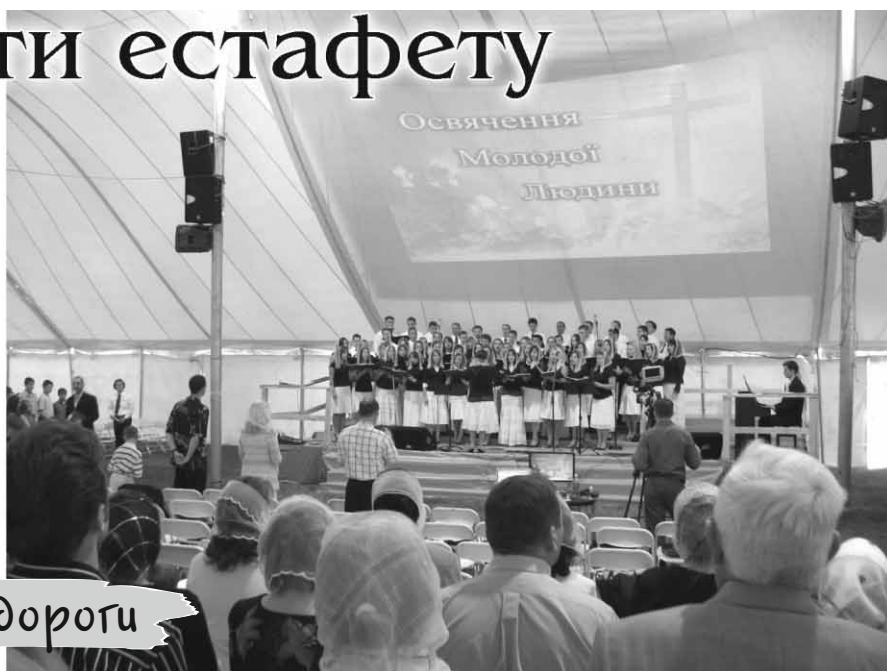
Відділ аудіослужіння ЦХВЕ пропонує

— найновіший аудіозапис тексту усієї Біблії на CD та аудіокасетах українською мовою (без музичного супроводу). Повний комплект Синодальної Біблії складається з 4 CD у форматі MP-3 в одній упаковці. Повна ціна накладною післяоплатою (включаючи пересилку) 48 грн.;
— проповіді та лекції на CD або аудіокасетах (Дмитро Безпалов, Михайло Паночко, Анатолій Кліновський, Володимир Франчук, Віктор Куриленко, Сергій Вінковський, Іван Хрипта, Ростислав Шкіндер);
— свідчення.

Детальний каталог, а також нашу продукцію Ви можете замовити за адресою:
Відділ аудіослужіння,
вул. Онискевича, 3, м. Київ, 03115.
Телефон: 8(044) 592-7093
E-mail: audio_v@ukr.net
www.316.com.ua

Передати естафету

Емігрантські дороги

Доля розкидала наш народ по цілому світі. Можна багато говорити і сперечатися про причини цього, але якими б вони не були, українським емігрантам доводиться вирішувати дві проблеми: адаптуватися до нових умов і зберегти свою національну самобутність. І якщо з першим особливих труднощів немає, асиміляція відбувається швидко (іноді навіть занадто швидко), то зі збереженням мови, культури, духовної

спадщини справи трохи гірші. Надто швидко емігранти, особливо молодь, хочуть влитися в нове середовище. Як же правильно поведеться у цій ситуації, як знайти оту «золоту середину», відчувати себе своїм у чужому краї і не втратити батьківського коріння?

Неодноразово відвідуючи слов'янські церкви Америки, я постійно стикався з цією проблемою. Десь вона стоїть гостріше, десь слабше, але скрізь нагадує про себе. Тому

для мене особисто було приємною несподіванкою перебувати з 25 по 27 травня в наметовому служінні в українській церкві м. Сіракюзи (штат Нью-Йорк). На великій зеленій галявині поряд з церквою звели величезний, більше як на 1000 людей намет, у якому протягом трьох днів проходили богослужіння. Якщо у п'ятницю ввечері його учасниками були здебільшого місцеві віруючі, то субота та неділя зібрали українців не тільки з цього, а й із сусідніх штатів. Основною темою цих зібрань було освячення. Звучали натхненні проповіді, щирі українські пісні, гарячі молитви, але найголовніше — були покаєння, коли люди у сльозах висловлювали бажання служити Господеві. І що особливо тішить, більшість з них — молодь. Так, вони здебільшого вважають себе американцями, досконало знають англійську мову, часто зазнають штурханів та осуду від старших за небажання слідувати звичаям та жити за поглядами батьків. Але при правильному ставленні старшого покоління до молодих можна передати дітям не лише мову, традиції та звичаї свого народу, але найголовніше — віру та силу

Урок у місіонерській школі веде пастор церкви м. Колумбус Аркадій Олеш.

На фото згорі: один з вечорів у наметовому служінні церкви м. Сіракюзи проходив під гаслом «Освячення молодї людини»

Святого Духа. Саме це, на мою думку, і вдалося організаторам з'їзної служіння. Власне, це і було однією з причин проведення такого заходу. Як сказав один з місцевих служителів, мета таких зібрань — не лише самим провести час у спілкуванні, молитві, але й передати цей дух спільності та єдності дітям. «Ми організували це в першу чергу для молоді, — сказав він. — Ми повинні не лише на словах вчити їх, але й на практиці показати їм Бога, допомогти знайти спасіння. Це єднає нас з молодим поколінням, ми можемо передати дух тих служінь, які колись нас вводили у Божу присутність».

Ще один хороший захід, який дуже плідно та ефективно практикується уже багато років багатьма церквами та об'єднаннями, — поїздки молодіжних груп на місійну працю в Україну, Росію, Індію, Мексику, Парагвай. Хоча ці подорожі короткочасні за тривалістю (приблизно один місяць), вони є дуже корисними

Вже декілька років із проповіддю Євангелії до України приїжджають групи християнської молоді (емігранти з України) зі слов'янських церков США. Це слугує суттєвою допомогою місцевим місіонерам і церквам, а також сприяє духовному становленню і зміцненню молоді, що приїжджає. Ось і цього року в Україні (зокрема на Полтавщині) перебували дві групи молоді. Вони цілий рік готувалися до цієї поїздки, особисто заробляли кошти. Їхні батьки і члени церков жертвували гроші, щоб молоді місіонери могли якнайкраще виконати заповідь Ісуса Христа: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мрк. 16:15).

Своїми враженнями діляться керівники цих груп.

Олександр Печений (м.

не лише для тих місіонерів, які постійно працюють, скажімо, в Україні, і на допомогу яким організуються поїздки, але й для самої молоді. Вони можуть відчуті свою причетність до серйозної духовної праці, на власні очі побачити проблеми та труднощі на місійних полях, самим спробувати свої сили у цьому нелегкому труді. Це — втілення в життя того, що вони чують і чого вчать у церкві.

І не лише в церкві. Щоб допомогти молодим людям пізнати біблійні істини, передати теоретичні знання, заохотити до духовної праці, багато церков чи об'єднань організують місіонерські школи. Мені випала нагода познайомитися з роботою однієї з таких шкіл, яка якраз розпочалася при церкві м. Колумбуса (штат Огайо). Вона збрала близько 30 молодих людей з кількох штатів, які виявили бажання навчатися Божої мудрості. Зрозуміло, не всі вони в майбутньому стануть місіонерами чи пасторами, але ці

два місяці, я впевнений, змінять їхнє бачення, їхнє особисте ставлення до себе, до свого життя, до духовної праці. Керівники молодіжної спілки, яка об'єднує молодь північно-східних штатів, ініціатори цієї школи, планують продовжувати подібне навчання і надалі. Це значною мірою допоможе слов'янським церквам зберегти у майбутньому свою мову, духовний досвід та вчення.

Звичайно, вищезгадане не гарантує стовідсоткового позитивного вирішення такого болючого питання, як взаємини старшого та молодшого покоління. Але щось робити все-таки краще, аніж не робити нічого, а лише сидіти і плакати, мовляв, яка пішла нині молодь: розпусна і неслухняна. Але насправді вона є такою, якою зробили її ми самі. Як навчили. Як виховали. Як зуміли передати живу віру в Бога. Їхнього Бога.

*Юрій Вавринюк,
Сіракюзи-Колумбус-Луцьк*

Укра нськ дороги укра нських ем грант в

Сіракюзи, штат Нью-Йорк):
«Цього року ми приїхали на два тижні на Полтавщину з

наміром розпочати працю в двох нових точках: Градизьку Полтавської обл. і Білопільі

Сумської обл. Цікавим був початок нашої праці: щороку директор місії «Голос Надії» М. П. Синюк розсилає анкети і цілком випадково п'ять років тому наш вибір випав на три

точки. І саме до однієї, в місто Глобино, ми змогли додзвонитися. Вперше приїхали туди п'ять років тому,

розпочали працю, в перший же рік придбали ділянку землі для будівництва дому молитви. Наступного року плануємо його відкриття. А в Суми ми потрапили взагалі казково. В Глобино на нашій евангелізації був лікар із Сум, який запросив нас туди, обіцявши сприяння щодо реклами. Йому дуже сподобалися наші пісні. І ми вперше приїхали в Суми на запрошення саме невіруючої людини. Вже цього року їдемо на тижневі евангелізації в Білопілья Сумської обл. Після інтенсивної двотижневої праці наша група від'їжджає в США, і одразу приїжджає інша група на чолі з Іваном Гаркутом, яка буде працювати в м. Бурштині».

Руслан Паращак (м. Чикаго): «Мені 25 років, закінчив школу, університет. Зараз працюю консультантом по бізнесу, маю багато відряджень. Я — керівник молоді в нашій церкві. Як і більшість членів нашої групи, я з багатодітної родини. Бог вклав нам у серце особливе спів-

чуття до дітей. А тут в Україні багато дітей-сиріт, позбавлених батьківської опіки, які по-

требують постійної турботи. І мета нашої місіонерської праці — не тільки проповідувати Євангелію дорослим, а й турбуватися про дітей. Наша група молоді розділена на дві підгрупи: одна (на чолі з Павлом Кононцем) буде ці два тижні на Полтавщині, а друга підгрупа (на чолі зі мною) поїде в Кіровоградську область. Ми молимося до Господа, щоб Бог допоміг нам реалізувати всі намічені плани, а насамперед відвідати деякі інтернати і надати посильну допомогу дітям-сиротам».

Павло Кононець: «Я народився в місті Рівному, у сім'ї нас семеро дітей. Я віруючий з дитинства. Дякуючи Богу, ніколи не вживав ні алкоголю, ні цигарок, не був у сумнівних компаніях, а з дитячих років разом з батьками ходив до церкви Святої Трійці в Рівному. Я

хочу принести добрий плід для Бога. Завжди хотів бути місіонером, тому закінчив місіонерську школу. Це вже моя п'ята місіонерська поїздка. А на Полтавщині я вперше. Працюю будівельником. Цього разу взяв тривалу відпустку і навіть продав свій автомобіль, щоб мати гроші для витрат у цій поїздки, щоб щось вділити нужденним людям. Можливо, хтось мене не зрозуміє, чи доцільні такі витрати. Але що то є гроші, машина, чи щось інше (матеріальне) в порівнянні з людською душею. Я відчуватиму себе винним перед Богом, якщо буду сидіти й нічого не говорити іншим про

Нього. Господь, якщо мені це буде потрібно, благословить мене, і я ще зароблю на новий автомобіль, але головне —

в тому, що можу тим матеріальним, що в мене є, потрудитися для Бога, для ближнього».

**Підготував
Геннадій Андросов**

**Заняття з дітьми у м. Глобино проводить Олександр Печений.
На фото на сторінці 46: група з церкви м. Сіракузи запрошує жителів м. Градизьк на вечірнє наметове богослужіння.**

* * *

Радію найтоншим промінчикам сонця,
Які попри хмари спадають на мене,
Радію, що матінка зве мене: доця,
Що жовта вербичка, а поле зелене.

Радію, що стріла хорошу людину,
Що очі сьогодні у неї веселі,
Що подругу маю і маю родину,
Що тепло та затишно в тихій оселі.

Радію, що можу прокинутись вранці
Та пурхнути жвавою пташкою з хати,
Що вечір, покірний моїй забаганці,
Дозволить подумати і почитати.

Радію, що я осягаю науку,
Якою зростають і колос, і крила.
Радію, що Ти в моє серце постукав,
Радію, що двері Тобі відчинила!

* * *

Метеликом вечір до лампи злітає,
Нічна процвітає під стелею квітка,
А голка терпляче хрести вишиває,
І довгою піснею тягнеться нитка.

Червоне та чорне лягає на біле,
Надія та розпач плетуть візерунок —
Усе пережите, усе наболіле
Собою утворює дивний малюнок.

І як же спокійно роки вишивати,
Коли ти нарешті уже зрозуміла,
Що мусиш боліти, горіти, страждати,
Аби візерунком лягати на біле.

* * *

Знайти себе? Ні-ні, — себе забути,
Закрити шлях до серця забаванці:
О, щастя — із молитвою заснути,
З молитвою прокинутися вранці!

Мої портрети — це така дрібниця,
Хоч я себе, мабуть, не дуже знаю,
Але у небі Золота Зірниця,
І я до неї з ночі виринаю.

Крізь всі плітки й буденну лихоманку,
Крізь безнадію, нелюб і скрути —
З молитвою піти назустріч ранку,
З молитвою увечері заснути.

* * *

Мої брати і сестри у Христі!
Як солодко мені, що нас єднає
Благий Господь! Я тут на самоті,
Але душа моя не потерпає.

Обличчя милі бачу крізь пільму,
Освітлені молитвою любові —
І ви тепер довірилися Йому,
І ви із Ним в години вечорові.

Ми всі навкруг Його ласкавих рук,
Таких швидких на милість, не на кару!
Розвиднілось... І до зелених лук
Веде Вівчар усю Свою отару!

* * *

Ми всі одне — і мертві, і живі.
Ми — чоловік, якого звать Адам.
Дай підвестися грішній голові,
Дай милості Твоїї, Боже, нам!

Спаси мене, я у вогні горю,
Я сам себе шматую, ніби пес,
Не відаю, не знаю, що творю,
О, мій Святий, що істинно воскрес!

Я — Твій Адам, зухвалий чоловік,
Що розпинав і зраджував тебе,
Молю, не полишай мене повік,
До мене погляд прихилияй з небес!

Чи ж зможу я, твій нерозумний син,
На світі залишитися один?

Два береги

I

Там ангел смерті, добрий і печальний,
Чекає у човні з веслом в руці,
І, мов нічні лілеї, зорі дальні
Гойдаються тихенько у ріці.

Там вщухне біль, що серце увібрало
На довгому, задовгому шляху
У світі, що палає вічним шалом
І що плекає посмішку лиху.

Там сяду я у човен свій останній,
Занурить ангел у зорю весло,
На трепетному, ніжному світанні
Мене не стане, як і не було.

II

На золотому березі любові
В сапфіровому плетиві ріки
Лопочуть радісно ліси казкові,
І лань підходить сміло до руки.

На золотому березі любові,
Де рожевіє світанковий рай,
Цвітуть лілеї ніжні та чудові,
І райдугами грає небокрай.

І тут кінець усім моїм стражданням,
На берег, що не відає біди,
Веде мене зоря моя остання,
В діброви світлі, в запашні сади.

Близька а чи далека та година,
Не зміниться, не висохне ріка,
Де стомленого серця батьківщина,
Де Батечко на мене мій чека.

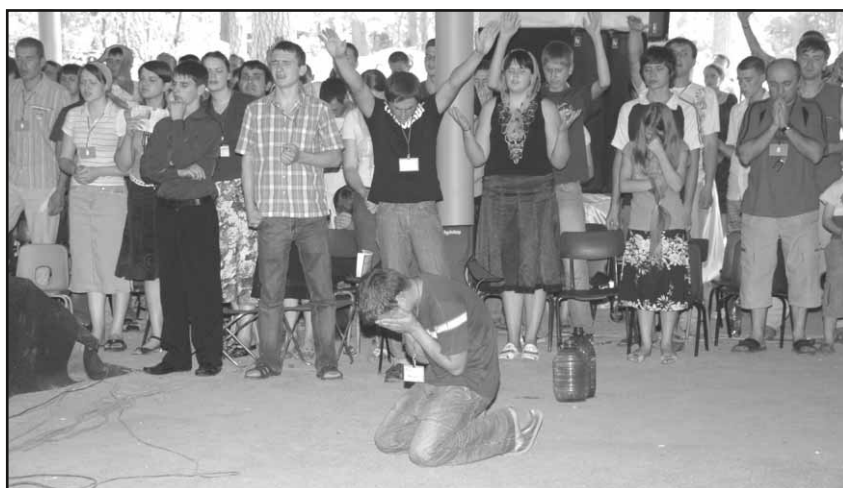
Галина МАНІВА

10 з'їзд молоді

З 12 до 21 липня в місті Малині Житомирської області відбувався X з'їзд молоді ЦХВСУ. Учасниками форуму стали понад 4 тис. християн з 23 областей України, а також зі США, Білорусі, Кореї, Китаю, Канади, Німеччини, Росії, Польщі. Девізом ювілейного з'їзду стали слова із Псалтиря: «Тобі, Господи, належить слава».

З'їзд відкрив завідувач відділу молодіжного служіння ЦХВСУ Богдан Левицький, який згадав десятилітню істо-

рію молодіжних з'їздів. І, як з'ясувалося, лише кілька людей із чотирьох тисяч були присутні на всіх з'їздах.

У ході зустрічей до присутніх зверталися представники влади, відомі і менш знані проповідники Слова Божого, сивочолі і зовсім юні. Молодь свідчила, співала, молилася, щиро каялася перед Богом і давала Йому обітниці. Прагнення будувати більш тісні стосунки з Господом і бути благословенням для своєї країни стало чи не основним для багатьох учасників з'їзду.

Б бл йна в КТОРИНА

Вікторина буде проводитися протягом року й складатиметься з чотирьох турів, в кожному з яких буде по чотири запитання. Підсумок буде підбиватися за результатами відповідей усіх турів. Переможці отримають добірки духовної літератури.

Відповіді на другий тур

1. Про Острозьку Біблію читайте матеріал на сторінках 38-39.

2. Грецьке слово *синагоге* перекладається як «зібрання». Воно в першу чергу означало зібрання людей, а згодом і місце, де збиралися юдеї. У Слові Божому немає ніяких повелінь, які б передбачали будівництво особливих домів для зібрань. Більшість біблійних істориків сходяться на думці, що синагоги з'явилися після вавилонського полону, коли виникла особлива потреба в тому, щоб на-

вчати людей Закону Божому, про який юдеї забули і якого не знали часто навіть священники. Синагога згодом стала місцем, де юдеї збиралися для поклоніння Богові та вивчення Закону Божого, своєрідною духовною школою. Саме вона стала носієм юдейських традицій, юдейської самобутності, центром духовного життя. Після зруйнування єрусалимського храму, синагоги стали єдиним святим місцем, де юдеї могли спілкуватися з Богом. Ісус Христос, а також перші християни, у тому числі і апостоли, часто використовували синагоги для своєї проповіді. Скоріше всього, перша Церква перейняла форму богослужіння у єврейській синагозі і стала використовувати її у своїх богослужіннях. Перш за все, це читання та пояснення Слова Божого, прославлення Бога та молитви.

3. Такою людиною був Самсон.

4. Найбільш ймовірним поясненням такого дивного повеління, стало те, що у східних народів, в тому числі й серед юдеїв, існувала досить довга та пишна форма привітань. Сучасних привітань типу «добридень» чи «привіт» не існувало. Люди, які зустрічалися, зупинялися, обмінювалися побажаннями миру та благословення на усі сфери особистого та родинного життя, запитаннями про здоров'я та самопочуття. Нерідко туди могли влітатися також останні новини щодо особистого та громадського життя. Іншими словами, для привітання потрібно було багато часу. А оскільки від учнів вимагалось за короткий час пройти багато населених пунктів, Вчитель порадив їм до мінімуму зводити подібні привітальні ритуали і зосередитися на тому завданні, яке вони отримали.

Третій тур

1. Що таке синедріон?

2. Який засіб праці, згідно Мойсеєвого Закону, заборонялося брати в заставу, бо в такому разі бралася б у заставу душа.

3. Як виник так званий Нікейський символ віри?

4. Хто, кому і з якої нагоди сказав такі слова: «Якщо Бог схоче спасти грішника, Він зробить це без твоєї чи моєї допомоги?»

Центральна синагога у м. Єрусалимі

Презентація «Вогненної Біблії» українською мовою

24 травня 2007 р. в Богословській Семінарії, що на Голосіївській площі столиці України міста Києва, відбулася знаменна подія: презентація першої української Біблії з коментарями. Директор видання Білл Л. Вільямс, розпочавши вечір презентації, зазначив, що Біблія, над якою так довго й натхненно працювали багато людей, сьогодні стала реальністю. Він одразу закликав шановне товариство вшанувати в молитві найпочеснішого гостя презентації — Господа нашого Ісуса Христа.

Єпископ Церкви ХВЕ М. С. Паночко, ведучи присутніх в молитві і ознайомлюючи гостей з історією української Біблії, розпочав з читання Слова Божого: «Спочатку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Богом» (Ів. 1:1-4). «Слово Боже має бути доступним не тільки науковцям, а усім людям, в кожній оселі. Там, де Слово Боже втілюється в життя, там є благословення для народу». Михайло Степанович у молитві висловив певне сподівання, що цей переклад Біблії стане саме таким благословенням для народу України.

Херб Гріфін, президент біблійного альянсу «Life publishers International», зазначив, що цей альянс збирає кошти для друку Біблій різними мовами світу, і займається перекладом і друком Біблій. Ця праця розпочалася в Бразилії зі слугителя Божого Дональда Стемпса, який багато років присвятив цій праці, написав коментарі до Біблії. Після тривалої боротьби з хворобою рак, він відійшов у вічність, висловивши побажання, щоб його пра-

ця стала здобутком не тільки християн Бразилії. Сьогодні його праця (Біблія з коментарями) вже надрукована двадцятьма мовами світу. І ось нині надрукована Біблія українською мовою: двадцятий переклад.

Офіційна назва цієї Біблії «Біблія з коментарями для повноцінного життя», але вона має іншу назву (яка виникла в Китаї) — ВОГНЕННА БІБЛІЯ. Бо ця Біблія містить у собі вогонь П'ятдесятниці.

Одним із тих, хто виконував найбільш відповідальну і важливу працю над українським виданням Вогненної Біблії, є доктор теології, єпископ зі Львова Василь Михайлович Боечко. Він виконував працю головного редактора-упорядника цього видання. «Я сказав Господу, що не хочу відійти, аж доки не побачу цієї Біблії. Бог продовжив моє життя, і я по милості Божій побачив надруковану Біблію українською мовою. Це не Біблія для якоїсь окремої конфесії, це Біблія для всіх християн, для усього українського народу.

У 1991 році, одразу після відходу до вічності Дональда Стемпса, мені була передана

його праця над українським варіантом Біблії з коментарями, хоч я так і не побачився з цим видатним мужем. Мені довелося багато разів прочитати і перечитати текст Біблії. Я перекоаний, що 77 статей і коментарі до кожної сторінки не несуть конфесійності, а несуть Божу правду. Скільки раз доводилося годинами стояти в молитві і просити Господа, щоб направив і допоміг у вирішенні того чи іншого питання в праці над текстом, тому що лише одне слово, неправильно перекладене, може призвести до болючої проблеми. За основу тексту взятий переклад Пантелеймона Куліша. Звичайно, що ця праця стала можливою завдяки дружньому колективу фахівців-науковців зі Львова».

Анатолій Глуховський, президент Біблійного товариства, звершив молитву посвячення українського видання Біблії з коментарями. У вступному слові він наголосив, що Біблія в українському біблійному товаристві об'єднала представників різних конфесій.

Керівники конфесій, присутніх на презентації, проректор Острозької національної

Академії Василь Жуковський, академік інституту релігієзнавства України Анатолій Колонний, депутати Верховної Ради мали також можливість сказати своє слово з нагоди цього свята.

Після закінчення презентації Василь Михайлович Босчко дав коротке інтерв'ю нашому журналу:

— **Чому була необхідність нового перекладу?**

— Іде розвиток нашої мови, культури. Зараз ми не можемо говорити мовою сучасників Котляревського, і наявні переклади Біблії українською мовою мали нахил до певної етнічної групи України. Коли ж була проголошена незалежність України як держави, виникла нагальна потреба нового перекладу сучасною мовою, прийнятною для всіх жителів України незалежно від місця проживання. І ось сьогодні ми є свідками реалізації цього проекту: надрукована саме така Біблія.

— **Чи потрібно мати належну духовність для праці над перекладом?**

— Найкращий світський фахівець не передасть глибинного смислу біблійного тексту. Для праці над перекладом необхідні глибоко віруючі люди, і в нашій праці сформувався саме такий колектив фахівців.

— **Яким тиражем вийшла ця Біблія і яка орієнтовна ціна Біблії з коментарями? Куди звертатися тому, хто захоче придбати цю Біблію?**

— Перший тираж «Вогненної Біблії» усього 7 тисяч у двох варіантах: у м'якій шкіряній обкладинці і в твердій. Але це лише початок. Біблія у твердій обкладинці орієнтовно коштує 100 гривень, а подарунковий варіант — 200 гривень.

Замовлення надсилати: Бурді Тетяні Василівні, вул. Пекарська, 59, храм Христа-Спасителя, Львів-10, 79010.

Томас Траск залишає свій пост

Томас Траск, суперінтендант Асамблеї Божої, подав у відставку. Це стало несподіванкою, адже термін його перебування на цій посаді закінчувався через два роки.

Керівник найбільшої п'ятдесятницької деномінації США не пояснив причину такого рішення, але перш ніж зробити цей крок, він проголосив емоційну промову, звертаючись до тисяч християн, закликаючи їх «не дати місця безхребетному християнству в Асамблеї Божій».

«Світ перевернувся з ніг на голову у моральній деградації, і для того, щоб поставити його у правильне положення, потрібна справжня церква, — сказав він. — Багато церков та священнослужителів сьогодні пропонують нову релігію, яка гарантує, що пекла немає, не вимагають святості. Це слабе, безхребетне християнство, яке не бореться з гріхом через страх когось засудити. Це безсильна Євангелія, яка говорить людям, що все добре. Нехай вона ніколи не прийде в цю церкву!»

Лідер п'ятдесятників назвав декілька причин деградації нації.

Перша — це ситуаційна етика, коли біблійні абсолютні відкидаються деякими церквами. Друга — культурне розбещення, яке спотворює сексуальні ролі, поширення одностатевих шлюбів, гомосексуалізм та співжиття поза шлюбом.

Третя — культурний компроміс, коли Писання розглядається як застаріле та несучасне щодо таких питань, як аборти, вживання алкоголю та розлучення.

Четверта причина деградації полягає у поширенні вчення, згідно якого усі люди в кінцевому результаті потраплять в рай.

«Дозвольте нагадати вам, що за теорію, яка робить усіх щасливими і намагається заспокоїти грішників, котрі йдуть у втрачену вічність... Бог буде запитувати нас з вами, — сказав Томас Траск. — Нехай це все не прийде у цю церкву!»

А 11 серпня на генеральній раді, що проходила в Індіанapolisі, новим керівником Асамблеї Божої був вибраний Джордж О.Вуд. Зараз ця громада налічує більш як 2,8 мільйона членів у Сполучених Штатах та 57 млн. у світі. На думку Траска, який виступив з нагоди обрання нового суперінтенданта, це сталося завдяки численним молитвам усієї деномінації. «Якщо й були у цій церкві якісь досягнення чи прогрес, це лише тому, що за нас молилося безліч людей, — зауважив Томас Траск, роблячи огляд свого 19-річного служіння. Зі свого посту він зійде через 60 днів після завершення генеральної ради, на якій обрано нового керівника церкви.

За матеріалами
www.prochurch.info

Всеукраїнська жіноча конференція

26-29 червня на базі християнського табору «Берізка», що поблизу села Александрії Рівненської області, відбулася Всеукраїнська жіноча конференція, гаслом якої були слова з Біблії: «Вона зробила, що могла». З усіх областей України з'їхалися делегати — сестри, що відповідають за жіноче служіння у своїх областях.

На першому служінні гостей вітала співоча група «Хвала» з Церкви Святої Трійці міста Рівного. З вітальним словом до сестер звернувся відповідальний пастор рівненського регіону О.Г. Чернюшок. У своїй проповіді він підкреслив, що коли народжена згори жінка живе згідно Слова Божого, то вона прикрашає життя свого чоловіка і є уособленням затишку в домі. Коли ж сестра добре вправляється з домашніми справами, вона може успішно працювати й у церкві. Ще за земного життя Ісуса Христа були жінки, які Йому служили. Господь високо оцінює тих, хто служить і служить від щирого серця.

Завідувач жіночого відділу ЦХВСУ Г.В. Собко представила делегації від областей України, старший пресвітер Рівненського об'єднання церков

ХВС єпископ В.Д. Боришкевич ознайомив гостей з Рівненщиною як областю, де найбільше віруючих, і побажав жінкам бути чеснотними, бо саме така жінка «розуміє, що добра робота її» (Прип. 31:18).

27 червня. Робочий день конференції розпочався молитовним зібранням. Співом служила група сестер з міста Дубна. А потім сестри мали змогу взяти участь у семінарі, котрий виклала психолог Київського біблійного інституту Оксана Маніщук. У кожного бувають труднощі у спілкуванні в сім'ї, в церкві, з друзями, іноді важко зрозуміти себе. Як краще зрозуміти особливості людей, що мають неординарні типи характерів, як правильно їх сприймати, як зрозуміти поведінку людей у різних життєвих ситуаціях? На ці та багато інших запитань можна було почути відповіді у ході семінару. А ще О. Маніщук побажала сестрам виховувати вдячний характер (1 Сол. 5:18), прагнути бути слугою для інших (Мт. 20:26) і намагатися у всьому догоджати Богові (2 Тим. 2:15).

Цікавим та повчальним був семінар Раїси Зінченко. Окрім того, сестри мали достатньо часу для нових знайомств та

спілкувань. Кожен присутній міг знайти щось повчальне і корисне для себе.

Особливо насиченим був третій день конференції. Семінар на тему: «Якою має бути жінка-християнка?» виклав учитель ЦХВСУ А. Кліновський. Повчальним був семінар на медичну тему, викладений Н. Пінак — лікарем з міста Дубно.

Цей день закінчився спілкуванням біля вогнища, під час якого кожен, хто хотів, міг поділитися своїм свідченням.

Наступного дня до делегаток конференції звернувся єпископ Церкви ХВСУ М. Паночко. Він закликав сестер стояти у проломі за власні сім'ї, мати завжди близькі стосунки з Господом і страх Божий, що базується на глибокій вірі в Бога та любові до Нього. «Коли ми тримаємо Слово Боже не на етажерці, а у серці, — сказав Михайло Степанович, — то маємо велику перевагу. Божий порядок у всесвіті, закони Божі — чудові. Але в серці людини, котра не знає Бога, панує хаос і дисгармонія. Довірити Богові своє життя, життя своєї сім'ї і зрештою долю своєї країни — це великий привілей жінки-християнки».

Помер Голова МРЦ ЄХБ Г.К. Крючков

15 липня 2007 року на 81-у році життя відійшов у вічність Голова Міжнародної ради церков євангельських християн-баптистів (МСЦ ЄХБ) Геннадій Костянтинівич Крючков.

Геннадій Костянтинівич більше як 40 років ніс служіння керівника баптистського братства, яке зародилося у 1961 році як альтернатива офіційно визнаній радянською владою Раді ЄХБ і як реакція на так званий «Інструктивний лист», в якому різко обмежувалися права місцевих церков та усіх віруючих. Г.Крючков на той час був пресвітером церкви станції Вузлова (Тулська обл.) і одним із ініціаторів руху за чистоту біблійного вчення в церквах баптистів. «Ініціативна група» вимагала від керівництва ВСЕХБ проведення всесоюзного з'їзду, якого не було з 1944 року, і коли цього не добилася, розіслала у місцеві громади листи, в яких пропонувала відділитися від Союзу. Цей лист знайшов широкий відгук і сотні церков вийшли з ВСЕХБ. Зрозуміло, що влада аж ніяк не могла зареєструвати такі церкви, та й самі «ініціатори» були категорично проти цього, тому вони стали широко відомі під назвою «нереєстровані».

У 1966 році Геннадій Крючков уперше був заарештований і засуджений на 3 роки заслання. У 1969 році його знову намагалися засудити прямо у таборі, але через протести братства та рідних все-таки звільнили. З 1970 року протягом 20 років Геннадій Костянтинівич працював у повному підпіллі. Його місце перебування знало дуже обмежене коло людей, з сім'єю зустрічався лише декілька разів на рік. Незважаючи на тотальне стеження, арешти та суди над служителями, переслідування, Рада церков зуміла організувати підпільну друкарню, де друкували Біблії, журнали, брошури. У роки атеїстичної влади це братство було яскравим світлом та прикладом відданості Богові.

За півтора року до смерті у Г. Крючкова стався серцевий напад, а за декілька місяців до смерті (у березні 2007 р.) померла його дружина, з якою у Геннадія Костянтинівича було дев'ятеро дітей.

Відділ дитячого служіння інформує

19 травня у Хмельницьку відбулася конференція для батьків «Щасливі діти — щасливі батьки». Своім баченням щодо піднятої теми поділилися М.М. Пилипюк, Л.Ф. Садолько, Н.П. Савчук.

З 25 червня місяця «Агапе» на базі Київського біблійного інституту провела місячне навчання для вчителів, які працюють у школах-інтернатах.

18 червня у м. Миргороді пройшла конференція для батьків та працівників дитячого служіння. У її роботі взяли участь єпископ церков Полтавської області С. Павлусь, В.Федорова (Росія).

З 21 до 24 серпня у Вітницьі на базі християнського табору відбулася конференція працівників дитячого служіння. Її учасниками стали християни з України, Литви, Росії, Білорусі.

Анонс

Читайте в наступному номері:

Християнин та мораль

**Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте**

**Працівники журналу «Благовісник» потребують
Вашої підтримки, Ваших молитов та Вашої допомоги.**

**Ми чекаємо на Ваші листи,
побажання, зауваження, матеріали,
які зможемо використати у наступних номерах.
Божих Вам благословень!**

Конференція місії «Голос надії»

«Праця для Бога ніколи не замінить Самого Бога», — такий вислів тривалий час висів на стіні редакторського кабінету. І часто він змушував мене спинятися у потоці щоденної суєти і замислюватися про Того, Хто набагато більший від будь-якої нашої праці, навіть найблагодороднішої чи тої, яку ми виконуємо за Його велінням і для Його слави.

Для місіонерів місії «Голос надії» подібною зупинкою стала XV місіонерська конференція, яка відбувалася 25-27 липня в християнському таборі «Радість», що неподалік від села Озеро Ківерцівського району Волинської області. Сюди з'їхалися місіонери з України (Сумської, Чернігівської, Полтавської, Дніпропетровської, Запорізької, Донецької, Херсонської, Миколаївської, Черкаської, Луганської, Житомирської, Івано-Франківської областей та Криму), Росії (Карелії та Мурманської області, Чувашії, Марійської республіки і Татарстану, Нижньогородської, Свердловської, Іркутської, Астраханської та Кіровської областей, а також з Удмуртії та Республіки Комі) і Польщі (Замощина). Девізом цієї кон-

ференції став вислів: «Шукайте Господа і силу Його». І як зауважив хтось з учасників конференції, ці слова є дуже актуальними для місіонерів. «Часто ми шукаємо Божої руки — зцілення, вирішення певних проблем, усунення перешкод. Але іноді забуваємо шукати Боже лице, шукати Бога. А саме це важлива умова для того, щоб Божа рука діяла в нашому житті».

Сильними та незабутніми є свідчення того, як діє Божа рука в житті та праці місіонерів. Немало їх прозвучало на конференції. Та ще більш неймовірним є явлення Божого лица в житті людей. Здавалося б, обставини не змінилися, проблеми не вирішилися, але змінилася сама людина, котра шукала Бога і зрештою зустрілася з Ним.

Особливо зворушливим було свідчення Олексія Токарева із Татарстану. Перебуваючи у фізичній темряві (у 15 років повністю втратив зір), він відчував темряву душі, котра довела його батька та брата до смерті, а маму до алкоголізму і неймовірно лякала юнака. «Після того, як я зустрівся з Богом, — свідчив Олексій, — світло Божої любові почало проникати в моє життя, виті-

сняючи страшну темряву, в якій жив. І я реально бачу світло Божої слави у своєму житті і житті своєї сім'ї».

А В'ячеслав Марчук, місіонер з Дніпропетровщини (до речі, саме він запропонував обрати девізом цієї конференції слова зі 105 псалма) розповів про те, як уся церква з селища Покровського, де він нині працює, протягом семи років ревно шукала Божого лица і несла до Нього прохання щодо молитовного будинку. «Наша церква збиралася в будинку, побудованому в 1917 році. Багато церков, котрі були засновані пізніше, ніж наша, вже придбали гарні приміщення, а ми ніяк не могли цього зробити. Та ми не нарікали, а довгі сім років ревно молилися до Господа і чекали відповіді від Нього, — ділиться В'ячеслав своїми переживаннями і своєю радістю. — І в цьому році ми придбали чудове приміщення в центрі міста площею 300 кв.м. Спочатку власник хотів за нього 50 тис. доларів, але потім погодився продати за 35 тисяч. На той час у мене було лише п'ять тисяч, і я віддав їх цьому чоловікові, попросивши відстрочку на місяць. Та мені важко було повірити, що зможу зібрати

потрібну суму за такий короткий час. Але буквально за два тижні я вже мав усі 35 тис. Гроші приходили з різних кінців світу. Це дійсно велике Боже чудо і Його благословення».

Це тільки два випадки, два шляхи, дві долі, насправді ж таких свідчень є безліч. І якби місіонери розповідали про кожне явлення Боже, про кожне чудо, їм, як зауважив хтось із присутніх на конференції, не вистачило б і місяця, не те що трьох днів. Та очевидним було одне: важливо працювати для Бога, важливо виконувати Його волю, та передусім ми повинні шукати Господа і сили Його, бо ніколи навіть праця для Бога не зможе замінити Самого Бога.

...Коли хто почує Мій голос і двері відчинить,
Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним.
Об'явлення 3:20

А розумні будуть сяяти,
як світила небозводу, а ті,
хто привів багатьох до праведності,
немов зорі, навіки-віків
Даниїл 12:3